

Journey Without Distance

The story behind
A COURSE IN MIRACLES

by Robert Skutch

Ταξίδι χωρίς απόσταση

**Η ιστορία πίσω από τα
Μαθήματα Θαυμάτων**

Robert Skutch

Μετάφραση-Διορθώσεις-Επιμέλεια

Ιωάννα Κλάδη, Άννα-Σμαράγδα Παπανικολάου

**Εκ μέρους όλων όσων έχουν ωφεληθεί
από τη μελέτη των Μαθημάτων Θαυμάτων,
αυτό το βιβλίο αφιερώνεται με αγάπη
στην Έλεν, τον Μπιλ,
τον Κεν και την Τζούντι**

Το ταξίδι προς τον Θεό

**είναι απλώς η αφύπνιση της γνώσης
για το που είσαι παντοτινά,
και τι είσαι παντοτινά.
Είναι ένα ταξίδι χωρίς απόσταση
προς έναν στόχο που δεν έχει αλλάξει ποτέ.**

**Μαθήματα Θαυμάτων
(Κ-8.VI.9.6-7)**

Το Ταξίδι χωρίς απόσταση είναι το πολυαναμενόμενο βιβλίο που αφηγείται την εμπνευσμένη ιστορία της δημιουργίας των Μαθημάτων Θαυμάτων. Γραμμένο από τον Robert Skutch, συνιδρυτή και διευθυντή του Ιδρύματος για την Εσωτερική Ειρήνη, εκδότη των Μαθημάτων, παρασύρει τον αναγνώστη σε ένα συναρπαστικό ταξίδι που καλύπτει περισσότερα από εβδομήντα χρόνια.

Τα Μαθήματα Θαυμάτων είναι ένα τρίτομο έργο, ένα σύστημα αυτοδιδασκαλίας που έχει σχεδιαστεί για να βοηθήσει στην αλλαγή των αντιλήψεων του ατόμου. Καταγράφηκε σε διάστημα επτά ετών από τη Δρ. Έλεν Σάκμαν, μια καταξιωμένη ερευνήτρια ψυχολόγο, η οποία άκουσε μια «φωνή» να της υπαγορεύει το περιεχόμενο. Καθ' όλη τη διάρκεια του εγχειρήματος είχε τη βοήθεια και την υποστήριξη του Δρ. Γουίλιαμ Ν. Θέντφορντ, του επικεφαλής του Τμήματος Ψυχολογίας στο οποίο εργαζόταν. Από την άνοιξη του 1984, έχουν κυκλοφορήσει περισσότερα από 160.000 αντίτυπα των Μαθημάτων και αυτή τη στιγμή βρίσκονται στη δωδέκατη έκδοση.

Πώς ήταν πραγματικά η Έλεν Σάκμαν; Γιατί τα Μαθήματα ήρθαν μέσω αυτής; Ποιος ήταν ο ρόλος του Μπιλ Θέντφορντ στην ολοκλήρωση αυτού του εγχειρήματος; Αυτά και άλλα ερωτήματα που αποτελούν αναπόσπαστο μέρος της αφήγησης της ιστορίας απαντώνται με γλαφυρό τρόπο σε αυτή τη γεμάτη αγωνία και δραματική αφήγηση του κ. Σκατς, ο οποίος γνώριζε προσωπικά όλους τους εμπλεκόμενους, και στον οποίο οι λεπτομέρειες μεταφέρθηκαν από τους ίδιους τους πρωταγωνιστές.

Πρόκειται για ένα βιβλίο που θα διαβάσουν με ανυπομονησία όχι μόνο όσοι γνωρίζουν τα Μαθήματα, αλλά όλοι όσοι γοητεύονται από μια εξαιρετική αληθινή ιστορία.

Πρόλογος

Πριν από μερικά χρόνια κατά την διάρκεια μιας συνέντευξης, έκανα τυχαία την δήλωση πως θεωρώ ότι το σύνολο των βιβλίων με τίτλο «Μαθήματα Θαυμάτων» περιλαμβάνει ίσως το πιο σημαντικό συγγραφικό έργο στην αγγλική γλώσσα μετά τη μετάφραση της Βίβλου. Συνέχισα να εξηγώ το σκεπτικό μου, ότι αν και τα Μαθήματα διερευνούν τις ίδιες ψυχολογικές και πνευματικές αλήθειες με την Καινή Διαθήκη, τις παρουσιάζουν με μια μορφή που είναι πιο δύσκολο να αποφύγεις - επειδή είναι πιο συγκεκριμένα και λιγότερο επιρρεπή σε διάφορες ερμηνείες, και επίσης επειδή οι ψυχο-πνευματικές ασκήσεις που χρησιμοποιούνται είναι τόσο αποτελεσματικές στο να μας βοηθήσουν να ξεφύγουμε από τις συνήθειες άμυνές μας ενάντια στην αυτογνωσία. Δεν περίμενα ότι η παρορμητική μου δήλωση θα εμφανιζόταν σε έντυπη μορφή, αλλά εμφανίστηκε. Εκ των υστέρων, νομίζω ότι, αν και παρορμητική, την υποστηρίζω ακόμα.

Η δική μου γνωριμία με τα Μαθήματα ήρθε μετά από ένα τέταρτο του αιώνα αναζήτησης. Εκπαιδευμένος στη φυσική και την ηλεκτρολογία και εντυπωσιασμένος από τη δύναμη της επιστήμης, ήμουν καχύποπτος απέναντι στις περισσότερες θρησκευτικές προσεγγίσεις που συνάντησα και οι οποίες έμοιαζαν να απαιτούν την αναστολή αυτού που μου φαινόταν υγιής επιστημονικός σκεπτικισμός. Το 1954, σε ηλικία 36 ετών, μια «ανατρεπτική» εμπειρία με τη μορφή ενός εντατικού σεμιναρίου δύο εβδομάδων ξεκίνησε μια αναζήτηση που μέχρι την ηλικία των 59 ετών με έφερε σε επαφή με πολυάριθμα μονοπάτια -από το Ζεν στον Σουφισμό μέχρι τη Βεντάντα και τον μυστικιστικό Χριστιανισμό- και επίσης με μια σειρά εμπειριών που με εξέπληξαν εντελώς, καθώς το εννοιολογικό μου πλαίσιο δεν είχε θέση για κάτι παρόμοιο. Οι εμπειρίες φαίνονταν έγκυρες και οι πνευματικές φιλοσοφίες είχαν τον ήχο της αλήθειας- ωστόσο, υπήρχε κάτι που έλειπε. Επιπλέον, είχα την αμυδρή επίγνωση ότι αν οι εμπειρίες μου ήταν τόσο αυθεντικές όσο ένιωθα να είναι, και οι φιλοσοφίες τόσο αληθινές, θα έπρεπε να επηρεάζουν τη ζωή μου περισσότερο απ' ό,τι έκαναν.

Σε εκείνο το σημείο, είχα μετακινηθεί από τη θεωρία στατιστικών επικοινωνιών και την ανάλυση συστημάτων στην ηγεσία μιας μικρής ομάδας στο Ερευνητικό Ινστιτούτο του Στάνφορντ που έκανε έρευνα για την κοινωνική αλλαγή και τον προσανατολισμένο στο μέλλον σχεδιασμό. Μετά από δέκα χρόνια έρευνας για το μέλλον είχα δημοσιεύσει ένα μικρό βιβλίο με τίτλο «Ένας ανολοκλήρωτος οδηγός για το μέλλον», η ύπαρξη του οποίου ήταν ένα από τα καλύτερα διατηρημένα μυστικά στην ιστορία των εκδόσεων. Μέχρι τότε μου ήταν ξεκάθαρο ότι οι Ηνωμένες Πολιτείες, και μάλιστα ο βιομηχανικός κόσμος, είχαν εισέλθει σε μια μεταβατική περίοδο ιστορικής σημασίας, η οποία περιελάμβανε αλλαγές στο πιο θεμελιώδες επίπεδο - δηλαδή στις βασικές σιωπηρά συμφωνημένες παραδοχές για τη φύση της ζωής και της πραγματικότητας, πάνω στις οποίες στηρίζεται τελικά ολόκληρη η δομή της κοινωνίας. Φαινόταν ότι, ενώ μισό αιώνα νωρίτερα η πρόοδος της θετικιστικής επιστήμης καθιστούσε τις θρησκευτικές/πνευματικές παραδοχές όλο και λιγότερο αληθοφανείς, η εικόνα ήταν τώρα διαφορετική. Μέχρι το 1977, και ακόμη περισσότερο τα χρόνια που ακολούθησαν, η έρευνα στα μυστήρια της ανθρώπινης συνείδησης, των ασυνείδητων διαδικασιών, της διαίσθησης και της δημιουργικότητας κ.λπ. καθιστούσε σταδιακά πιο αληθοφανή την ουσιαστική πνευματικότητα της ύπαρξης. Εντυπωσιασμένος από τη σημασία αυτής της εξέλιξης, συμφώνησα να υπηρετήσω στο Διοικητικό Συμβούλιο του Ινστιτούτου Νοητικών Επιστημών, που είχε ιδρυθεί αρκετά χρόνια νωρίτερα από τον αστροναύτη του Απόλλων 14 Έντγκαρ Μίτσελ, ο οποίος είχε καταλήξει σε παρόμοια συμπεράσματα με τα δικά μου, μέσα από δραματικά διαφορετικές εμπειρίες. Ένα από τα άλλα μέλη του διοικητικού συμβουλίου ήταν η Τζούντιθ Σκατς. Όταν γνωριστήκαμε για πρώτη φορά, περιμέναμε για τραπέζι σε ένα εστιατόριο και έκανα στην Τζούντι την αναπόφευκτη ερώτηση γνωριμίας: «Τι δουλειά κάνεις;». Διασκέδασε με το έκπληκτο βλέμμα μου όταν απάντησε: «Μαθήματα Θαυμάτων». Για τις επόμενες δύο ώρες καθόμουν μαγεμένος καθώς μου διηγούνταν την ιστορία που αφηγείται αυτό το βιβλίο. Ανυπομονούσα να πάρω στα χέρια μου τα τρία βιβλία που απαρτίζουν τα «Μαθήματα Θαυμάτων».

Είχα πολλά να μάθω για την αμφιθυμία με την οποία εμείς οι άνθρωποι προσεγγίζουμε τη γνωριμία με τον βαθύτερο εαυτό μας. Οι καθημερινές ασκήσεις για την καθιέρωση ενός νέου

συστήματος πεποιθήσεων, οι οποίες αποτελούν τον δεύτερο τόμο των Μαθημάτων, έμοιαζαν απλές και ελαφρώς ενδιαφέρουσες- δεν είχα καταλάβει τότε την υπόγεια επίδραση που είχαν. Το Κείμενο, ο πρώτος τόμος, φαινόταν ακατάληπτο, αλλά πήγα σε αυτό με θέληση (νόμιζα). Έξι μήνες αργότερα συνειδητοποίησα σοκαρισμένος ότι, παρά το γεγονός ότι άνοιγα το Κείμενο καθημερινά, δεν θυμόμουν να έχω τελειώσει ποτέ ούτε μία σελίδα. Με έπιανε υπνηλία· το μυαλό μου περιπλανιόταν· θυμόμουν δουλειές που δεν είχαν γίνει και σηκωνόμουν για να τις κάνω. Το μυαλό μου ήταν πολύ δαιμόνιο στο να αποφεύγει αυτό που νόμιζα ότι ήθελα - δηλαδή να κατανοήσω το περιεχόμενο του Κειμένου.

Με τον καιρό η συνειδητή πρόθεση νίκησε την ασυνείδητη αντίσταση. Η επίγνωση ότι αυτό συνέβη ήρθε σιγά σιγά. Μια μέρα θα συνειδητοποιούσα ότι μια κατάσταση που κάποτε θα μου έφερνε φόβο ή εχθρικότητα δεν το έκανε πλέον- και όμως δεν είχα συνειδητή επίγνωση των βαθιά ριζωμένων αλλαγών που είχαν γίνει. Θα ανακάλυπτα ότι η εμπιστοσύνη μου σε μια βαθιά διαίσθηση, σε ένα κομμάτι του εαυτού μου που τα γνωρίζει όλα και τα συγχωρεί όλα, είχε ενισχυθεί εμφανώς, και πάλι χωρίς να έχω άμεση συνειδητή γνώση της αλλαγής που λάμβανε χώρα στο ασυνείδητο μέρος του νου μου. Το στρες και ο πόνος εξαφανίστηκαν. Η ζωή μου ήταν πιο δραστήρια παρά ποτέ, και όμως αυτό συνέβαινε πιο αβίαστα απ' ό,τι θα μπορούσα να πιστέψω ότι ήταν δυνατό τα προηγούμενα χρόνια. Πτυχές της ζωής μου έμπαιναν στη θέση τους με τρόπους που δεν ήταν τίποτα λιγότερο από μυστηριώδεις.

Αυτό που με εντυπωσίασε περισσότερο στη μεταμόρφωση που ένιωσα ήταν η απόλυτη απλότητα του νέου τρόπου. Ένα βαθύτερο κομμάτι του εαυτού μου, ένας «Εσωτερικός Δάσκαλος», καθοδηγούσε τη δράση και απομάκρυνε τα εμπόδια, και ο συνειδητός νους -αυτός ο ορθολογικός, αναλυτικός εγωικός νους που κάποτε φάνταζε ως η καλύτερη επισφαλής ελπίδα μου για κάποια υποψία ασφάλειας- έγινε φυσικά και άνετα ο υπηρέτης του βαθύτερου νου. Πιθανόν να ακουστεί σαν μια χονδροειδής υπεραπλούστευση, αλλά αισθάνθηκα βαθιά το συμπέρασμα στο οποίο κατέληξα, ότι όλα τα προβλήματα που βιώνουμε στη ζωή μας είναι απατηλά. Υπάρχει μόνο ένα πρόβλημα, δηλαδή η αντίστασή μας να

δούμε τα πράγματα όπως πραγματικά είναι, ή ακριβέστερα, να δούμε την ολότητα όπως είναι.

Τα «Μαθήματα Θαυμάτων» μέχρι τώρα έχουν επηρεάσει εκατοντάδες χιλιάδες ζωές. Αισθάνομαι προνομιούχος που γνώρισα την Έλεν Σάκμαν (Helen Schucman) και τον Μπιλ Θέτφορντ (Bill Thetford) και τους άλλους παίκτες του δράματος - όχι καλά, όλους τους, αλλά αρκετά καλά ώστε να βιώσω μια βαθιά αίσθηση μυστηρίου, όχι μόνο για την αποτελεσματικότητα των ίδιων των Μαθημάτων, αλλά και για τον τρόπο με τον οποίο ήρθαν και για την υποτιθέμενη προέλευσή τους. Θυμάμαι ιδιαίτερα μια μέρα που συζητούσα για τα Μαθήματα με την Έλεν, η οποία εξακολουθούσε να έχει κάπως ανάμεικτα συναισθήματα γι' αυτά, και έμοιαζε κατά κάποιο τρόπο να μην μπορεί πλήρως να εφαρμόσει τις ιδέες τους στη δική της ζωή. Ξαφνικά φάνηκε να μεταμορφώνεται σε άλλο πρόσωπο - όχι τόσο εμφανισιακά, όσο από άποψη προσωπικότητας. Για ένα ή δύο λεπτά, για μερικές προτάσεις, αυτή η «άλλη» Έλεν μίλησε για το πραγματικό νόημα των Μαθημάτων με μια αυθεντικότητα και βαθιά σοφία που με άφησε άφωνο. Στη συνέχεια, σαν να γύρισε ένας εσωτερικός διακόπτης, ήταν πάλι η κανονική Έλεν.

Η Έλεν δεν φαινόταν να ενσαρκώνει την εσωτερική ειρήνη που τα Μαθήματα θέτουν σαν στόχο τους. Έβρισκε πολλά για τα οποία να παραπονιέται και η ζωή της φαινόταν να περιέχει περισσότερο πόνο από το συνηθισμένο. Μια φορά την ρώτησα πώς είναι δυνατόν αυτό το σπουδαίο κείμενο για το οποίο ήταν υπεύθυνη και το οποίο έχει φέρει σοφία και γαλήνη σε τόσο πολλούς, να μην είναι αποτελεσματικό για την ίδια. Δεν θα ξεχάσω ποτέ την απάντησή της «Ξέρω ότι τα Μαθήματα είναι αληθινά, Μπιλ,» είπε-και μετά από μια παύση, «αλλά δεν τα πιστεύω.»

Όταν έγινε πια φανερό ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων εξαπλώνονταν ταχύτατα, ακόμα και σε άλλες χώρες, ένιωσα έντονα την αναγκαιότητα μιας αυθεντικής καταγραφής της προέλευσής τους, διαθέσιμης σε όσους τελικά θα ήθελαν να την μάθουν. Φαινόταν πιθανόν να κυκλοφορήσουν διάφορες ψεύτικες ιστορίες, και ακόμα και η Έλεν θα μπορούσε να παρουσιαστεί σαν κάποιου είδους ηρώδα μιας περίεργης αίρεσης. Επέμενα στην καταγραφή της αληθινής ιστορίας, όσο

οι μνήμες είναι ακόμα νωπές, και ότι η συγγραφή θα γίνει από κάποιον που ήταν κοντά στα γεγονότα, αλλά όχι πάρα πολύ κοντά. Ο Μπομπ Σκάτς (Bob Skutch) ένιωθα ότι ήταν ο ιδανικός υποψήφιος. Είχε παρακολουθήσει τουλάχιστον το τελευταίο μέρος της ιστορίας, ήξερε προσωπικά όλους τους εμπλεκόμενους, και ήταν διαθέσιμοι για να τους πάρει συνέντευξη· έτσι θα μπορούσε να διηγηθεί την ιστορία με ακρίβεια αναφορικά με τα άτομα και τα γεγονότα· επιπλέον, είχε ξαναγράψει στο παρελθόν. Περίττο να πω, πως όταν του ζητήθηκε, συμφώνησε. Αν και μπορεί να μην ένιωθε πάντα ευγνώμων για την πρότασή μου, ήταν ωστόσο αρκετά ευγενικός ώστε να μου ζητήσει να γράψω αυτόν τον πρόλογο.

Willis W. Harman Ph.D
Regent, State of California
November 1983
Stanford, California

Κεφάλαιο 1

Το χειρόγραφο των «Μαθημάτων Θαυμάτων» ολοκληρώθηκε το 1973, αλλά για να καταλάβει κανείς πώς και γιατί δημιουργήθηκε, πρέπει να γυρίσει πίσω στα μέσα της δεκαετίας του 1960 και να συναντήσει δύο γιατρούς ψυχολογίας - τον Γουίλιαμ Θέντφορντ (William N. Thetford), 42 ετών, καθηγητή Ιατρικής Ψυχολογίας στο Κολέγιο Ιατρών και Χειρουργών του Πανεπιστημίου Κολούμπια της Νέας Υόρκης καθώς και διευθυντή του Τμήματος Ψυχολογίας στο Πρεσβυτεριανό Νοσοκομείο, και την Έλεν Σάκμαν (Helen Schucman), 56 ετών, ψυχολόγο στο τμήμα - δύο άτομα φαινομενικά απίθανο να εμπλακούν στη γέννηση των «Μαθημάτων Θαυμάτων».

Τον Ιούνιο του 1965 ο Μπιλ Θέντφορντ καθόταν απογοητευμένος στο γραφείο του. Μόλις είχε έρθει από μια συνάντηση των επικεφαλής των τμημάτων που είχε συγκληθεί με σκοπό να συζητήσουν συμβιβαστικούς τρόπους για ένα διοικητικό πρόβλημα που προκαλούσε προβλήματα στη σχολή για πάνω από τρεις μήνες. Η συνάντηση είχε ξεκινήσει αρκετά ήσυχα, αλλά καθώς άρχισαν να εκφράζονται διαφορετικές απόψεις και να υπερασπίζονται και να διεκδικούνται ιδιαίτερα συμφέροντα, τα πνεύματα έγιναν όλο και πιο οξύθυμα, οι φωνές έγιναν όλο και πιο δυνατές, και αυτό που είχε ξεκινήσει σαν μια προσπάθεια να βρεθεί ένα κοινό σημείο συνάντησης κατέληξε σε μια σειρά από προσωπικές επιθέσεις και πικρές αλληλοκατηγορίες.

Αυτή δεν ήταν η πρώτη τέτοια συνάντηση στην οποία είχε παρευρεθεί ο Δρ. Θέντφορντ. Στην πραγματικότητα, από τότε που ανέλαβε τη διοικητική διεύθυνση του τμήματος, είχε να αντιμετωπίσει τακτικά συναδέλφους που πάλευαν διαρκώς με το ίδιο βασικό πρόβλημα της προστασίας των δικών τους ιδιαίτερων συμφερόντων από τις φαινομενικές επιβουλές της διοίκησης, των συναδέλφων τους καθηγητών, ακόμη και των συνεργατών τους στα ίδια τους τα τμήματα. Αλλά κατά κάποιο τρόπο η πίεση της συνάντησης εκείνο το απόγευμα έμοιαζε να τον βαραίνει περισσότερο από τις αντίστοιχες συναντήσεις του παρελθόντος. Δεν μπήκε στον κόπο να αναρωτηθεί γιατί. Αυτό που αναρωτιόταν ήταν πώς στο καλό είχε καταλήξει σε αυτή τη δουλειά, όταν κατ' αρχάς δεν ήθελε ποτέ να έχει την παραμικρή

σχέση με την πανεπιστημιακή ζωή. Πώς, αναρωτήθηκε, του συνέβησαν όλα αυτά;

Ο Μπιλ Θέντφορντ γεννήθηκε στο Σικάγο, ο μικρότερος από τρία παιδιά· ένας αδελφός είχε πεθάνει σε βρεφική ηλικία και είχε μια αδελφή δύο χρόνια μεγαλύτερη. Ο πατέρας του εργαζόταν στην Illinois Bell Telephone Company, όπου ήταν προϊστάμενος στο τμήμα κατασκευών.

Η οικογένεια ζούσε σε μια μεσοαστική γειτονιά στη νότια πλευρά, όπου η μητέρα του Μπιλ πήγαινε σε μια εκκλησία της Χριστιανικής Επιστήμης· ο πατέρας του, αν τον ρωτούσαν, θα έλεγε ότι ήταν κι εκείνος «Επιστήμονας», αν και παρακολουθούσε τις εκκλησιαστικές λειτουργίες ακανόνιστα. Όσο για τον Μπιλ, η θρησκευτική του εκπαίδευση διακόπηκε από μια οικογενειακή τραγωδία.

Όταν ο Μπιλ ήταν επτά ετών, η αδελφή του, που ήταν εννέα ετών, μολύνθηκε από στρεπτόκοκκο, και παρόλο που η οικογένεια έφερε γιατρούς καθώς και επαγγελματίες της Χριστιανικής Επιστήμης για να βοηθήσουν, πέθανε μέσα σε δύο εβδομάδες. Η μητέρα και ο πατέρας του Μπιλ ήταν απαρηγόρητοι. Έμεναν μαζί στο σπίτι τα βράδια, αρνούμενοι να δεχτούν τις κοινωνικές προσκλήσεις που τους απηύθυναν οι γείτονες και οι φίλοι. Αποκήρυξαν επίσης τη θρησκεία τους και κανένας τους δεν μπήκε ξανά σε εκκλησία της Χριστιανικής Επιστήμης.

Ήταν ακόμα βαθιά μέσα στη θλίψη τους όταν ο Μπιλ προσβλήθηκε από μια σοβαρή περίπτωση οστρακιάς, η οποία τον αποδυνάμωσε τόσο πολύ που εκδήλωσε και ρευματικό πυρετό. Ενώ πάλευε να αναρρώσει, έπεσε θύμα καρδιακού εμφράγματος και οι γιατροί δεν περίμεναν να επιβιώσει.

Μετά από αρκετούς μήνες εντατικής θεραπείας, ωστόσο, είχε ανακάμψει αρκετά ώστε να μην κινδυνεύει πλέον η ζωή του, αλλά για τα επόμενα δύο χρόνια δεν μπορούσε να σηκωθεί από το κρεβάτι. Περνούσε το διάστημα αυτό διαβάζοντας αχόρταγα - τα πάντα, από τον Ντίκενς μέχρι τον Δουμά και τον Μαρκ

Τουέιν, ενώ ανάμεσα στα βιβλία, η μητέρα του του έκανε μαθήματα αριθμητικής.

Ο Μπιλ έμεινε εκτός σχολείου για τρία χρόνια προτού δυναμώσει αρκετά για να επιστρέψει. Όταν αρρώστησε, βρισκόταν στη δευτέρα τάξη, και όταν τελικά επέστρεψε στο σχολείο τον έβαλαν στην τετάρτη τάξη.

Δύο χρόνια αργότερα αποφοίτησε από την όγδοη τάξη και συνέχισε στο λύκειο όπου αποφοίτησε με άριστα και έγινε δεκτός ως πρωτοετής στο Πανεπιστήμιο DePauw στην Ιντιάνα. Όταν, ως δευτεροετής φοιτητής, έπρεπε να επιλέξει ένα αντικείμενο για την ειδίκευσή του, επέλεξε την ψυχολογία, αν και πραγματικά δεν ήξερε γιατί, αφού δεν ήταν απόλυτα σίγουρος για το τι έκαναν οι ψυχολόγοι και σίγουρα δεν ήταν πεισμένος ότι ήθελε να γίνει ψυχολόγος.

Ως εκ τούτου, εγγράφηκε επίσης στο προ-ιατρικό πρόγραμμα - επειδή ήξερε τι κάνουν οι γιατροί- και στο τελευταίο έτος έκανε αίτηση και έγινε δεκτός το φθινόπωρο στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου του Σικάγο.

Εφόσον ότι είχε απαλλαγεί από την στρατιωτική του θητεία λόγω της σοβαρής παιδικής του ασθένειας, μπόρεσε να αποφοιτήσει από το DePauw τον Φεβρουάριο του 1944. Αν και δεν ήταν ακόμη σίγουρος για το τι είδους καριέρα θα μπορούσε να επιλέξει, ήταν κατηγορηματικά ξεκάθαρος για ένα πράγμα: χρειαζόταν μια δουλειά για να συντηρεί τον εαυτό του - τουλάχιστον μέχρι να ξεκινήσει την ιατρική σχολή το φθινόπωρο.

Εφόσον είχα γίνει δεκτός στην ιατρική σχολή, σκέφτηκα ότι το καλύτερο που είχα να κάνω ήταν να κάνω αίτηση για δουλειά στο Πανεπιστήμιο. Ρώτησα στο γραφείο ευρέσεως εργασίας και με παρέπεμψαν στο μεταλλουργικό εργαστήριο του Πανεπιστημίου. Δεν ήξερα τι είδους θέσεις εργασίας μπορεί να είχαν να προσφέρουν -ή αν θα είχα τα προσόντα να κατέχω μία- αλλά κατά τη διάρκεια της συνέντευξης για δουλειά έμαθα ότι το μεταλλουργικό εργαστήριο ήταν το κέντρο για κάποιο είδος απόρρητου ερευνητικού προγράμματος στο Πανεπιστήμιο.

Δεδομένου ότι η χώρα βρισκόταν στη μέση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου και το πολιτικό προσωπικό ήταν σε πλεονεκτική θέση, άνθρωποι σαν εμένα, αν και άπειροι και χωρίς προσόντα, ήταν περιζήτητοι στην αγορά εργασίας και συχνά τους ανατέθηκαν ευθύνες που κανονικά δεν θα είχαν αναλάβει. Στην περίπτωση μου, λίγο μετά αφού άρχισα την εργασία μου με έβαλαν στη μισθοδοσία της σχολής ως διοικητικό στέλεχος, υπεύθυνο για την επίβλεψη ενός αριθμού κτιρίων που αποτελούσαν βασικούς χώρους δοκιμών για αυτό που τελικά έμαθα ότι ήταν η ατομική έρευνα. Σε αυτά περιλαμβάνονταν το εργαστήριο βιολογικών επιστημών, η περιοχή του γηπέδου ποδοσφαίρου West Stands και το νέο κτίριο χημείας όπου ο Δρ. Γκλεν Σίμπργκ (Glenn Seaborg) διεξήγαγε την πρωτότυπη έρευνά του για την οποία αργότερα κέρδισε το βραβείο Νόμπελ. Μία από τις ειδικές αποστολές μου ήταν να είμαι επικεφαλής ενός ειδικού συνεργείου ανδρών που περνούσε από διάφορες ραδιενεργές περιοχές και προσπαθούσε να τις απολυμάνει. Ήμουν υποχρεωμένος να φοράω έναν μετρητή Γκάιγκερ από τη στιγμή που έφτανα το πρωί μέχρι που έφευγα το βράδυ. Μία από τις περίεργες πτυχές εκ των υστέρων, ήταν ότι όλη αυτή η ερευνητική δραστηριότητα λάμβανε χώρα κάτω από το γήπεδο ποδοσφαίρου. Ο Ρόμπερτ Μείναρντ Χάτσενς, πρόεδρος του Πανεπιστημίου, είχε αποφασίσει ότι το ποδόσφαιρο μεταξύ των πανεπιστημίων ήταν ταμπού, καθώς παρεμπόδιζε την αναζήτηση των μεγάλων ιδεών και των μεγάλων βιβλίων. Ως αποτέλεσμα, το γήπεδο ποδοσφαίρου είχε διατεθεί για την ατομική έρευνα. Κατά συνέπεια, η πρώτη αλυσιδωτή αντίδραση στην ιστορία του κόσμου έλαβε χώρα εκεί τον Δεκέμβριο του 1942. Ο Δρ. Ενρίκο Φέρμι ήταν επικεφαλής αυτού του πειράματος και κατάφερε τόσο να ξεκινήσει την αντίδραση όσο και, το σημαντικότερο, να τη σταματήσει. Αν δεν είχε καταφέρει να το κάνει αυτό, ίσως όλοι μας να είχαμε γλιτώσει τα τρομακτικά προβλήματα που εγκαινίασε η ατομική εποχή.

Η ατμόσφαιρα στο τμήμα μας εκείνη την εποχή ήταν εξαιρετικά συναρπαστική. Υπήρχε μια αίσθηση απόλυτου επείγοντος και μια υψηλή αίσθηση εθνικής προτεραιότητας για το έργο που γινόταν στο πρόγραμμα. Η επιστημονική κοινότητα πίστευε ότι οι Ναζί είχαν ήδη προχωρήσει πολύ στην ανάπτυξη της ατομικής ενέργειας και ότι βρισκόμασταν σε έναν αγώνα ζωής ή θανάτου μαζί τους. Είχε επικρατήσει η εντύπωση, ότι αν δεν αναπτύσσαμε πρώτοι την ατομική ενέργεια, αυτό θα μπορούσε να σημάνει το τέλος του δυτικού πολιτισμού όπως τον ξέραμε.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η αμφιθυμία μου για την εισαγωγή μου στην ιατρική σχολή συνέχισε να αυξάνεται και το φθινόπωρο του 1944 αποφάσισα ότι το έργο με το οποίο είχα εμπλακεί είχε υψηλότερη προτεραιότητα από τη μελέτη της ιατρικής. Ως εκ τούτου, ενημέρωσα την ιατρική σχολή ότι δεν θα εγγραφόμουν εκείνο το φθινόπωρο και συνέχισα τη θέση μου στο πρόγραμμα ατομικής έρευνας.

Τον Αύγουστο του 1945 έπεσε η πρώτη ατομική βόμβα στη Χιροσίμα. Νομίζω ότι όλοι μας νιώσαμε φρίκη από το μέγεθος της καταστροφής και ένιωσα ξεκάθαρα ότι η συμμετοχή μου στο πρόγραμμα είχε φτάσει στο τέλος της. Δεδομένου ότι δεν αισθανόμουν πλέον ηθική δέσμευση να συνεχίσω, παραιτήθηκα τον ίδιο μήνα.

Λίγες εβδομάδες αργότερα ο Δρ. Καρλ Ρότζερς έφτασε στην πανεπιστημιούπολη. Παρόλο που δεν ήξερα τίποτα για τον Ρότζερς, ο οποίος ήταν ήδη ένα από τα πιο επιφανή ονόματα στον τομέα της ψυχολογίας, δήλωσα συμμετοχή στο πρώτο του μάθημα για την Πελατοκεντρική Ψυχοθεραπεία, απλώς και μόνο επειδή κάποιοι από τους μεταπτυχιακούς φοιτητές που γνώριζα μου το συνέστησαν. Το ενδιαφέρον για το έργο του Ρότζερς ήταν τεράστιο, και πρέπει να υπήρχαν πάνω από εκατό μεταπτυχιακοί φοιτητές που παρακολούθησαν εκείνο το πρώτο μάθημα που δίδαξε.

Για λόγους που μου είναι το ίδιο ασαφείς σήμερα όσο μου ήταν και τότε, ο Ρότζερς αποφάσισε ότι ήμουν προχωρημένος μεταπτυχιακός φοιτητής και όχι μόνο με έκανε διδάσκοντα σε αυτό το μάθημα, αλλά πριν από το τέλος του τριμήνου με κάλεσε να γίνω βοηθός ερευνητής στο κέντρο συμβουλευτικής που μόλις είχε δημιουργήσει. Αυτό ήταν μια τεράστια τιμή και ευκαιρία· δεν το καταλάβαινα και προσπάθησα μάλιστα να του πω ότι δεν είχα τα προσόντα, αλλά εκείνος δεν έδωσε σημασία και κάπως σαστισμένος, βρέθηκα σύντομα να εμπλέκομαι τόσο στην έρευνα όσο και στην πρακτική της πελατοκεντρικής ψυχοθεραπείας. Ακόμα πιο ειρωνικό για μένα ήταν το γεγονός ότι το θεμέλιο της επαγγελματικής φιλοσοφίας του Ρότζερς είναι η θεωρία του για την «άνευ όρων αποδοχή του πελάτη», ή αλλιώς την τέλεια αγάπη. Και για μένα το να έχω περάσει απευθείας από την ενασχόληση με την ολοκληρωτική εξόντωση σε μια επαγγελματική πρακτική βασισμένη στην τέλεια αγάπη φαινόταν, τουλάχιστον ειρωνικό.

Η διδακτορική μου διατριβή περιελάμβανε μια πρώιμη προσπάθεια για κάτι σαν την βιοανάδραση. Με ενδιέφερε η δυνατότητα μέτρησης του αυτόνομου νευρικού συστήματος και των λειτουργιών του πριν και μετά τη Ροτζεριανή ψυχοθεραπεία. Μου φάνηκε ότι αν οι άνθρωποι επωφελούνταν από τη θεραπεία, θα μπορούσαν να ανακάμψουν ταχύτερα από κάποιο πειραματικά προκαλούμενο στρες. Έτσι σχημάτισα μια ομάδα ελέγχου από άτομα που περίμεναν να γίνουν δεκτά στο κέντρο για συμβουλευτική και μια ομάδα ατόμων που συμμετείχαν ενεργά στη διαδικασία της συμβουλευτικής. Κατά κάποιον τρόπο οι μετρήσεις που χρησιμοποίησα αποκάλυψαν όντως μια σημαντική διαφορά μεταξύ της πειραματικής ομάδας και της ομάδας ελέγχου όσον αφορά την ταχύτητα της ανάκαμψης από το προκαλούμενο στρες. Ο Ρότζερς εντυπωσιάστηκε πολύ από αυτή τη μελέτη, και εγώ ήμουν μάλλον έκπληκτος που είχα βρει όντως σημαντικά αποτελέσματα.

Τον Μάρτιο του 1949, προς μεγάλη μου έκπληξη, έλαβα το διδακτορικό μου δίπλωμα. Παρ' όλα αυτά, εξακολουθούσα να μην έχω πραγματική επίγνωση του κλάδου της ψυχολογίας. Κάτι έμοιαζε να λείπει, αν και δεν μπορούσα να προσδιορίσω τι. Παρόλο που είχα γνωρίσει πολλούς διακεκριμένους ανθρώπους κατά τη διάρκεια των σπουδών μου που ήταν αυθεντίες στους αντίστοιχους τομείς τους, κανείς δεν φαινόταν να ξέρει τον τρόπο με τον οποίο αυτοί οι εξειδικευμένοι τομείς γνώσης θα μπορούσαν να συνδυαστούν.

Σαν αποτέλεσμα, όταν πήρα το διδακτορικό μου, ένιωθα χωρίς προσόντα για σχεδόν οτιδήποτε, και δεν ήμουν καθόλου σίγουρος για το τι έπρεπε να κάνει κανείς με αυτό το πτυχίο. Ευτυχώς, ένας φίλος μου πρότεινε να υποβάλω αίτηση για μια θέση στο νοσοκομείο Michael Reese στο Σικάγο, όπου είχε δημιουργηθεί μια κενή θέση σε ένα μεγάλο πρόγραμμα που αφορούσε τη μελέτη των χαρακτηριστικών της προσωπικότητας σε σχιζοφρενείς ασθενείς και το τεστ Ρόρσαχ (Rorschach). Η μελέτη τελούσε υπό τη διεύθυνση του Δρ. Σάμουελ Τ. Μπεκ (Dr. Samuel J. Beck), της κορυφαίας αυθεντίας για το Ρόρσαχ σε αυτή τη χώρα, ο οποίος είχε γράψει πρωτοποριακά βιβλία για το τεστ.

Για κάποιους λόγους που μου φαίνονταν απολύτως βάσιμοι, ήμουν πολύ απρόθυμος να υποβάλω αίτηση για τη θέση αυτή. Ο ένας ήταν ότι δεν είχα παρακολουθήσει ποτέ στη ζωή μου

μαθήματα για το Ρόρσαχ· δεν ήξερα απολύτως τίποτα γι' αυτό. Επίσης, δεν είχα εργαστεί ποτέ σε τμήμα ψυχιατρικής, ιδίως σε τμήμα που έδινε έμφαση στην ψυχανάλυση - μια φιλοσοφία εντελώς αντίθετη με εκείνη του Ρότζερς και το δικό μου υπόβαθρο. Ωστόσο, έκανα αίτηση, και ο δρ Μπεκ, ο οποίος μου πήρε συνέντευξη, φάνηκε πολύ ικανοποιημένος από την έλλειψη προσόντων μου. Αρχικά, εξέφρασε εξαιρετικό ενθουσιασμό για το γεγονός ότι δεν γνώριζα τίποτα για το Ρόρσαχ και ήμουν προφανώς αμόλυντος από άλλες διδασκαλίες. Δεύτερον, εντυπωσιάστηκε ιδιαίτερα με τον επιστημονικά ηχηρό τίτλο της διδακτορικής μου διατριβής, η οποία ήταν στον τομέα της φυσιολογικής ψυχολογίας. Και καθώς δεν γνώριζε απολύτως τίποτα για αυτόν τον τομέα, θεώρησε ότι ήταν εξαιρετικά επιστημονικός και ως εκ τούτου, ήμουν ο τέλειος υποψήφιος. Προσλήφθηκα στο τμήμα ψυχιατρικής και έμεινα στο Michael Reese για δύομισι χρόνια, δημοσιεύοντας μια σειρά από ερευνητικές εργασίες, μεταξύ των οποίων και αρκετές που γράψαμε μαζί με τον δρ Μπεκ.

Το μόνο πράγμα για το οποίο ήμουν σίγουρος, τόσο κατά τη διάρκεια των μεταπτυχιακών σπουδών όσο και στη συνέχεια στο Michael Reese, ήταν ότι δεν επιθυμούσα σε καμία περίπτωση να γίνω καθηγητής πανεπιστημίου. Είχα δώσει έναν μυστικό όρκο στον εαυτό μου ότι θα έκανα ό,τι ήταν δυνατόν για να αποφύγω να δεχτώ οποιαδήποτε θέση καθηγητή, και είχα ήδη απορρίψει αρκετές προτάσεις. Ένας από τους κύριους λόγους για τα συναισθήματά μου σχετικά με το ότι δεν ήθελα να γίνω καθηγητής ήταν ότι ένιωθα ότι δεν είχα τίποτα να διδάξω και δεν ήθελα να βάλω τον εαυτό μου σε θέση όπου αυτό θα μπορούσε να γίνει εμφανές στους άλλους. Επίσης, δεν αισθανόμουν ότι η πανεπιστημιακή ζωή ήταν κάτι στο οποίο θα προσαρμοζόμουν με μεγάλη χαρά.

Όταν αισθάνθηκα ότι ήταν καιρός να φύγω από το νοσοκομείο, αποφάσισα ότι θα ήταν διδακτικό και χρήσιμο να πάω στην Ουάσιγκτον και να εγγραφώ στη Σχολή Ψυχιατρικής της Ουάσιγκτον. Η βασική φιλοσοφία της Σχολής της Ουάσιγκτον ήταν να εστιάζει κυρίως στις διαπροσωπικές σχέσεις και όχι σε πολλά από τα ψυχοδυναμικά στοιχεία της φροϋδικής ψυχολογίας. Αυτό μου άρεσε πολύ, καθώς ένιωθα ότι υπήρχε μια ποιότητα στην ψυχανάλυση με την οποία δεν μπορούσα να

ταυτιστώ, παρόλο που σεβόμουν πολλές από τις ιδέες του Φρόυντ και ορισμένων από τους οπαδούς του.

Όταν ολοκλήρωσα το πρόγραμμα σπουδών στη Σχολή Ουάσιγκτον, δεν ήμουν αποφασισμένος για το τι θα έκανα στη συνέχεια. Καθώς με έλκυε από καιρό η Νέα Υόρκη, αποφάσισα να πάω εκεί και να αναζητήσω μια θέση. Ο επικεφαλής της Υπηρεσίας Ψυχολογικής Τοποθέτησης στην Πολιτειακή Υπηρεσία Απασχόλησης της Νέας Υόρκης είπε ότι είχε την απολύτως τέλεια δουλειά για μένα και ότι δεν υπήρχε λόγος να σκεφτώ καν για οποιαδήποτε άλλη θέση. Αυτό που είχε στο μυαλό του ήταν η θέση του διευθυντή του τμήματος ψυχολογίας στο Ινστιτούτο Ζωής στο Χάρτφορντ του Κονέκτικατ. Πήγα εκεί για συνέντευξη και προσλήφθηκα.

Μετά από ένα χρόνο στο Χάρτφορντ δέχθηκα ένα τηλεφώνημα από τον Δρ. Χάρολντ Γουλφ (Dr. Harold G. Wolf), έναν από τους θεμελιωτές της ψυχοσωματικής ιατρικής, κορυφαία αυθεντία στις διαταραχές του στρες, και τότε πρόεδρο του Τμήματος Νευρολογίας του Ιατρικού Κολλεγίου του Πανεπιστημίου Κορνέλ στη Νέα Υόρκη. Ο Δρ Γουλφ μου προσέφερε την θέση του επικεφαλής ψυχολόγου στο πρόγραμμα μελέτης της Ανθρώπινης Οικολογίας το οποίο διηύθυνε. Το άγχος μου σχετικά με μια πανεπιστημιακή θέση είχε κάπως μειωθεί μέχρι τότε και αποφάσισα να εξετάσω το ενδεχόμενο ενός ακαδημαϊκού διορισμού. Ως αποτέλεσμα, αποδέχτηκα την προσφορά του Δρ. Γουλφ και πριν το καταλάβω έγινα λέκτορας και ένα χρόνο αργότερα προάχθηκα σε επίκουρο καθηγητή.

Μια μέρα το φθινόπωρο του 1957 συμμετείχα σε ένα ετήσιο ψυχολογικό συνέδριο και σε ένα από τα διαλείμματα με πλησίασε ένας παλιός μου φίλος και μετά τις συνηθείς φιλοφροσύνες, με ρώτησε αν θα με ενδιέφερε να πάω στο Κολέγιο Ιατρών και Χειρουργών του Πανεπιστημίου Κολούμπια για να διευθύνω ένα πρόγραμμα προ-διδακτορικής εκπαίδευσης στην κλινική ψυχολογία. Είπε ότι επρόκειτο για μια εξαιρετικά δύσκολη θέση και ότι η επιτροπή αναζήτησης δεν είχε καταφέρει να βρει κάποιον κατάλληλο. Ανέφερε ότι είχαν εξεταστεί πολλοί υποψήφιοι, αλλά για τον καθένα είχε ασκηθεί βέτο από ένα ή περισσότερα μέλη της επιτροπής και έτσι η θέση παρέμεινε ακάλυπτη. Είπε ότι εφόσον κανείς στην επιτροπή δεν με γνώριζε

αρκετά καλά ώστε να με αντιπαθεί, θα ήμουν το ιδανικό πρόσωπο για την θέση.

Επεσήμανα στον φίλο μου ότι δεν με ενδιέφερε πραγματικά να φύγω από το Κορνέλ, γιατί έβρισκα τη δουλειά εκεί αρκετά συναρπαστική και την ατμόσφαιρα πολύ ευχάριστη. Με παρότρυνε, ωστόσο, να μιλήσω τουλάχιστον με τον Πρόεδρο του Τμήματος Ψυχιατρικής στο Κολούμπια, καθώς θεωρούσε ότι η ευκαιρία ήταν πολύ ασυνήθιστη για να την αγνοήσω.

Πράγματι μίλησα με τον πρόεδρο, καθώς και με άλλα άτομα της επιτροπής ερευνών, και κατά τη διάρκεια αυτών των συνομιλιών έγινε φανερό ότι μου προσφερόταν μια εξαιρετικά υπεύθυνη θέση εργασίας. Συνειδητοποιώντας το αυτό, είπα ότι δεν πίστευα ότι θα μπορούσα ευδεχομένως να αναλάβω τις ευθύνες αυτής της θέσης αν ήμουν απλώς επίκουρος καθηγητής και ότι θα έπρεπε να προαχθώ σε αναπληρωτή καθηγητή. Το είπα αυτό επειδή ήμουν πεπεισμένος ότι στην ιατρική ιεραρχία, η οποία κινείται πολύ αργά, ήταν πολύ απίθανο κάποιος που είχε γίνει επίκουρος μόλις ένα ή δύο χρόνια πριν, να προαχθεί τόσο γρήγορα.

Περίπου δύο μήνες αργότερα, ωστόσο, έλαβα μια επιστολή από τον Πρόεδρο του Τμήματος Ψυχιατρικής, ο οποίος είχε καταφέρει με κάποιο τρόπο να εξασφαλίσει τον διορισμό μου μέσω του γραφείου του πρύτανη. Ως αποτέλεσμα ένιωσα ηθικά υποχρεωμένος να αποδεχθώ τον διορισμό, και πήγα στο Κολούμπια τον Φεβρουάριο του 1958 ως αναπληρωτής καθηγητής Ιατρικής Ψυχολογίας στο Τμήμα Ψυχιατρικής του Κολεγίου Ιατρών και Χειρουργών.

Ο Μπιλ Θέντφορντ ανυπομονούσε για την πρόκληση της νέας του θέσης με μεγάλο ενθουσιασμό. Ένιωθε ότι μπορούσε να εισαγάγει πολλές καινοτόμες ιδέες στο προ-διδακτορικό πρόγραμμα εκπαίδευσης του οποίου θα ηγείτο και ανέλαβε τα καθήκοντά του γεμάτος προσδοκία για το τι θα μπορούσε να επιτευχθεί κατά τους επόμενους μήνες και χρόνια.

Λίγες μόνο ημέρες αφότου ξεκίνησε τα νέα του καθήκοντα, ωστόσο, ο Μπιλ άρχισε να συνειδητοποιεί ότι η δουλειά του δεν θα ήταν τόσο εύκολη όσο αρχικά πίστευε. Πήρε την πρώτη ιδέα γι' αυτό όταν συνειδητοποίησε ότι όλες οι συζητήσεις που είχε κάνει με τα διάφορα μέλη της επιτροπής ερευνών δεν τον είχαν

πραγματικά προετοιμάσει για τη φύση και την έκταση των ευθυνών που αντιμετώπιζε τώρα. Ενώ είχε πιστέψει ότι το μεγαλύτερο μέρος του χρόνου του θα το αφιέρωνε στο προ-διδασκτορικό πρόγραμμα, ανακάλυψε τώρα ότι ο πρόσθετος τίτλος που του είχε ανατεθεί τυχαία «ως τυπική διαδικασία» όταν αποδέχτηκε τη θέση -αυτός του διευθυντή του Τμήματος Ψυχολογίας του Πρεσβυτεριανού Νοσοκομείου- επρόκειτο να περιλαμβάνει πολύ περισσότερα απ' όσα τον είχαν κάνει να πιστέψει. Το Πρεσβυτεριανό νοσοκομείο αποτελούσε βασικό τμήμα του Ιατρικού Κέντρου και αυτό που έμαθε σχεδόν αμέσως ο Μπιλ ήταν ότι μαζί με τον «απλό τίτλο» του υπήρχε και μια σειρά από προβλήματα που δεν είχαν αντιμετωπιστεί για πολλά χρόνια.

Καθώς προσπαθούσε να ξεκαθαρίσει τις προτεραιότητές του, ο Μπιλ πληροφορήθηκε από τον Πρύτανη του Κολεγίου ότι το Πανεπιστήμιο είχε δεχτεί ένα μεγάλο χρηματικό ποσό από το Εθνικό Ινστιτούτο Νευρολογικών Ασθενειών για να κάνουν μαζί ένα πρόγραμμα μελέτης για τις νευρολογικές και αισθητηριακές διαταραχές σε βρέφη και μικρά παιδιά. Αυτό το πρόγραμμα είχε ένα υποχρεωτικό πρωτόκολλο το οποίο απαιτούσε τις υπηρεσίες ενός έμπειρου ερευνητικού ψυχολόγου που είχε εξειδικευμένη εκπαίδευση στα βρέφη και μικρά παιδιά. Κατέστη ευθύνη του Μπιλ να βρει ένα τέτοιο άτομο για να καλύψει τη θέση, και μάλιστα γρήγορα, διότι ο Πρύτανης είχε καταστήσει σαφές ότι το πρόγραμμα έπρεπε να ξεκινήσει αμέσως.

Καθώς επρόκειτο για έναν τομέα στον οποίο δεν είχε καμία εμπειρία, κανόνισε να δει έναν συνάδελφο από ένα γειτονικό νοσοκομείο, ο οποίος ήταν μία από τις αυθεντίες στον τομέα αυτό. Ο Μπιλ περιέγραψε την κατάσταση και ζήτησε από τον φίλο του να τον βοηθήσει να βρει το κατάλληλο άτομο για τη θέση. Ο συνάδελφός του τον διαβεβαίωσε ότι ήταν βέβαιος ότι θα μπορούσε να βρεθεί το κατάλληλο άτομο και ότι θα έφερνε αυτό το άτομο σε επαφή με τον Μπιλ.

Ο Μπιλ αισθάνθηκε ικανοποιημένος που είχε ένα πρόβλημα λιγότερο να αντιμετωπίσει, δεδομένου ότι ήδη είχε αρκετά. Έτσι άρχισε να καταστρώνει σχέδια και να εγκαθιστά διαδικασίες που θα βοηθούσαν το πρόγραμμα να ξεκινήσει ομαλά, έχοντας

απλώς εμπιστοσύνη ότι ο φίλος του θα έβρισκε πράγματι το κατάλληλο άτομο για να καλύψει την κρίσιμη θέση.

Περίπου δύο εβδομάδες αργότερα, το τηλέφωνο χτύπησε στο γραφείο του Μπιλ, και αφού βεβαιώθηκε ότι συνομιλεί με τον δρα Θέντφορντ, η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής είπε: «Το όνομά μου είναι Δρ. Έλεν Σάκμαν και μου είπαν να σας πω ότι είμαι το άτομο που ψάχνετε». Αυτή ήταν η γνωριμία του Μπιλ με την Έλεν, με την οποία αργότερα συνεργάστηκαν για την καταγραφή του σπουδαίου έργου που ονομάζεται «Μαθήματα Θαυμάτων».

Ο Μπιλ έκλεισε ραντεβού για να έρθει η Έλεν στο Ιατρικό Κέντρο το επόμενο πρωί για συνέντευξη. Στις 10 π.μ. μια πολύ κοντή, αλλά δυναμική γυναίκα στα προχωρημένα 40 της μπήκε στο γραφείο του. Η Έλεν, που είχε ύψος λίγο πάνω από 1,50 μ., ήταν όμορφα ντυμένη με συντηρητική φούστα και μπλούζα και τα κοντά, σγουρά, ξανθά μαλλιά της ήταν περιποιημένα. Τα χαρακτηριστικά της ήταν μάλλον έντονα, με μια μικρή γωνιώδη μύτη, και είχε μια συνετή συμπεριφορά, η οποία αμέσως έκανε εντύπωση στον Μπιλ σαν ένα θετικό χαρακτηριστικό που ένιωθε ότι θα ήταν πολύ χρήσιμο αν αναλάμβανε τη θέση που προσπαθούσε να καλύψει.

Μετά από λίγα μόνο λεπτά ο Μπιλ ήξερε ότι ήταν το κατάλληλο άτομο για τη θέση. Το επαγγελματικό της υπόβαθρο ήταν φτιαγμένο κατά παραγγελία για τη δουλειά που έπρεπε να γίνει, και εντυπωσιάστηκε ιδιαίτερα από το γρήγορο μυαλό της και τη διανοητική της ικανότητα. Ταυτόχρονα, ήταν διστακτικός να της προσφέρει -ή σε οποιονδήποτε άλλον- τη δουλειά, γιατί οι λεπτομέρειες του όλου προγράμματος ήταν ακόμη εξαιρετικά νεφελώδεις. Δεν είχαν ληφθεί αποφάσεις σχετικά με τις εγκαταστάσεις και τον χώρο γραφείων- ο μισθός για τη συγκεκριμένη θέση που θα αναλάμβανε δεν είχε συμφωνηθεί- και οι αρμοδιότητες της θέσης δεν είχαν καθοριστεί με σαφήνεια. Ως εκ τούτου, ο Μπιλ δεν μπορούσε να είναι πολύ συγκεκριμένος στη συζήτησή του για το πρόγραμμα με την Έλεν. Παρ' όλα αυτά, και παρά το γεγονός ότι ο Μπιλ της έκανε ένα είδος αντίστροφης προώθησης πωλήσεων, η Έλεν αποδέχτηκε τη θέση και συμφώνησε να ξεκινήσει την επόμενη Δευτέρα.

Κεφάλαιο 2

Η Έλεν Σάκμαν, της οποίας το πατρικό όνομα ήταν Έλεν Κοχ, γεννήθηκε στις 14 Ιουλίου 1909. Μεγάλωσε στη Νέα Υόρκη, όπου ακόμη και κατά τη διάρκεια των χρόνων της Μεγάλης Ύφεσης στις αρχές της δεκαετίας του 1930, ο πατέρας της, ένας εξαιρετικά επιτυχημένος χημικός, ήταν σε θέση να προσφέρει στην οικογένεια έναν ασυνήθιστα άνετο τρόπο ζωής. Αυτό περιλάμβανε τις υπηρεσίες ενός μάγειρα και μιας υπηρέτριας που βοηθούσαν στη φροντίδα του διαμερίσματος δέκα δωματίων που ζούσαν, καθώς και την πρόσληψη μιας γκουβερνάντας που φρόντιζε την Έλεν μέχρι την ηλικία των έξι ετών.

Η γκουβερνάντα και η Έλεν ζούσαν στο ένα άκρο του διαμερίσματος όπου μοιράζονταν ένα υπνοδωμάτιο, ένα καθιστικό και ένα μπάνιο. Στην άλλη άκρη του διαμερίσματος ζούσε η υπόλοιπη οικογένεια. Αυτήν αποτελούσαν η μητέρα της, το πατέρας της και ένας αδελφός, ο οποίος είχε ελάχιστα κοινά με μια αδελφή που ήταν δεκατέσσερα χρόνια μικρότερή του.

Καθώς η υπόλοιπη οικογένεια φαινόταν να έχει τη δική της ζωή, η Έλεν μέχρι να πάει σχολείο περνούσε σχεδόν όλο το χρόνο της, καθώς και τον περισσότερο «ελεύθερο χρόνο» της μετά την είσοδό της στην πρώτη τάξη, με την γκουβερνάντα της, μια μεσήλικα Αγγλίδα κυρία, την οποία γνώριζε απλώς ως «μης Ρίτσαρντσον». Αν και η Έλεν και η μης Ρίτσαρντσον είχαν φιλικές σχέσεις, η σχέση τους κάθε άλλο παρά στενή ήταν- αυτό που άρεσε περισσότερο στην Έλεν στη μης Ρίτσαρντσον ήταν να ακούει την αγγλική προφορά της.

Το βράδυ, η γκουβερνάντα της είχε τελειώσει επίσημα τη δουλειά της αφού είχε βάλει την Έλεν στο κρεβάτι της για ύπνο. Μετά από αυτό η μης Ρίτσαρντσον ήταν ελεύθερη να βγει έξω, αν και τις περισσότερες φορές παρέμενε στο καθιστικό μέχρι να πάει και η ίδια για ύπνο. Όταν η μης Ρίτσαρντσον έβγαινε έξω τη νύχτα, η Έλεν έμενε ξύπνια μέχρι να βεβαιωθεί ότι η γκουβερνάντα της είχε επιστρέψει. Δεν ήθελε μόνο να είναι σίγουρη ότι δεν θα έμενε μόνη της, αλλά γοητευόταν και από το τελετουργικό που εκτελούσε η μης Ρίτσαρντσον κάθε βράδυ.

Πριν η μισ Ρίτσαρντσον πέσει στο κρεβάτι, γονάτιζε και ψιθύριζε στον εαυτό της για λίγο. Το έκανε αυτό από τότε που θυμάμαι τον εαυτό μου. Πάντα ήθελα να τη ρωτήσω γι' αυτό, αλλά χρειάστηκε να περάσουν πολλά χρόνια μέχρι να βρω το κουράγιο να το κάνω. Η μισ Ρίτσαρντσον μου εξήγησε ότι ήταν καθολική και κάθε βράδυ πριν πέσει για ύπνο έλεγε το ροζάριο. Τη ρώτησα τι είναι το ροζάριο και μου έδειξε το δικό της. Ήταν φτιαγμένο από όμορφες μπλε χάντρες και μου άρεσε. Σκέφτηκα ότι ίσως θα ήταν καλό πράγμα να το έχω, και ίσως να ήταν και λίγο μαγικό. Ρώτησα τη μισ Ρίτσαρντσον αν μπορούσα να έχω κι εγώ ένα, αλλά μου είπε ότι ήταν μόνο για τους Καθολικούς. Πρότεινα ότι ίσως η μητέρα μου θα μου αγόραζε ένα, αλλά η μισ Ρίτσαρντσον σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα να μην το αναφέρω. Στην πραγματικότητα, είπε ότι θα μπορούσε να είναι το μυστικό μας, και έτσι υποσχέθηκα να μην πω τίποτα γι' αυτό.

Αυτή και εγώ είχαμε κι ένα άλλο μυστικό. Αυτό είχε να κάνει με το πού πηγαίναμε τα πρωινά της Κυριακής. Αντί να πηγαίνουμε στο πάρκο, όπως κάναμε συνήθως, πηγαίναμε στην άλλη άκρη της πόλης για να μη μας δει κανείς. Μετά πηγαίναμε σε ένα από τα πιο όμορφα μέρη που είχα δει ποτέ μου. Η μισ Ρίτσαρντσον μου είπε ότι ήταν μια καθολική εκκλησία, αλλά επειδή δεν ήμουν καθολική δεν μου επιτρεπόταν να μπω μέσα. Έπρεπε να υποσχεθώ ότι δεν θα περιπλανιόμουν και θα έμενα μέσα στον διάδρομο μέχρι να ξαναβγεί η μισ Ρίτσαρντσον. Όσο περίμενα όμως, μπορούσα να βλέπω τα λουλούδια, τα κεριά και τα αγάλματα μέσα από το μικρό χώρο ανάμεσα στις δύο μεγάλες πόρτες που άνοιγαν στην εκκλησία. Μερικές φορές άκουγα μουσική και μια ανδρική φωνή που έλεγε πράγματα που δεν καταλάβαινα. Μια φορά πήγα κρυφά σε ένα μικρό παρεκκλήσι στο πλάι της εκκλησίας. Εκεί υπήρχε το άγαλμα μιας υπέροχης γυναίκας, με φως γύρω από το κεφάλι της και λουλούδια και κεριά στον μικρό κήπο μπροστά της. Όλοι εκεί είχαν χάντρες σαν το ροζάριο της μισ Ρίτσαρντσον, και αποφάσισα ότι όταν μεγαλώσω θα γίνω καθολική, ώστε να μπορέσω να μπω μέσα και να συμμετέχω σε αυτό που έκανε η μισ Ρίτσαρντσον.

Τις καθημερινές, όταν η μισ Ρίτσαρντσον με πήγαινε στο πάρκο για να παίξω, συναντούσαμε πάντα μια φίλη της που ήταν επίσης γκουβερνάντα και φρόντιζε ένα άλλο κοριτσάκι στην ηλικία μου. Συνηθίζαμε να παίζουμε μαζί, ενώ η μισ Ρίτσαρντσον και η φίλη της κάθονταν σε ένα παγκάκι και μιλούσαν. Το κοριτσάκι, όπως

ανακάλυψα, ήταν καθολική. Είχε ροζάριο και εξεπλάγην πολύ όταν της είπα ότι δεν είχα και δεν ήξερα σε τι χρησιμεύει. Μου εξήγησε, μάλλον συγκαταβατικά, ότι ήταν μια προσευχή προς τη Μητέρα του Θεού. Τη ρώτησα για τον Θεό και πραγματικά σοκαρίστηκε με την άγνοιά μου. Δεν ήξερα σχεδόν τίποτα γι' Αυτόν. Μου είπε ότι ο Θεός είναι ο Πατέρας μας και ότι μπορούμε να Του ζητήσουμε πράγματα και Εκείνος θα μας τα δώσει. Αυτό μου φάνηκε καταπληκτικό, και αναρωτήθηκα γιατί κανείς δεν μου είχε πει για όλα αυτά πριν.

Ρώτησα το κοριτσάκι πού ήταν ο Θεός, γιατί υπήρχαν αρκετά πράγματα που ήθελα. Μου είπε ότι το μόνο που έπρεπε να κάνεις ήταν να κλείσεις τα μάτια σου και θα μπορούσες να Του δεις. Έκλεισα τα μάτια μου, αλλά δεν είδα τίποτα. Το κοριτσάκι δεν είχε κανένα πρόβλημα να το καταλάβει αυτό- δεν ήμουν καθολική, οπότε τι θα μπορούσα να περιμένω; Μου πρότεινε να δοκιμάσω την Υπεραγία Θεοτόκο, η οποία ήταν πολύ ευγενική και άκουγε σχεδόν τον καθένα. Μου είπε ότι η Υπεραγία Θεοτόκος φορούσε μπλε φόρεμα και λευκό πέπλο, και σκέφτηκα το όμορφο άγαλμα που είχα δει στην εκκλησία της μισ Ρίτσαρντσον. Έκλεισα πάλι τα μάτια μου και τα κατάφερα λίγο καλύτερα αυτή τη φορά- μου φάνηκε ότι είδα πολύ αχνά ένα λευκό πέπλο. Το κοριτσάκι είπε ότι αυτό ήταν πολύ καλό για μια αρχάρια και ότι έπρεπε να συνεχίσω να προσπαθώ. 'Εξάλλου', είπε, 'αν δεν το κάνεις, θα πας στην κόλαση και θα καείς για πάντα'.

Ήμουν τόσο ενθουσιασμένη με το λευκό πέπλο που δεν έδωσα καμία σημασία στην τελευταία της παρατήρηση μέχρι που ξάπλωσα για ύπνο εκείνο το βράδυ. Τότε άρχισα να ουρλιάζω. Η μισ Ρίτσαρντσον ρώτησε τι συμβαίνει και της είπα ότι φοβάμουν την κόλαση... ότι θα καώ για πάντα, εκτός αν ήμουν Καθολική και είχα ένα ροζάριο. Η μισ Ρίτσαρντσον ανησύχησε πολύ, αλλά δεν είχε ιδέα τι να πει. Τελικά μου είπε ότι καλύτερα να ρωτήσω τους γονείς μου για τη θρησκεία. Μου εξήγησε ότι οι άνθρωποι γενικά έχουν την ίδια θρησκεία με τους γονείς τους και ότι πιθανώς εκείνοι θα μπορούσαν να μου εξηγήσουν διάφορα πράγματα. Πρόσθεσε όμως ότι δεν χρειαζόταν να φοβάμαι την κόλαση, γιατί εκείνη θα προσευχόταν για μένα. Την ευχαρίστησα θερμά, την έβαλα να μου υποσχεθεί ότι δεν θα το ξεχάσει και στη συνέχεια αποφάσισα να ρωτήσω αμέσως τους γονείς μου για τη θρησκεία μου.

Σύρθηκα στο μακρύ διάδρομο μέχρι το σαλόνι, όπου ο πατέρας μου καθόταν μόνος του και διάβαζε μια εφημερίδα. Τον παρακολουθούσα από την πόρτα για αρκετή ώρα πριν μπω μέσα. Ο πατέρας με είδε και φάνηκε έκπληκτος.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε. «Δεν είναι εδώ η μισ Ρίτσαρντσον;» Όταν του είπα ότι ήταν, είπε: «Ω, καλά, η μητέρα σου δεν είναι εδώ και δεν νομίζω ότι θα επιστρέψει για κάμποση ώρα». Πήρε την εφημερίδα του και φάνηκε να πιστεύει ότι η συζήτηση είχε τελειώσει. Αλλά εγώ έμεινα εκεί. Δεν τον ήξερα πολύ καλά και δεν ήμουν σίγουρη πώς να ξεκινήσω, αλλά ήξερα ότι έπρεπε να μάθω για τη θρησκεία μου. Τελικά άρχισα.

«Πατέρα, τι είσαι;» ρώτησα.

«Δεν νομίζω ότι καταλαβαίνω», απάντησε, προφανώς μπερδεμένος. «Εννοείς ότι θέλεις να μάθεις τι δουλειά κάνω;»

Είπα ότι ίσως αυτό να ήταν. Ο πατέρας μου είπε ότι ήταν χημικός. Όταν του ζήτησα να μου το εξηγήσει, δεν κατάλαβα τι έλεγε. Ήξερα όμως ότι δεν ήταν η απάντηση που ήθελα. Τον ρώτησα λοιπόν αν πίστευε στον Θεό και αν είχε κάποια θρησκεία. Είπε ότι δεν πίστευε στον Θεό και ότι δεν τον ενδιέφερε ιδιαίτερα η θρησκεία. Τον ρώτησα αν αυτό σημαίνει ότι ούτε και εγώ έχω θρησκεία, και μου απάντησε ότι οι άνθρωποι πρέπει να το αποφασίζουν αυτό μόνοι τους. Τον ρώτησα τι είχε αποφασίσει η μητέρα μου, και είπε ότι δεν ήταν απόλυτα σίγουρος για το ποια ήταν η θρησκεία της αυτή τη στιγμή. Ήταν φανερό ότι δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για το θέμα. Παρ' όλα αυτά συνέχισα να τον περιτριγυρίζω. Τελικά, όταν είδε ότι το θέμα με απασχολούσε πραγματικά, άφησε την εφημερίδα του και μου ζήτησε να καθίσω, οπότε κάναμε ίσως τη μοναδική πραγματική συζήτηση που είχαμε ποτέ.

Ξεκίνησα λέγοντάς του ότι ήθελα να γίνω καθολική λόγω της κόλασης. Ο πατέρας μου απάντησε ότι ο ίδιος δεν πίστευε στην κόλαση και δεν πίστευε ότι έπρεπε να ανησυχώ. Ανέφερε ότι μπορείς να είσαι θρησκευόμενος και να μην πιστεύεις στην κόλαση, πράγμα που με ανακούφισε πολύ. Ο πατέρας είπε ότι ο ίδιος ήταν Εβραίος όταν ήταν μικρό παιδί, επειδή ο πατέρας του ήταν Εβραίος, και παρόλο που η μητέρα του δεν ήταν, δεν την είχε πειράξει. Τον ρώτησα, με ελπίδα, αν ίσως αυτό με έκανε κι εμένα Εβραία, αλλά μου απάντησε μόνο ότι πίστευε πως έπρεπε

να το σκεφτώ για λίγο. Στη συνέχεια ρώτησα αν ήξερε κάποια εβραϊκή προσευχή. Σκέφτηκε για αρκετά λεπτά, όπως μου φάνηκε, και στη συνέχεια απήγγειλε μια που είπε ότι είχε μάθει όταν ήταν μικρό παιδί. Ξεκινούσε με το «Κύριε, Θεέ του Ισραήλ» και εντυπωσιάστηκα πολύ. Είπε και άλλα από την προσευχή, αλλά αυτό ήταν το μόνο που θυμήθηκα.

Του ζήτησα τότε να μου πει περισσότερα για τη θρησκεία της μητέρας μου, αλλά μου είπε ότι δεν μπορούσε να καταλάβει αυτά που εκείνη πιστεύει και ότι είχε σταματήσει να προσπαθεί εδώ και καιρό. Όταν τον ρώτησα αν ίσως αποφάσιζε να γίνει και εκείνη Εβραία, ο πατέρας μου γέλασε πιο δυνατά από ό,τι τον είχα ακούσει ποτέ- μου είπε ότι δεν ήταν πιθανό. Και με αυτό επέστρεψε στην εφημερίδα του.

Επέστρεψα στη δική μου πτέρυγα του διαμερίσματος και είπα στη μισ Ρίτσαρντσον ότι είχα μιλήσει με τον πατέρα μου και είχα μάθει ότι ήμουν Εβραία. Η μισ Ρίτσαρντσον δεν είπε τίποτε απολύτως. Εκείνο το βράδυ, ωστόσο, ενώ εκείνη έλεγε το ροζάριό της, εγώ έλεγα ξανά και ξανά στον εαυτό μου το «Κύριε Θεέ του Ισραήλ». Ήμουν πολύ ενθουσιασμένη που ήμουν Εβραία. Είχα υποψιαστεί εδώ και πολύ καιρό ότι κάτι έλειπε από μένα, και τώρα που ήμουν Εβραία ήμουν πεπεισμένη ότι όλα θα ήταν εντάξει... Δεν ανέφερα ωστόσο τη θρησκεία μου στη μητέρα μου, γιατί κατά κάποιο τρόπο ένιωθα ότι μπορεί να μην της αρέσει.

Η μισ Ρίτσαρντσον έφυγε περίπου ένα χρόνο αργότερα και η μητέρα μου αποφάσισε ότι δεν χρειαζόμουν πια ειδική γκουβερνάντα. Πήγαινα στο σχολείο σχεδόν ένα χρόνο τώρα και η μητέρα μου είπε ότι θα με πήγαινε εκείνη τα πρωινά και ότι μια νέα κυρία θα με έπαιρνε τα απογεύματα και θα με πήγαινε στο πάρκο, αν και δεν θα κοιμόταν μέσα μαζί μου.

Ήταν μοναχικά τη νύχτα χωρίς τη μισ Ρίτσαρντσον. Συνήθιζα να ξαπλώνω στο σκοτάδι και να λέω την Ειδική Προσευχή μου, αλλά δεν βοήθησε πολύ. Σκέφτηκα ότι θα μπορούσε να βοηθήσει καλύτερα, ίσως, αν μάθαινα και την υπόλοιπη. Αλλά με κάποιο τρόπο δεν ήθελα να ρωτήσω ξανά τον πατέρα μου γι' αυτό. Μπορεί να πίστευε ότι έπρεπε να το θυμόμουν από την πρώτη φορά, αφού είχε μπει σε τόσο κόπο να το θυμηθεί για μένα.

Και τότε ο Κύριος ο Θεός του Ισραήλ με απογοήτευσε με τρομερό τρόπο. Φοβόμουν να κοιμηθώ μόνη μου το βράδυ, ειδικά όταν οι

γονείς μου έβγαιναν έξω. Δεν μου πέρασε ποτέ από το μυαλό να πάω να μιλήσω στον αδερφό μου και έτσι βρήκα έναν τρόπο να κάνω τη μητέρα μου να μείνει σπίτι. Αν την έβλεπα να ετοιμάζεται να βγει, πάθαινα τρομερό στομαχόπονο. Την πρώτη φορά που συνέβη αυτό ήταν αληθινός στομαχόπονος, και έτσι ανακάλυψα ότι η μητέρα μου δεν θα έβγαινε έξω αν ήμουν άρρωστη. Φυσικά, άρχισα να έχω πολλούς πόνους στο στομάχι.

Το μόνο πρόβλημα ήταν ότι η μητέρα μου με πήγε στο γιατρό για να προσπαθήσει να βρει τι μου συμβαίνει. Όταν ο πρώτος γιατρός δεν βρήκε τίποτα, δοκίμασε ένα δεύτερο. Και μετά ένα τρίτο. Δεν με πείραξε, γιατί περνούσα αυτόν τον χρόνο με τη μητέρα μου. Αλλά μια μέρα, όταν η μητέρα μου με πήγαινε να δω κάποιον άλλον για το στομάχι μου, παρατήρησα ότι κρατούσε μια μικρή βαλίτσα. Όταν τη ρώτησα γιατί, μου είπε ότι πήγαινα στο νοσοκομείο όπου ένας γιατρός θα μπορούσε να θεραπεύσει τους πόνους στο στομάχι μου. Είχα την αίσθηση ότι τα πράγματα δεν πήγαιναν όπως τα ήθελα, αλλά επειδή δεν ήμουν σίγουρη, έμεινα σιωπηλή.

Όταν πήγαμε στο νοσοκομείο, η μητέρα μου είπε ότι θα περνούσα τη νύχτα εκεί και ότι θα έμενε μαζί μου. Μου άρεσε αυτό το κομμάτι.

Αλλά το επόμενο πρωί η μητέρα και ο γιατρός άρχισαν να εξηγούν τι επρόκειτο να συμβεί. Τότε ήταν που πανικοβλήθηκα. Ανάμεσα σε ουρλιαχτά τους είπα ότι δεν είχα ποτέ πόνους στο στομάχι, αλλά προφανώς νόμιζαν ότι το έλεγα επειδή φοβόμουν για το τι θα έκαναν σε μένα -και στη σκληροκοιδή μου απόφυση.

Χρειάστηκαν δύο άνδρες με λευκά για να με κρατήσουν στο τραπέζι καθώς με μετέφεραν στο χειρουργείο όπου με περίμεναν άλλοι τρεις άνδρες με λευκά. Δύο από τους άνδρες με κρατούσαν ενώ ο τρίτος μου έβαζε μια μάσκα στο πρόσωπο. Ούρλιαξα «Κύριε, Θεέ του Ισραήλ» ξανά και ξανά, ενώ προσπαθούσα να μην αναπνεύσω.

Όταν ξύπνησα ήμουν πάλι στο δωμάτιο του νοσοκομείου και ένιωθα απαίσια. Είχα έναν πραγματικό πόνο στο στομάχι για λίγες μέρες, αλλά μετά από λίγο άρχισα να αισθάνομαι καλύτερα και άρχισα μάλιστα να διασκεδάζω. Η μητέρα μου έμενε μαζί μου όλη την ώρα και ακόμη και ο πατέρας μου ήρθε να με επισκεφθεί.

Η μητέρα και εγώ μιλούσαμε για πολλά πράγματα όσο ήμασταν μαζί, και το βράδυ πριν φύγουμε από το νοσοκομείο, τη ρώτησα για τη θρησκεία της. Είπε ότι είχε δοκιμάσει πολλές θρησκείες από τότε που ήταν μικρή, ότι τώρα ήταν Θεοσοφίστρια, αλλά ότι ακόμα «έψαχνε». Μου έκανε μεγάλη εντύπωση που έμαθα ότι κάποτε η ίδια ήταν κυρίως Εβραία, γιατί δεν έδειχνε να συμπαθεί ιδιαίτερα τους Εβραίους. Μου είπε ότι ο πατέρας της ήταν ραβίνος στην Αγγλία, αλλά ούτως ή άλλως προερχόταν από πολύ καλή οικογένεια. Είπε επίσης ότι είχε κάποιους συγγενείς που δεν ήταν Εβραίοι, και αυτό φάνηκε να την βοηθάει κάπως.

Εν τω μεταξύ είχα αποφασίσει να μην είμαι πλέον Εβραία μετά από όσα είχαν συμβεί. Πιθανώς δεν υπήρχε τελικά κανένας Κύριος Θεός του Ισραήλ, γι' αυτό και ο πατέρας μου είχε πάψει να πιστεύει σ' αυτόν. Δεν πίστεψα ποτέ ξανά πραγματικά στον Θεό, αν και προσπάθησα πολύ σκληρά για πολύ καιρό.

Η Έλεν δεν είχε ιδιαίτερο ενδιαφέρον -ή πολύ άγχος- για τη θρησκεία για τα επόμενα πέντε ή έξι χρόνια. Εκείνο που φαινόταν να της κινεί το ενδιαφέρον πολύ περισσότερο ήταν οι νοητικές εικόνες που είχε τόσο συχνά - μερικές φορές με κλειστά μάτια, άλλες φορές με ανοικτά. Εμφανίζονταν σχεδόν ανά πάσα στιγμή, αλλά ποτέ δεν διέκοπταν ή έστω ενοχλούσαν με οποιονδήποτε τρόπο αυτό που έκανε εκείνη την στιγμή. Ήταν απλώς σαν να υπήρχε μια συνεχής νοητική δραστηριότητα στο παρασκήνιο, η οποία θα έμπαινε περισσότερο στο προσκήνιο αν επέλεγε να την προσέξει. Οι εικόνες μπορούσαν να είναι οτιδήποτε: μια γυναίκα με έναν σκύλο, δέντρα στη βροχή, μια βιτρίνα καταστήματος γεμάτη παπούτσια, μια τούρτα γενεθλίων με αναμμένα κεριά. Οι εικόνες ήταν ακίνητες και ασπρόμαυρες και έμοιαζαν πολύ με μια σειρά από άσχετα μεταξύ τους «στιγμιότυπα». Μερικές φορές οι εικόνες ήταν εντελώς καινούργιες γι' αυτήν - σκηνές που δεν μπορούσε να αναγνωρίσει. Άλλες φορές αναγνώριζε ένα μέρος μιας εικόνας ως σχετικό με πράγματα που είχε πράγματι δει, αλλά ακόμη και σε αυτές τις περιπτώσεις υπήρχαν λεπτομέρειες που δεν θυμόταν ότι είχε δει αρχικά.

Η Έλεν είχε αυτές τις νοητικές εικόνες από τότε που θυμόταν τον εαυτό της και δεν της πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι δεν ήταν όλοι σε θέση να απολαμβάνουν την ίδια εμπειρία. Στην πραγματικότητα, μόλις στα έντεκά της χρόνια, όταν ρώτησε μια

φίλη της για τις δικές της εικόνες, έμαθε ότι η φίλη της δεν είχε ιδέα για το τι εννοούσε η Έλεν. Η Έλεν νόμιζε ότι η φίλη την πείραζε, και μόνο όταν το έλεγξε με άλλες συμμαθήτριές της έμαθε ότι η ικανότητά της ήταν μοναδική. Παρόλο που εξεπλάγη αρκετά όταν το έμαθε, δεν έδειξε να ενοχλείται από την αποκάλυψη και απλώς συνέχισε να απολαμβάνει τις νοητικές της εικόνες όποτε τύχαινε να προκύψουν.

Το ενδιαφέρον της Έλεν για τον Θεό και τη θρησκεία αναζωπυρώθηκε όταν ήταν δώδεκα ετών. Οι γονείς της σχεδίαζαν να περάσουν το καλοκαίρι στην Ευρώπη και αποφάσισαν να την πάρουν μαζί τους. Το ταξίδι ήταν αδιάφορο για την Έλεν μέχρι τον τελευταίο σταθμό των διακοπών τους, τη Λούρδη.

Το σπήλαιο της έκανε βαθιά εντύπωση, όπως και το άγαλμα της Παναγίας και οι σωροί από μεταχειρισμένες πατερίτσες και μπαστούνια που είχαν αφήσει εκεί όσοι είχαν θεραπευτεί.

Από το δωμάτιο του ξενοδοχείου μας μπορούσα να δω το άγαλμα της Παναγίας. Κάθε βράδυ έβγαινα έξω για να κοιτάξω το άγαλμα, και τον βράχο πάνω στον οποίο βρισκόταν, και το ιδιαίτερο νερό που έβγαινε από την πλευρά του βράχου - το νερό που θεράπευε τους ανθρώπους. Και σκεφτόμουν τις πατερίτσες και τα μπαστούνια και όλες τις χιλιάδες ανθρώπους που ήρθαν εδώ και πίστεψαν. Θα μπορούσαν όλοι τους να κάνουν λάθος;

Ξαφνικά θυμήθηκα τη μισ Ρίτσαρντσον και το ροζάριό της. Από όλα τα μέρη του κόσμου, αυτό ήταν σίγουρα το καλύτερο για να αγοράσει κανείς ένα ροζάριο και να το δοκιμάσει.

Όταν επέστρεψα στο ξενοδοχείο εκείνο το βράδυ, βρήκα τον πατέρα μου μόνο στο δωμάτιό του να διαβάζει ένα βιβλίο. Στάθηκα κοντά του για λίγα λεπτά και όταν συνέχισε να διαβάζει, του είπα ότι ήθελα να αγοράσω ένα ροζάριο. Έβαλε το χέρι του στην τσέπη του και μου έδωσε μερικά χρήματα χωρίς καν να σηκώσει το βλέμμα του από το βιβλίο του. Σκέφτηκα να τον ρωτήσω αν τον πειράζει, αλλά αντ' αυτού είπα απλώς ευχαριστώ και έφυγα από το δωμάτιο.

Το επόμενο πρωί ζήτησα από τη μητέρα να έρθει μαζί μου για να αγοράσω το ροζάριο. Αγόρασα επίσης ένα μενταγιόν με την

Υπεραγία Θεοτόκο και τα πήγαμε και τα δύο σε έναν ιερέα για να τα ευλογήσει. Μείναμε στο σπήλαιο για τη λειτουργία και για μια όμορφη τελετή στη συνέχεια. Ήταν Σάββατο, και υπήρχαν ακόμη περισσότερα λουλούδια και μουσικές από το συνηθισμένο. Οι άνθρωποι προσεύχονταν παντού. Ήταν όλα πολύ, πολύ όμορφα. Ρώτησα τη μητέρα μου αν ήταν ποτέ καθολική και μου είπε ότι δεν ήταν. Αλλά ένιωσα ότι είχε αρχίσει να το σκέφτεται.

Εκείνο το βράδυ στο δωμάτιό μου έμεινα ξύπνια στο σκοτάδι με το ροζάριό μου στο χέρι και το μενταγιόν γύρω από το λαιμό μου και σκεφτόμουν τον Θεό και τη μισ Ρίτσαρντσον και την Υπεραγία Θεοτόκο. Ξαφνικά μου ήρθε μια ιδέα. Αυτό ήταν ένα υπέροχο μέρος, και ίσως αν ζητούσα ένα θαύμα για μένα, θα συνέβαινε. Και τότε θα πίστευα στον Θεό και θα γινόμουν Καθολική. Βγήκα στο μπαλκόνι και κοίταξα προς το βράχο.

«Σε παρακαλώ, Θεέ», είπα δυνατά, “δεν είμαι καθολική, αλλά αν όλα αυτά είναι αλήθεια, θα μου στείλεις ένα θαύμα για να πιστέψω σε σένα;”.

Είχα ήδη αποφασίσει ποιο θα ήταν το θαύμα. Θα έκλεινα τα μάτια μου και θα έλεγα τρεις φορές το Άβε Μαρία - αν υπήρχε πεφταστέρι στον ουρανό όταν άνοιγα τα μάτια μου, αυτό θα ήταν το θαύμα μου. Δεν περίμενα πραγματικά να δω πεφταστέρι, αλλά έκλεισα τα μάτια μου και είπα τρεις φορές το Άβε Μαρία ούτως ή άλλως. Όταν άνοιξα ξανά τα μάτια μου, ο ουρανός ήταν γεμάτος πεφταστέρια. Παρακολουθούσα εμβρόντητη και άφωνη και μετά ψιθύρισα: «Είναι το θαύμα μου. Το έστειλε πραγματικά ο Θεός. Κοιτάξτε, ω, κοιτάξτε! Είναι το θαύμα μου.

Στάθηκα ακίνητη μέχρι να σβήσουν τα αστέρια και να σκοτεινιάσει ξανά ο ουρανός. Και τότε θυμήθηκα. Ο ξεναγός μας είχε πει ότι αυτή ήταν η εποχή του χρόνου για τις βροχές μετεωριτών σε αυτό το μέρος του κόσμου και ότι θα εμφανίζονταν αρκετά συχνά. Στην πραγματικότητα δεν ήταν καθόλου θαύμα. Δεν είχα ξαναδεί ποτέ μου βροχή μετεωριτών και γι' αυτό δεν την είχα αναγνωρίσει αμέσως. Τότε μου ήρθε μια άλλη σκέψη. Δεν θα μπορούσε να είναι θαύμα το γεγονός ότι σκέφτηκα να ζητήσω ένα πεφταστέρι λίγο πριν από μια βροχή μετεωριτών; Εξάλλου, δεν μπορούσα να ξέρω ότι θα ερχόταν μια τέτοια βροχή εκείνη τη στιγμή. Ίσως τελικά να ήταν ένα πραγματικό θαύμα. Αλλά δεν μπορούσα να πείσω τον εαυτό μου να το κάνει ξανά. Είχα γίνει

βαθιά καχύποπτη για το όλο θέμα. Είχα ακόμα και λιγάκι θυμώσει γι' αυτό.

Ίσως, σκέφτηκα, το νερό, οι θεραπείες και οι πατερίτσες να ήταν όλα σαν τη βροχή μετεωριτών. Οι άνθρωποι απλώς νόμιζαν ότι ήταν θαύματα. Όλα θα μπορούσαν να συμβούν έτσι. Ήμουν έτοιμη να το τακτοποιήσω έτσι, όταν μου ήρθε μια άλλη σκέψη που με έκανε να νιώσω πραγματικά άβολα. Είχα πει στον Θεό ότι αν έβλεπα πεφταστέρι όταν άνοιγα τα μάτια μου θα ήταν το δικό μου θαύμα. Αν υπήρχε Θεός, μπορεί να μην του άρεσε ο τρόπος που έπαιρνα το θαύμα Του. Αν ο Θεός είχε μπει στον κόπο να στείλει ένα θαύμα ειδικά για μένα, ίσως να μην Του άρεσε όλος αυτός ο σκεπτικισμός. Και αν υπήρχε Θεός, τότε ίσως να υπήρχε και κόλαση για τους ανθρώπους που δεν Τον εκτιμούσαν.

Τελικά με επιχειρήματα βγήκα από την κατάσταση, αν και παρέμεινα κάπως ανήσυχη γι' αυτήν. Έπεισα τον εαυτό μου ότι αν ο Θεός επρόκειτο να μπει στον κόπο να μου στείλει ένα θαύμα, σίγουρα θα είχε αρκετή λογική για να με κάνει να πιστέψω σ' αυτό. Εφόσον δεν πίστευα πραγματικά σ' αυτό, δεν θα μπορούσε να ήταν ένα γνήσιο θαύμα. Τέλος πάντων, αποφάσισα, δεν χρειαζόταν να αποφασίσω οριστικά γι' αυτό εκείνη τη στιγμή. Θα τα σκεφτόμουν όλα αργότερα, όταν δεν θα ήμουν τόσο κουρασμένη.

Ένα χρόνο μετά την επιστροφή τους από το ταξίδι στην Ευρώπη, ο αδελφός της Έλεν παντρεύτηκε και η οικογένεια τότε μετακόμισε σε ένα μικρότερο διαμέρισμα. Η Ινταμπέλ, η οικονόμος που ήταν με την οικογένεια από πριν γεννηθεί η Έλεν, πήγε μαζί τους. Εκείνη και η Έλεν ήταν καλές φίλες για αρκετά χρόνια, αλλά η νέα συνθήκη διαβίωσης τους βοήθησε να έρθουν πολύ πιο κοντά και περνούσαν πολύ χρόνο μιλώντας για «διάφορα». Ένα από τα «διάφορα» που τελικά έφτασαν να συζητήσουν ήταν η θρησκεία. Η Ινταμπέλ ήταν Βαπτίστρια και είπε στην Έλεν ότι, παρόλο που η εκκλησία της πίστευε επίσημα στην κόλαση, ένιωθε ότι ο Θεός ήταν πραγματικά φιλικός και κανόνιζε τα πράγματα έτσι ώστε στο τέλος πάντα όλα να πάνε καλά. Αυτό ακούστηκε αρκετά καθησυχαστικό για την Έλεν, η οποία τότε άρχισε να διαβάζει τη Βίβλο κάθε βράδυ με την Ινταμπέλ.

Μια Κυριακή η Ινταμπέλ ρώτησε την Έλεν αν θα ήθελε να τη συνοδεύσει στην εκκλησία της, η οποία βρισκόταν αρκετά

μακριά από την περιοχή όπου ζούσαν. Η Έλεν ενθουσιάστηκε πάρα πολύ με την ιδέα και όταν έφτασαν, ανυπομονούσε πολύ να αρχίσει η λειτουργία.

Οι άνθρωποι στην εκκλησία της Ινταμπέλ όχι μόνο είχαν διαφορετικό χρώμα δέρματος από την Έλεν, αλλά τραγουδούσαν και τραγούδια που ήταν πολύ διαφορετικά από οτιδήποτε είχε ακούσει μέχρι τότε. Τα τραγουδούσαν ξανά και ξανά, ξεκινώντας απαλά και κάθε φορά όλο και πιο δυνατά. Όταν οι άνθρωποι άρχισαν να χτυπούν τα χέρια τους και τα πόδια τους στο ρυθμό της μουσικής, η Έλεν καταλάβαινε πόσο υπέροχα ένιωθαν. Αλλά αυτό που την εντυπωσίασε περισσότερο ήταν ότι μπορούσε να καταλάβει από τον τρόπο που αυτοί οι άνθρωποι τραγουδούσαν και έψελναν, ότι προφανώς είχαν πολύ φιλικές σχέσεις με τον Θεό.

Πάντα απευθυνόμουν στον Θεό με μεγάλο σεβασμό και επισημότητα, και δεν ήξερα τι να κάνω με αυτή τη νέα προσέγγιση. Καθώς όμως το τραγούδι γινόταν πιο συναισθηματικό, έπιασα τον εαυτό μου να χτυπάει τα χέρια και να τραγουδάει δυνατά όπως όλοι οι άλλοι.

Όταν τελικά ο ιερέας έδωσε την ομιλία του, μας μίλησε για τον Θεό, τον Παράδεισο και τη Σωτηρία. Και είπε ξανά και ξανά ότι το μόνο που χρειαζόμασταν ήταν πίστη. Μετά την ομιλία του τραγουδήσαμε λίγο ακόμα, και όταν τελικά βγήκαμε από την εκκλησία, ο ιερέας στεκόταν έξω και έσφιγγε το χέρι όλων. Όταν ήρθε η σειρά μου, με ρώτησε αν μου άρεσε η λειτουργία, και όταν του είπα, με χτύπησε στον ώμο και μου είπε να ξανάρθω.

Εφόσον μου είχε δοθεί ειδική πρόσκληση από τον ίδιο τον ιερέα, πήγαινα στην εκκλησία με την Ινταμπέλ όσο πιο συχνά μπορούσα. Μέσα στην εκκλησία προσευχόμουν και τραγουδούσα μαζί με όλους τους άλλους, αλλά έξω, όταν προσπαθούσα να μιλήσω στον Θεό, δεν ήμουν ποτέ σίγουρη ότι υπήρχε κανείς εκεί για να ακούσει. Κάτι έλειπε. Και τελικά μια μέρα ανακάλυψα τι ήταν αυτό. Η Ινταμπέλ με πήγε μια Κυριακή σε μια λειτουργία βάπτισης. Ο φίλος μου, ο ιερέας, είπε: «Αν δεν βαφτιστείς δεν μπορείς να είσαι καθαρή στην καρδιά, και αν δεν είσαι καθαρή στην καρδιά δεν μπορείς να δεις τον Θεό." "Αυτό είναι", σκέφτηκα. 'Πρέπει να βαφτιστείς για να μπορέσεις να δεις τον Θεό'. Αυτό είναι το κάτι που μου έλειπε».

Είπα στην Ινταμπέλ ότι έπρεπε να βαπτιστώ, και μου είπε να μιλήσουμε με τον ιερέα γι' αυτό, αφού τελειώσει τη λειτουργία. Ήταν πολύ καλός. Συμφώνησε ότι έπρεπε να βαπτιστώ, αλλά δεν ήταν σίγουρος ότι έπρεπε να το κάνει. Όταν τον ρώτησα γιατί, μου είπε ότι όταν ένας ιερέας σε βαφτίζει, αναμένεται να γίνεις μέλος της εκκλησίας του, και σκέφτηκε ότι θα ήταν καλύτερα αν βαφτιζόμουν σε μια εκκλησία που ήταν πιο κοντά στο σπίτι μου.

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι η ένταξη στην εκκλησία ήταν μέρος της βάπτισης και το σκέφτηκα πολύ αυτό στο σπίτι. Ένιωθα ότι θα έπρεπε τουλάχιστον να πιστεύει κανείς πρώτα στον Θεό προτού κάνει ένα μεγάλο βήμα όπως η ένταξη σε μια εκκλησία. Όταν το είπα αυτό στην Ινταμπέλ, είπε ότι ήξερε έναν ιερέα που θα με βάπτιζε χωρίς να χρειαστεί να ενταχθώ στην εκκλησία του, και έτσι την επόμενη Κυριακή πήγαμε να δούμε αυτόν που η Ινταμπέλ αποκαλούσε «Ευαγγελιστή του Κυρίου». Πράγματι, είπε ότι θα με βάπτιζε, αλλά σκέφτηκε ότι θα έπρεπε πρώτα να ρωτήσω τους γονείς μου γι' αυτό, ειδικά τον πατέρα μου, στον οποίο, ως Εβραίος, μπορεί να μην άρεσε και πολύ η ιδέα.

Δεν περίμενα αντιρρήσεις από τη μητέρα μου, στην οποία άρεσε πραγματικά η ιδέα και υποσχέθηκε να μου αγοράσει ένα βιβλιαράκι τσέπης που ήθελα σαν δώρο για την περίπτωση. Εγώ ανησυχούσα περισσότερο για τον πατέρα μου. Ήταν δύσκολο να καταλάβω πώς αισθανόταν για οτιδήποτε. Όταν τον είδα μετά το δείπνο να κάθεται στην καρέκλα του και να διαβάζει την εφημερίδα του, μπήκα σιγά σιγά στο δωμάτιο και προσπάθησα να βρω έναν καλό τρόπο να ξεκινήσω. Δεν μπόρεσα να σκεφτώ τίποτα. Έτσι, είπα απλά: « Πατέρα, αποφάσισα να βαπτιστώ».

Ο πατέρας γύρισε το κεφάλι του και με κοίταξε χωρίς να αφήσει την εφημερίδα του. «Αν αυτό θέλεις να κάνεις», είπε με σοβαρότητα, «τότε κάνε το οπωσδήποτε».

«Δεν σε πειράζει;» ρώτησα.

«Εμένα; Γιατί να με πειράζει;» απάντησε.

Ακόμα δεν ήμουν ικανοποιημένη. «Είσαι σίγουρος;»

Ο πατέρας μου με διαβεβαίωσε ότι ήταν απολύτως βέβαιος ότι δεν τον ένοιαζε. Υποθέτω ότι θα έπρεπε να είμαι ευχαριστημένη- είχα πάρει αυτό που ήθελα και δεν μπορούσα να καταλάβω γιατί ένιωθα τόσο δυστυχισμένη. Ο πατέρας προφανώς δεν είχε τίποτε άλλο να πει, και έφυγα πολύ γρήγορα γιατί δεν ήθελα να προσέξει

ότι είχα δάκρυα στα μάτια μου. Την επόμενη μέρα επέστρεψα και είπα στον ιερέα ότι οι γονείς μου δεν είχαν αντίρρηση να βαπτιστώ, και έτσι μου είπε ότι μπορούσα να συμπεριληφθώ στην τελετή βάπτισης που ήταν προγραμματισμένη για την επόμενη Κυριακή. Μου είπε ότι έπρεπε να προσευχηθώ στο μεταξύ, και είπα ότι θα έκανα ό,τι καλύτερο μπορούσα. Μου είπε ότι αυτό ήταν το μόνο που χρειαζόταν.

Η Ινταμπέλ ήρθε στη βάπτισή μου σαν μάρτυρας και φίλη μου. Με βοήθησε να ετοιμαστώ και να φορέσω το λευκό ράσο μου. Ήταν πολύ ενθουσιασμένη και μου έλεγε συνεχώς ότι θα είχα την πιο υπέροχη εμπειρία της ζωής μου. Ήλπιζα ότι είχε δίκιο. Μετά την τελετή ντύθηκα και πήγα στο γραφείο του ιερέα για να πάρω το πιστοποιητικό βάπτισής μου, ενώ η Ινταμπέλ τακτοποιούσε τα βρεγμένα μου ρούχα σε μια τσάντα που είχαμε φέρει μαζί μας. Όταν ο ιερέας μου ζήτησε να γράψω το επώνυμό μου, του έδωσα το πατρικό όνομα της μητέρας μου. Ένιωσα να μου ανεβαίνει το αίμα στο κεφάλι και δεν μπορούσα να καταλάβω τι είχε συμβεί, αλλά ντρεπόμουν πολύ για να διορθώσω το λάθος. Όταν ο ιερέας μου έδωσε το πιστοποιητικό, το έκρυψα στην τσάντα μου και επέστρεψα τρέχοντας στην Ινταμπέλ. Δεν έδειξα ποτέ το πιστοποιητικό σε κανέναν.

Όταν έφτασα στο σπίτι μου, ένιωθα αρκετά θλιμμένη. Τίποτα δεν ήταν διαφορετικό. Είχα βαπτιστεί, αλλά τίποτα δεν είχε αλλάξει. Ακόμα δεν μπορούσα να δω τον Θεό.

Συνέχισα να πηγαίνω τακτικά στην εκκλησία με την Ινταμπέλ για λίγο ακόμα, μήπως και δεν είχα δώσει αρκετό χρόνο στη βάπτισή μου. Και στη συνέχεια πήγαινα μόνο σπάνια και τελικά καθόλου. Είπα στην Ινταμπέλ ότι απλά δεν είχα πίστη. Είπε ότι ήταν μάλλον δουλειά του διαβόλου, και υποσχέθηκε να προσευχηθεί για μένα. Την ευχαρίστησα για τις προσευχές της και σπάνια σκέφτηκα ξανά τη βάπτισή μου.

Αφού δεν μπόρεσε να βρει την πίστη που χρειαζόταν για να βρει τον Θεό, η Έλεν αποφάσισε ότι η μόνη πραγματικότητα στην οποία μπορούσε πλέον να πιστέψει ήταν μια ορθολογιστική, λογική πραγματικότητα. Ως αποτέλεσμα, αποφάσισε να γίνει «διανοούμενη» και άρχισε να διαβάζει αχόρταγα. Είχε άφθονο χρόνο γι' αυτό, αφού είχε γίνει εξαιρετικά υπέρβαρη στην προεφηβική της ηλικία και τα αγόρια της τάξης της δεν

έδειχναν να ενδιαφέρονται ιδιαίτερα να ζητούν ραντεβού από χοντρά κορίτσια.

Όταν μπήκε στο κολέγιο του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, η Έλεν είχε χάσει τα περιττά κιλά, αλλά είχε περάσει όλα τα σχολικά της χρόνια μην έχοντας σχεδόν καμία κοινωνική επαφή με τους συμμαθητές της. Κατά συνέπεια, ένιωθε ιδιαίτερα αμήχανη σε κοινωνικές περιστάσεις και φαινόταν ότι είχε ελάχιστα πράγματα να συζητήσει με τους συμφοιτητές της.

Οι καθηγητές της, από την άλλη πλευρά, τη θεωρούσαν ασυνήθιστα ταλαντούχα. Σπάνια είχαν συναντήσει προπτυχιακό φοιτητή που είχε διαβάσει τόσο εκτενώς ή που μπορούσε να συζητήσει τόσο έξυπνα ένα ευρύ φάσμα ακαδημαϊκών θεμάτων.

Στο κολλέγιο η Έλεν ειδικεύτηκε στα αγγλικά, γεγονός που ικανοποίησε τη μητέρα της, καθώς η Έλεν είχε δηλώσει στην οικογένεια ότι σκόπευε να γίνει καθηγήτρια αγγλικών, όπως ακριβώς είχε γίνει η μητέρα της πριν από το γάμο της. Η πραγματική φιλοδοξία της Έλεν, ωστόσο -την οποία κρατούσε για τον εαυτό της- ήταν να γίνει διάσημη συγγραφέας, ή πιο συγκεκριμένα, μια παγκόσμιας φήμης συγγραφέας.

Ήταν ένας παράξενος στόχος για την Έλεν, καθώς το γράψιμο ήταν εξαιρετικά δύσκολο γι' αυτήν. Επιπλέον, ήταν τόσο ευαίσθητη όσον αφορά το γράψιμό της που ακόμη και όταν τελικά κατάφερνε να γράψει κάτι στο χαρτί, ήταν πολύ πιθανό να το έκρυβε και να αρνιόταν να το δείξει σε οποιονδήποτε - συμπεριλαμβανομένου και του καθηγητή του μαθήματος της δημιουργικής γραφής.

Εν τω μεταξύ, συνέχισε να διαβάζει πολύ φιλοσοφία καθώς και λογοτεχνία και να ασχολείται με χαρά με τα συστήματα της σκέψης, τους νόμους του λογισμού και τη λογική ειδικότερα. Στις δουλειές της «ζωής» έδινε όσο το δυνατόν λιγότερη προσοχή.

Στο δεύτερο έτος της φοίτησής της στο κολέγιο γνώρισε έναν νεαρό άνδρα, τον Λούις Σάκμαν, ο οποίος εργαζόταν στη βιβλιοθήκη του κολεγίου. Ήταν επίσης «διανοούμενος» και άρχισαν να συζητούν επί μακρόν για βιβλία και φιλοσοφία. Ο Λούις ήταν μόνο λίγα εκατοστά ψηλότερος από την Έλεν που

ήταν 1,50 μ., και πάντα ένιωθε μάλλον άβολα κοντά σε κορίτσια. Χάρηκε πολύ που βρήκε μια που δεν τον έκανε να νιώθει άβολα.

Ο Λουί και η Έλεν άρχισαν να τρώνε μαζί κάθε μέρα και μέσα σε τρεις μήνες της ζήτησε να τον παντρευτεί. Ήταν η μόνη πρόταση που εκείνη είχε δεχτεί ποτέ, και ήταν η μόνη που εκείνος είχε κάνει ποτέ.

Η μητέρα της Έλεν, αν και ελαφρώς διστακτική επειδή ο Λουί ήταν Εβραίος, εντούτοις ενθουσιάστηκε πολύ με την ιδέα του γάμου της Έλεν. Ο πατέρας της Έλεν, από την άλλη πλευρά, ανέφερε ότι γνώριζε ελάχιστα τον νεαρό άνδρα και δύσκολα θα μπορούσε να περιμένει κανείς ότι θα είχε άποψη επί του θέματος.

Για να ικανοποιήσουν τους γονείς του Λούις, η Έλεν και ο ίδιος συμφώνησαν να γίνει η τελετή στο γραφείο ενός ραβίνου. Η Έλεν ήταν πολύ αγχωμένη για να θέλει κάτι μακροσκελές, και παρακάλεσε τον ραβίνο να κάνει τη λειτουργία όσο το δυνατόν πιο σύντομη. Τελείωσε σε λιγότερο από δέκα λεπτά, και στη συνέχεια η Έλεν και ο Λούις επέστρεψαν ο καθένας στα σπίτια του για να συνεχίσουν να διαβάζουν για τις τελικές εξετάσεις.

Ο γάμος είχε αρχικά μικρή επίδραση στη ζωή της Έλεν. Είχε ακόμα δύο χρόνια να τελειώσει το κολέγιο, και όταν ο Λούις αποφοίτησε δύο εβδομάδες μετά την ημέρα του γάμου τους, μετακόμισε στην Έλεν και τους γονείς της. Δεν είχε αρκετά χρήματα για να συντηρήσει μια σύζυγο και ένα δικό τους διαμέρισμα, καθώς τα όποια κεφάλαια είχε συγκεντρώσει τα είχε επενδύσει σε ένα βιβλιοπωλείο που άνοιξε στο κέντρο του Μανχάταν.

Η συμφωνία αυτή λειτούργησε άψογα όσον αφορά την Έλεν. Ο σύζυγός της ήταν απασχολημένος με τη βιβλιοπωλείο του και εκείνη ήταν απασχολημένη με το σχολείο. Τα γεύματα, τα οποία ετοίμαζε η Ινταμπέλ, ήταν πάντα στην ώρα τους, και ο πατέρας της Έλεν έπαιζε σκάκι με τον Λούις κάθε βράδυ.

Η Έλεν πιθανώς θα χαιρόταν πολύ να συνεχιστεί η κατάσταση επ' αόριστον, αλλά λίγο μετά τη δική της αποφοίτηση αυτή και ο Λούις αναγκάστηκαν να νοικιάσουν ένα δικό τους μικρό διαμέρισμα, όταν η μητέρα της Έλεν αρρώστησε σοβαρά και ο

γιατρός της υπέδειξε ότι θα έπρεπε να εγκαταλείψει κάθε ευθύνη νοικοκυριού.

Οι γονείς της Έλεν μετακόμισαν σε ένα ξενοδοχείο, και έτσι δεν είχαν πλέον ανάγκη τις υπηρεσίες της Ινταμπέλ. Δεδομένου όμως ότι εργαζόταν γι' αυτούς για σχεδόν είκοσι χρόνια, ένιωθαν πραγματική ευθύνη απέναντί της. Αποφάσισαν, λοιπόν, να συνεχίσουν να την πληρώνουν, για να φροντίζει το νέο διαμέρισμα της Έλεν. Η Έλεν, η οποία κυριολεκτικά δεν ήξερε πώς να τηγανίσει ένα αυγό, ήταν εξαιρετικά ευγνώμων για τη γενναιοδωρία των γονιών της.

Μετά την αποφοίτησή της, η Έλεν προσπάθησε να εργαστεί στο βιβλιοπωλείο, αλλά μετά την πρώτη εβδομάδα έγινε φανερό ότι για εκείνη, το να πουλάει βιβλία ήταν ιδιαίτερα άχαρο, δυσάρεστο και εξαντλητικό για τα νεύρα της. Παρ' όλα αυτά συνέχισε να πηγαίνει στο κατάστημα για περίπου ένα χρόνο, όταν αρρώστησε πολύ και ο γιατρός της είπε ότι θα χρειαζόταν εγχείρηση. Αυτή η πληροφορία την τρόμαξε σε τέτοιο βαθμό που άρχισε να βλέπει εφιάλτες ότι την έβαζαν με το ζόρι πάνω σε ένα τραπέζι ενώ της φορούσαν μάσκες στο πρόσωπο. Αντιστάθηκε στην εγχείρηση για αρκετούς μήνες μέχρι που αρρώστησε τόσο πολύ που δεν μπορούσε πλέον να την αναβάλει. Τότε το συζήτησε ξανά με τον γιατρό, ο οποίος τη διαβεβαίωσε ότι η επέμβαση ήταν πολύ απλή και ότι θα μπορούσε να σηκωθεί και να είναι καλά μέσα σε μια εβδομάδα. Καθώς ήταν ήδη πολύ άρρωστη για να καθυστερήσει παραπάνω, κανόνισε να πάει στο νοσοκομείο την επόμενη μέρα.

Εκείνο το βράδυ κάθισα μόνη μου και προσπάθησα να οργανωθώ. Θα ήταν πολύ πιο εύκολο, σκέφτηκα, αν πίστευα ότι ο Θεός θα με φρόντιζε. Υπήρχε μια πιθανότητα, υπέθεσα, να υπάρχει τελικά. Σίγουρα το γεγονός ότι δεν πίστευα σ' Αυτόν δεν είχε καμία σχέση με την ύπαρξή Του με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Σε κάθε περίπτωση, δεν θα ήταν κακό να επιχειρήσω έναν λογικό συμβιβασμό. Θα έθετα την εγχείρηση στα χέρια του Θεού σε περίπτωση που Εκείνος υπήρχε, και αν τα πράγματα πήγαιναν καλά, ίσως και να πιστέψω ξανά σ' Αυτόν. Δεν είχα τίποτα να χάσω προσπαθώντας. Έτσι είπα την προσευχή του Κυρίου, έθεσα την εγχείρησή μου στα χέρια του Θεού και πήγα

στο νοσοκομείο την επόμενη μέρα με το μενταγιόν της Παναγίας στο λαιμό μου.

Αυτό που συνέβη, είναι ότι όλα πήγαν στραβά. Ήμουν αναίσθητη για μεγάλο χρονικό διάστημα και έμεινα το νοσοκομείο πάνω από τέσσερις μήνες. Μία από τις νοσοκόμες που με φρόντιζε ήταν καθολική και πολύ θρησκευόμενη. Νόμιζε ότι ήμουν κι εγώ καθολική, αφού είδε το μενταγιόν που φορούσα. Μου είπε ότι προσευχόταν για μένα κάθε μέρα και ότι έκανε ευχαριστήρια λειτουργία όταν τελικά ανέκτησα τις αισθήσεις μου. Ο Θεός ήταν πολύ καλός μαζί μου, είπε, και ήταν πραγματικό θαύμα που τα κατάφερα. Εγώ η ίδια δεν το έβλεπα έτσι. Ήμουν πολύ θυμωμένη για το όλο θέμα και παρέμεινα θυμωμένη γι' αυτό για χρόνια. Αν αυτή ήταν η ιδέα του Θεού να κάνει τα πράγματα να πάνε καλά, σκέφτηκα, τότε σίγουρα είχε άσχημη αίσθηση του χιούμορ. Η νοσοκόμα δεν ενέκρινε τη στάση μου και είπε, μάλλον αυστηρά, ότι ούτως ή άλλως θα συνέχιζε να προσεύχεται για μένα. Είπα στη νοσοκόμα ότι δεν μπορούσα να την εμποδίσω να προσευχηθεί, αλλά πρόσθεσα ότι θα το εκτιμούσα αν δεν ζητούσε από τον Θεό και άλλο θαύμα για μένα, μέχρι τουλάχιστον να δυναμώσω αρκετά για να μπορέσω να το αντέξω. Στην πραγματικότητα, ήμουν αρκετά πρόθυμη να περιμένω πολύ καιρό μέχρι το επόμενο, και της πρότεινα να πει στον Θεό ότι δεν υπήρχε βιασύνη. Αυτό που πραγματικά χρειαζόμουν ήταν να νιώσω καλύτερα και να βγω από το νοσοκομείο, και δεν μου φαινόταν πιθανό ότι οι προσευχές θα βοηθούσαν σε αυτό.

Καθ' όλη τη διάρκεια της μακράς παραμονής μου στο νοσοκομείο ανυπομονούσα να βγω, αλλά όταν τελικά πήγα σίτιι δεν ήμουν καθόλου ενθουσιασμένη γι' αυτό. Ένιωθα εγκαταλελειμμένη τόσο από τη γη όσο και από τον Ουρανό. Ήμουν άρρωστη για πολύ καιρό, αλλά τελικά αναγκάστηκα να αναγνωρίσω ότι ήμουν καλύτερα σωματικά και έπρεπε να κηρύξω αναστολή της αναπηρίας, μια απόφαση που ο γιατρός πίστευε ότι είχα καθυστερήσει πολύ. Ήταν, ωστόσο, μια απόφαση που με έφερε σε μια πολύ δύσκολη κατάσταση. Το ότι ήμουν άρρωστη μου είχε δώσει κάτι σαν διακοπές από τα προβλήματά μου, αλλά τα προβλήματα εξακολουθούσαν να υπάρχουν, και το να είμαι τόσο πολύ θυμωμένη, δεν με βοήθησε να τα επιλύσω.

Τελικά μου ήρθε στο μυαλό ότι υπήρχε η πιθανότητα να έβλεπα τα πράγματα με λάθος τρόπο. Αφού το παραδέχτηκα αυτό, άρχισα

να επανεξετάζω τη μέχρι τώρα ζωή μου και, μεταξύ άλλων, ανέλυσα τη μακρά και μάλλον ανακόλουθη αναζήτησή μου για τον Θεό. Ήταν ξεκάθαρο ότι δεν είχα σημειώσει καμία πρόοδο ως προς αυτό. Ομολογουμένως, το λάθος μπορεί να ήταν δικό μου. Ίσως, όπως είχε πει η νοσοκόμα στο νοσοκομείο, δεν είχα εκτιμήσει όλα όσα είχε κάνει ο Θεός για μένα. Είχα δυσκολευτεί να δεχτώ ένα θαύμα μια φορά στο παρελθόν, όπως θυμόμουν. Παρ' όλα αυτά, σκέφτηκα, οι άνθρωποι μπορούν μόνο να προσπαθήσουν όσο καλύτερα μπορούν, και με τον τρόπο μου ένιωθα ότι είχα προσπαθήσει. Δεν είχε νόημα να κάνω εικασίες για το πώς θα είχε εξελιχθεί η αναζήτηση αν την είχα κάνει διαφορετικά. Αν ο Θεός υπήρχε, πράγμα για το οποίο αμφέβαλλα πολύ, μπορεί κάποια μέρα να έφερνε ο Ίδιος το θέμα της θρησκείας. Αν δεν υπήρχε, τότε λοιπόν, έτσι είχαν τα πράγματα. Για μένα, η αναζήτηση είχε τελειώσει.

Συνειδητοποίησα, βέβαια, εκτός από το ζήτημα του Θεού, ότι υπήρχαν και άλλα ζητήματα που είχα αναβάλει για πολύ καιρό να εξετάσω. Πρώτα απ' όλα υπήρχε το θέμα του συζύγου μου. Εξάλλου, ήμουν παντρεμένη, και ήταν καιρός να ασχοληθώ μαζί του. Θα μπορούσε να είναι αρκετά καλός, αποφάσισα. Δεν ήταν ο Θεός, φυσικά, αλλά αυτό ήταν μάλλον το ίδιο καλό, αν το καλοσκεφτεί κανείς. Και φαινόταν σαν το είδος του ανθρώπου με τον οποίο θα μπορούσες να έχεις μια αρκετά καλή σχέση. Θα χρειαζόταν λίγος χρόνος, φυσικά, και ίσως να ήταν αρκετά δύσκολο μερικές φορές, αλλά αναγνώρισα ότι θα μπορούσα κάλλιστα να το ξεκινήσω.

Αυτό, ήξερα, ήταν μόνο ένα από τα βήματα που έπρεπε να κάνω, αφού άρχισα επίσης να συνειδητοποιώ ότι έπρεπε να βρω έναν καλό τρόπο να περάσω το υπόλοιπο της ζωής μου στη γη. Μου ήταν σαφές ότι αυτό θα ήταν δύσκολο, αφού γνώριζα ακόμη πολύ λίγα πράγματα για τον κόσμο. Ήξερα ότι το να είμαι αποκλειστικά «σύζυγος» δεν φαινόταν και πολύ καλή λύση για μένα, ειδικά από τη στιγμή που η Ινταμπέλ φρόντιζε το νοικοκυριό μας και δεν είχαμε παιδιά για να απασχολούν τον χρόνο μου. Στην αρχή δοκίμασα ξανά την επιχείρηση με τα βιβλία. Ο σύζυγός μου, ο οποίος είχε περάσει μεγάλο μέρος των σχολικών του χρόνων κάνοντας κοπάνια από τα μαθήματα για να πηγαίνει να διαβάζει ευτυχώς στη δημόσια βιβλιοθήκη, είχε συγκεντρώσει μια εξαιρετική βιβλιοθήκη- αλλά σε μένα εξακολουθούσε να φαίνεται ότι ενδιαφερόταν περισσότερο να αγοράζει και να διαβάζει βιβλία

παρά να τα πουλάει. Παρ' όλα αυτά καταφέρναμε να τα βγάζουμε πέρα, και τα οικονομικά δεν αποτελούσαν πολύ σοβαρό πρόβλημα· ο πατέρας μου ήταν γενικά πρόθυμος να μας βοηθήσει αν πραγματικά χρειαζόμασταν κάτι. Αλλά ενώ η επιχείρηση βιβλίων ήταν σαφώς το σωστό μέρος για τον σύζυγό μου, ήταν εξίσου σαφώς το λάθος μέρος για μένα. Άρχισα να πηγαίνω εκεί όλο και πιο σπάνια και συνήθως όταν πήγαινα, τσακωνόμασταν. Απλώς δεν μπορούσαμε να τα βρούμε μεταξύ μας επαγγελματικά. Άρχισα να αισθάνομαι παγιδευμένη σε μια δυσάρεστη κατάσταση, χωρίς να έχω μια ξεκάθαρη ιδέα για το πώς να βγω από αυτήν.

Για ένα διάστημα άρχισε να φαίνεται ότι η επίγεια αναζήτησή μου θα μπορούσε να καταλήξει εξίσου άδοξα με την αναζήτησή μου για τον Ουρανό. Ωστόσο, παρά την αυξανόμενη κατάθλιψή μου, έπρεπε να αναγνωρίσω ότι ήμουν απόλυτα ελεύθερη να κάνω ό,τι ήθελα. Ο σύζυγός μου με υποστήριξε ενεργά και με ενθάρρυνε να σχεδιάσω μια ανεξάρτητη καριέρα, και ο πατέρας μου μου ανέφερε ότι δεν θα είχε αντίρρηση να πληρώσει τα όποια έξοδα θα μπορούσαν να προκύψουν. Το πρόβλημα ήταν ότι δεν μπορούσα να αποφασίσω τι ήθελα να κάνω. Ήταν προφανές ότι δεν επρόκειτο να γίνω ο μεγάλος συγγραφέας που είχα κάποτε φανταστεί. Ωστόσο, συνέχισα να εξετάζω διάφορες άλλες καριέρες κυρίως σε επίπεδο φαντασίωσης, χωρίς να εξετάζω σοβαρά την ανάγκη να πάρω επιπλέον εκπαίδευση. Για την ακρίβεια, μέχρι τότε ήταν δέκα χρόνια που είχα τελειώσει το κολλέγιο και στην πραγματικότητα φοβόμουν αρκετά να ξαναπάω σχολείο. Η αλήθεια είναι ότι είχα αρχίσει να φοβάμαι έντονα την αποτυχία.

Ο σύζυγός μου έδειξε υποδειγματική υπομονή κατά τη διάρκεια των μακρών και συχνών συζητήσεών μας σχετικά με την πιθανή καριέρα μου, αλλά εγώ ήμουν τόσο αβέβαιη που χρειάστηκαν άλλα δέκα χρόνια για να μπορέσω να καταλήξω σε οποιαδήποτε απόφαση. Και ακόμη και αφού είχα λίγο πολύ αποφασίσει να γίνω ψυχολόγος, οι προσπάθειές μου περιορίζονταν για μεγάλο χρονικό διάστημα σε ατελείωτες συζητήσεις με τον σύζυγό μου, στο γράψιμο για καταλόγους μαθημάτων και στη συζήτηση για τις δυνατότητες εκπαίδευσης με τους συμβούλους των κολεγίων. Στην πραγματικότητα, δεν ήξερα τι πραγματικά ήταν η ψυχολογία- είχα μόνο μια αόριστη ιδέα ότι είχε κάποιες από τις απαντήσεις που χρειαζόμουν. Τελικά αποφάσισα να ξεπεράσω

τους φόβους μου και να μπω σε μεταπτυχιακή σχολή, αλλά με προσωρινό κόστος το άγχος της πρόκλησης. Επέστρεψα στα θρανία με σχεδόν άγρια επιθυμία να αριστεύσω. Έχοντας αποτύχει στην αναζήτηση για τον Ουρανό, ήμουν βλοσυρά αποφασισμένη να πετύχω στη γη.

Παρόλο που η Έλεν θεωρούσε την αναζήτηση του Θεού μια τελειωμένη υπόθεση, το ίδιο το θέμα της θρησκείας καθόλου τυχαία, παρέμεινε στη ζωή της. Καθώς ασχολήθηκε όλο και περισσότερο με το μεταπτυχιακό της πρόγραμμα σπουδών στην ψυχολογία, οπλίστηκε όλο και περισσότερο με «γεγονότα» και «επιστημονικά» όπλα, τα οποία πίστευε ότι αποτελούσαν το τελικό σκεπτικό που χρειαζόταν για να ξεπεράσει και τα τελευταία ίχνη δεισιδαιμονίας που μπορεί να είχε. Έτσι, ένιωθε ότι μπορούσε πλέον να βλέπει όλα τα πράγματα με έναν άκρως ρεαλιστικό τρόπο. Τα ίδια αυτά γεγονότα αποτέλεσαν επίσης τη βάση για μια ανεπαίσθητη αλλά σταδιακή μετατόπιση που άλλαξε το σύστημα πεποιθήσεών της από ένα σύστημα αγνωστικισμού χωρίς συναίσθημα σε ένα σύστημα οργισμένης αθεΐας. Στην πραγματικότητα, ακόμη και πριν λάβει το διδακτορικό της δίπλωμα, ήταν όχι μόνο έτοιμη, αλλά και πρόθυμη να δώσει τη μάχη με οποιονδήποτε είχε σκέψεις που έστω και στο ελάχιστο έφεραν θρησκευτικές ιδέες.

Παρά την στάση της - ή ίσως εξαιτίας της - μια σειρά από εκπληκτικά γεγονότα άρχισαν να λαμβάνουν χώρα στη ζωή της. Το πρώτο συνέβη ένα κρύο χειμωνιάτικο βράδυ, όταν εκείνη και ο Λούις έκαναν μια μεγάλη διαδρομή με το μετρό για να επισκεφθούν κάποιους φίλους. Η Έλεν απεχθανόταν να ταξιδεύει με το μετρό, και το γεγονός ότι έπρεπε να περιμένουν δεκαπέντε λεπτά στην παγωμένη αποβάθρα μέχρι να περάσει το τρένο δεν βοήθησε τη διάθεσή της. Όταν τελικά έφτασε το τρένο, ήταν γεμάτο κόσμο και δεν υπήρχαν διαθέσιμες κενές θέσεις. Όταν εκείνη και ο Λούις βρήκαν τελικά θέσεις, εκείνη αισθανόταν ασυνήθιστο θυμό και οίκτο για τον εαυτό της, ειδικά από τη στιγμή που ο Λούις χωμένος μέσα στην εφημερίδα του, αγνοούσε εντελώς τα «βάσανά» της. Καθώς κοίταζε γύρω της στο βαγόνι, το μόνο που έβλεπε ήταν άθλιοι, βρώμικοι άνθρωποι. Στην άλλη άκρη του διαδρόμου ένα παιδί με μια σοκολάτα στα χέρια έπιανε το πρόσωπο της μητέρας του πασαλείβοντάς την- ένα παιδί λίγες θέσεις πιο κάτω μάζεψε μια τσίχλα από το πάτωμα και την έβαλε στο στόμα του- και στην άλλη άκρη του

βαγονιού μια ομάδα μισομεθυσμένων ηλικιωμένων ανδρών τσακωνόταν δυνατά μεταξύ τους. Η Έλεν έκλεισε τα μάτια της με αηδία, νιώθοντας ναυτία στο στομάχι.

Και τότε συνέβη κάτι εκπληκτικό.

Ένα εκτυφλωτικό φως φάνηκε να λάμπει πίσω από τα μάτια της και να γεμίζει εντελώς το μυαλό της. Χωρίς να ανοίξει τα μάτια της, φάνηκε να βλέπει μια φιγούρα, που ήξερε ότι ήταν ο εαυτός της, να περπατάει κατευθείαν μέσα στο φως. Η φιγούρα φαινόταν να ξέρει ακριβώς τι έκανε· σταμάτησε και γονάτισε, αγγίζοντας το έδαφος με τους αγκώνες, τους καρπούς και το μέτωπό της σε κάτι που έμοιαζε με ανατολίτικη έκφραση βαθιάς ευλάβειας. Έπειτα η φιγούρα σηκώθηκε, περπάτησε στο πλάι και γονάτισε ξανά, αυτή τη φορά γέρνοντας το κεφάλι της σαν να ακουμπούσε σε ένα γιγάντιο γόνατο. Το περίγραμμα ενός τεράστιου χεριού φάνηκε να την αγκαλιάζει και μετά αυτή εξαφανίστηκε. Το φως έγινε ακόμα πιο λαμπερό και η Έλεν ένιωσε την πιο απερίγραπτα έντονη αγάπη να πηγάζει από αυτό. Ήταν τόσο ισχυρό το συναίσθημα που κυριολεκτικά της κόπηκε η αναπνοή και άνοιξε τα μάτια της.

Είδε το φως μόλις μια στιγμή ακόμα, κατά τη διάρκεια της οποίας αγάπησε όλους τους επιβάτες στο τρένο με την ίδια απίστευτη ένταση. Μετά το φως έσβησε και η παλιά πραγματικότητα της βρωμιάς και της ασχήμιας επανήλθε. Η αντίθεση ήταν πραγματικά συνταρακτική και της πήρε αρκετά λεπτά για να ανακτήσει μια υπόνοια ψυχραιμίας. Τότε έπιασε αβέβαια το χέρι του Λουί.

«Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω αυτό», είπε με τρεμάμενη φωνή, «και είναι πολύ δύσκολο να το περιγράψω... αλλά, λοιπόν...». Δίστασε μια στιγμή, χωρίς να ξέρει ακριβώς τι να πει. «Λοιπόν... Είδα ένα μεγάλο φως, και κύματα, κύματα αγάπης βγήκαν από αυτό, και όταν άνοιξα τα μάτια μου τους αγάπησα όλους. Μετά όλα εξαφανίστηκαν... το συναίσθημα, τα πάντα. Δεν καταλαβαίνω τι συνέβη».

Ο Λουί, ο οποίος είχε μελετήσει επί χρόνια υλικό για τον μυστικισμό, δεν έδειχνε να εκπλήσσεται τρομερά. «Μην ανησυχείς γι' αυτό», είπε καθησυχαστικά. «Είναι μια συνηθισμένη μυστικιστική εμπειρία. Μην το ξανασκεφτείς». Και επέστρεψε στην εφημερίδα του.

Η Έλεν ακολούθησε τη συμβουλή του, αν και όχι με απόλυτη επιτυχία. Παρόλο που δεν το σκέφτηκε σοβαρά για χρόνια, η εμπειρία παρέμεινε παρ' όλα αυτά εν αναμονή σε μια μακρινή γωνιά του μυαλού της, περιμένοντας να επανέλθει στο προσκήνιο όταν κάποιο παρόμοιο γεγονός θα συνέβαινε ξανά. Εν τω μεταξύ όμως, συνέχισε τις σπουδές της, με την αθεΐα της ακλόνητη.

Η Έλεν έλαβε το διδακτορικό της δίπλωμα το 1957 και εξελέγη στη Σίγμα Χι, την Εθνική Επιστημονική Τιμητική Εταιρεία. Αμέσως μετά, εμφανίστηκαν διάφορες ευκαιρίες, όλες όχι ιδιαίτερα ελκυστικές για την ίδια. Μια πρόταση επιχορήγησης βασισμένη στη διδακτορική της διατριβή υποβλήθηκε από το πανεπιστήμιο και εγκρίθηκε η χρηματοδότησή της. Το έργο εξελίχθηκε καλά, και ο επικεφαλής του τμήματος της προσέφερε μια θέση διδασκαλίας. Όταν υπέβαλε πρόσθετες προτάσεις, ωστόσο, η τύχη της φάνηκε να αλλάζει, και όταν αυτές απορρίφθηκαν, βρέθηκε χωρίς δουλειά.

Η Έλεν ήξερε ότι με τις εξαιρετικές διασυνδέσεις που είχε ήδη κάνει, δεν θα δυσκολευόταν να βρει άλλη προσφορά εργασίας. Για αρκετές εβδομάδες, ωστόσο, δεν έκανε τίποτα γι' αυτό, γκρινιάζοντας πικρά για την κακή της τύχη και γινόταν όλο και πιο δυστυχισμένη στην συνέχεια. Τελικά αναγνώρισε το παράλογο της στάσης της, σήκωσε το τηλέφωνο και τηλεφώνησε σε έναν από τους φίλους της που πίστευε ότι θα μπορούσε να τη βοηθήσει. Εκείνος της έδωσε αμέσως μια λίστα με πολλά υποσχόμενα ονόματα. Η Έλεν ήταν έτοιμη να προσπαθήσει να επικοινωνήσει με το πρώτο όνομα της λίστας, όταν ο φίλος της ξαναπήρε τηλέφωνο.

«Έχνα τη λίστα που σου έδωσα», είπε με έμφαση. «Ξέρεις τον Μπιλ Θέντφορντ;»

«Δεν τον έχω ακούσει ποτέ», απάντησε.

«Τηλεφώνησέ του αμέσως», συνέχισε ο φίλος. «Είναι Διευθυντής του προγράμματος ψυχολογίας στο Πρεσβυτεριανό Νοσοκομείο. Να το τηλέφωνό του. Και όταν τον πάρεις, φρόντισε να του πεις ότι σου είπα ότι σε ψάχνει».

Η Έλεν δεν ήθελε ιδιαίτερα να εργαστεί σε ιατρικό περιβάλλον, και τα λίγα που της είχαν πει για τη δουλειά δεν ήταν ακριβώς ελκυστικά. Παρ' όλα αυτά, σήκωσε το τηλέφωνο και κάλεσε τον Μπιλ Θέντφορντ.

Το επόμενο πρωί στις 10, όταν εμφανίστηκε στο νοσοκομείο για τη συνέντευξη που είχαν κανονίσει, μπήκε στο γραφείο του και μόλις τον πρωτοαντίκρισε έκανε μια σιωπηλή παρατήρηση που δεν κατάλαβε καθόλου.

«Και να 'τος», είπε στον εαυτό της, “αυτός είναι που πρέπει να βοηθήσω”.

Κεφάλαιο 3

Όταν η Έλεν έφτασε στο νοσοκομείο για να ξεκινήσει τη δουλειά της την επόμενη Δευτέρα, ο Μπιλ πραγματικά δεν ήξερε τι να κάνει μαζί της. Ο χώρος γραφείων δεν είχε ακόμη εγκριθεί επισήμως για το πρόγραμμα, και δεν ήταν καν σίγουρος για το πώς θα έτρεχε το πρόγραμμα.

Μπόρεσε, ωστόσο, να επιτάξει ένα γραφείο για εκείνη και το μετέφερε σε μια ελεύθερη γωνιά κάπου κοντά στο γραφείο του. Αυτό θα ήταν το αρχηγείο της Έλεν για τους επόμενους δύο μήνες.

Δεν ήταν από έλλειψη προσπάθειών που ο Μπιλ δεν είχε καταφέρει να πάρει έγκριση για πρόσθετο εργασιακό χώρο για την Έλεν και το υπόλοιπο προσωπικό που επρόκειτο να απασχοληθεί. Είχε περάσει από όλα τα κανάλια, αλλά απλά δεν μπορούσε να πείσει κανέναν -από τον πρύτανη και κάτω- να πάρει μια απόφαση.

Αν ο Μπιλ γνώριζε τότε ότι αυτή η μετάθεση ευθυνών που αντιμετώπιζε ήταν χαρακτηριστικό παράδειγμα αυτού που θα συναντούσε σχεδόν σε κάθε πτυχή της δουλειάς του στο Ιατρικό Κέντρο, πιθανότατα θα είχε παραιτηθεί την ίδια στιγμή. Ωστόσο, δεν ήξερε ότι αυτού του είδους η συμπεριφορά ήταν τυπική, και έτσι αποφάσισε απλώς να αναλάβει την πρωτοβουλία μέχρι να βρει κάποιον με την αρμόδια εξουσία να εγκρίνει τουλάχιστον ένα από τα δύο σχέδια που είχε υποβάλει.

Ένας από τους κύριους λόγους για τους οποίους ο Μπιλ αντιμετώπισε τόσα πολλά εκνευριστικά προβλήματα ήταν ότι αναφερόταν σε πέντε διαφορετικούς επικεφαλής -τον πρόεδρο του ψυχιατρικού τμήματος, τον πρόεδρο του νοσοκομείου, τον αντιπρόεδρο με αρμοδιότητα στα επαγγελματικά θέματα, τον κοσμήτορα του Κολεγίου Ιατρών και Χειρουργών και τον πρόεδρο του Πανεπιστημίου Κολούμπια- καθώς και σε διάφορους άλλους αντιπροέδρους διάφορων υπηρεσιών. Ως αποτέλεσμα, ήταν σχεδόν αδύνατο να γίνει οτιδήποτε, πόσο μάλλον να γίνει γρήγορα. Και όμως, μία από τις αρμοδιότητές του ήταν να δρομολογήσει αλλαγές προκειμένου να επιλύσει πολλά από τα προβλήματα που πολλαπλασιάζονταν με τα

χρόνια. Σε κάθε του βήμα -ό,τι κι αν προσπαθούσε να πετύχει- συναντούσε μαζική αντίσταση από τους εργαζόμενους του ιατρικού και διοικητικού προσωπικού που προσπαθούσαν διαρκώς να προστατεύσουν και να επεκτείνουν τους δικούς τους τομείς.

Επιπλέον, το Τμήμα Ψυχολογίας, που υπάγεται στο Τμήμα Ψυχιατρικής, βρισκόταν τόσο κοντά στον πάτο της λίστας προτεραιοτήτων όσο κανένα άλλο τμήμα του νοσοκομείου. Πριν την άφιξη του Μπιλ υπήρχε πολύ μικρό ενεργό ενδιαφέρον για το τμήμα, και οι μισθοί του επαγγελματικού προσωπικού ήταν χαμηλότεροι από εκείνους των γραμματέων. Παρόλο που ο Μπιλ θεώρησε σημαντικό να αντικαταστήσει διάφορα άτομα του προσωπικού που δεν είχαν επαρκή προσόντα, ήταν πρακτικά αδύνατο να βρεθούν άτομα με προσόντα που θα τους αντικαθιστούσαν στο επίπεδο των μισθών που προσέφερε το νοσοκομείο.

Αυτά ήταν μόνο μερικά από τα προβλήματα που αντιμετώπιζε ο Μπιλ όταν η Έλεν ήρθε στο τμήμα, και δεν της πήρε πολύ χρόνο για να σχηματίσει μια ακριβή εικόνα της κατάστασης. Πέρασαν δύο μήνες μέχρι να της παραχωρηθεί τελικά χώρος γραφείου για το έργο, και μέχρι τότε η Έλεν, που εξακολουθούσε να εργάζεται από την «προσωρινή» γωνιά που της είχε βρει ο Μπιλ την πρώτη μέρα, ήταν στα πρόθυρα της παραίτησης. Λαμβάνοντας υπόψη τα μετέπειτα γεγονότα, ωστόσο, φαίνεται ότι η επιλογή αυτή δεν ήταν πραγματικά δική της- εδώ έπρεπε να παραμείνει.

Ακόμα και στο νέο της γραφείο, ωστόσο, η Έλεν βρήκε τη δουλειά αρχικά απαίσια. Όχι μόνο βρισκόταν τώρα σε διαφορετικό κτίριο από τον Μπιλ, με τον οποίο συνεργάζοταν πολύ στενά, αλλά η δουλειά ήταν η πιο βαρετή και η κατάσταση η πιο δύσκολη της ζωής της. Εκτός από την εργασία που ήταν ανιαρή, η Έλεν αισθάνθηκε μάλλον γρήγορα μια ατμόσφαιρα καχυποψίας και ανταγωνιστικότητας, κάτι που δεν της είχε ξανασυμβεί στο παρελθόν.

Επιπλέον, η Έλεν και ο Μπιλ αντιμετώπιζαν ένα άλλο, πιο σοβαρό πρόβλημα. Παρόλο που ο καθένας είχε τεράστιο σεβασμό για τις ικανότητες του άλλου, τις περισσότερες φορές ο καθένας έμοιαζε επίσης να βγάζει προς τα έξω τον χειρότερο

εαυτό του άλλου. Αυτό έγινε φανερό μέσα σε λίγους μήνες και πρόσθεσε σημαντικά στην ένταση της ζωής του καθενός. Διότι φαινόταν ότι είτε εργάζονταν μαζί σε μια πρόταση επιχορήγησης είτε απλώς είχαν να αποφασίσουν αν θα γευματίσουν στο νοσοκομείο ή σε ένα μικρό εστιατόριο, δεν υπήρχε τρόπος να καταλήξουν σε εύκολες συμφωνίες.

Παρά το γεγονός αυτό, ή ίσως εξαιτίας αυτού, και οι δύο τους ουσιαστικά γνώριζαν ότι είχαν ανάγκη την υποστήριξη και τη βοήθεια ο ένας του άλλου προκειμένου να διαχειριστούν το πλήθος των προβλημάτων που αντιμετώπιζαν από κοινού στο επαγγελματικό τους περιβάλλον. Διότι ήταν προφανές και στους δύο ότι έπρεπε να κάνουν κάτι για να προσπαθήσουν να αλλάξουν τα αισθήματα εκθρότητας και δυσαρέσκειας που έμοιαζαν να διαποτίζουν τόσους πολλούς από τους ανθρώπους με τους οποίους έπρεπε να συναναστραφούν· χωρίς την ελπίδα μιας τέτοιας αλλαγής, ήταν σαφές ότι ο καθένας τους θα αναζητούσε ένα άλλο -πιο ειρηνικό- μέρος για να εργαστεί.

Και έτσι συμφώνησαν να προσπαθήσουν να επιλύσουν από κοινού τα προβλήματα του τμήματος. Στην αρχή οι προσπάθειές τους ήταν αξιολύπητες. Οι αρχικές τους προσπάθειες αναλώθηκαν στην αγωνιώδη σύνταξη προτάσεων επιχορηγήσεων με δεδομένες προθεσμίες, σε μια προσπάθεια να φέρουν επειγόντως κεφάλαια απαραίτητα σε πάρα πολλούς από τους τομείς ευθύνης του τμήματος. Και παρόλο που δεν υπήρχε αμφιβολία ότι είχαν κοινό στόχο, φάνηκε ότι ο Μπιλ δεν μπορούσε να γράψει μια παράγραφο που η Έλεν δεν θα διόρθωνε σχολαστικά, ενώ η Έλεν δεν μπορούσε να κάνει μια πρόταση που ο Μπιλ δεν θα αμφισβητούσε έντονα.

Η ίδια η δουλειά ήταν εξαντλητική και η συγκρουσιακή τους συμπεριφορά την έκανε διπλά εξαντλητική. Δούλευαν τα βράδια και τα Σαββατοκύριακα και όταν δεν ήταν μαζί τσακώνονταν στο τηλέφωνο από το σπίτι. Και όσο περνούσε ο καιρός φαινόταν ότι όλες οι προσπάθειές τους παρήγαγαν πολύ μικρή πρόοδο. Ο διχασμός σε θέματα πολιτικής συνεχιζόταν και οι διαπροσωπικές σχέσεις έδειχναν να μην βελτιώνονται. Η εναλλαγή του προσωπικού ήταν τεράστια, ασκώντας ακόμη μεγαλύτερη πίεση στον Μπιλ να προσπαθήσει να κρατήσει τα πράγματα σε λειτουργία τουλάχιστον σε ένα επίπεδο που δεν ήταν χειρότερο από το συνηθισμένο.

Παρά τις σχεδόν ειλικρινείς προσπάθειές τους να εργαστούν για την επίτευξη ενός κοινού στόχου, η προσωπική τους σχέση αντανakλούσε το άγχος που βίωναν. Ήταν μια αταίριαστη ομάδα από την αρχή. Ο Μπιλ, ο οποίος ήταν δεκατέσσερα χρόνια νεότερος από την Έλεν, ήταν φύσει αισιόδοξος, και παρά τα τρομερά εμπόδια που αντιμετώπιζε, διατηρούσε μια επίμονη υποβόσκουσα πεποίθηση ότι πάντα υπήρχε μια διέξοδος σε κάθε δύσκολη κατάσταση και ότι με επιμονή μπορούσε κανείς πάντα να τη βρει. Η Έλεν, από την άλλη πλευρά, ήταν αγχώδης σε σημείο σύγκυσης, και παρόλο που προσπαθούσε να διατηρήσει ένα προσωπείο ευθυμίας, η υποβόσκουσα απαισιοδοξία και η ανασφάλειά της έβγαιναν πάντα προς τα έξω. Εκτός αυτού, χειρίζονταν τα διαπροσωπικά τους προβλήματα με πολύ διαφορετικούς τρόπους. Ο Μπιλ ήταν πιο επιρρεπής στο να αποσύρεται όταν αντιλαμβανόταν ότι μια κατάσταση γινόταν απαιτητική ή πιεστική, ενώ η Έλεν είχε την τάση να εμπλέκεται υπερβολικά, με αποτέλεσμα να αισθάνεται παγιδευμένη, αγανακτισμένη και καταπιεσμένη. Έτσι, ενώ η αλληλεξάρτησή τους είχε αυξηθεί, είχαν επίσης αναπτύξει ακόμη περισσότερο θυμό ο ένας για τον άλλον, αφού κανείς δεν μπορούσε να αλλάξει τη στάση του άλλου, και οι γνήσιες προσπάθειές τους να συνεργαστούν έπεφταν πάνω στο εμπόδιο της αυξανόμενης δυσαρέσκειάς τους.

Παρά τα προσωπικά συναισθήματα τέτοιου είδους, υπήρχε μεταξύ τους μια αίσθηση κοινής δέσμευσης που εμπόδιζε την Έλεν να παραιτηθεί και που ωθούσε τον Μπιλ να «προστατεύσει» το μέλλον της Έλεν. Όταν η αρχική επιχορήγηση, στο πλαίσιο της οποίας είχε προσληφθεί η Έλεν, υποβαθμίστηκε και το έργο έμελλε να περικοπεί, ο Μπιλ διόρισε την Έλεν στη μόνη κενή θέση προσωπικού που ήταν υπό τον άμεσο έλεγχό του, εξασφαλίζοντάς της έτσι τουλάχιστον ένα είδος εργασιακής ασφάλειας.

Το 1963 ο πρόεδρος του τμήματος διόρισε τον Μπιλ στην Επιτροπή Σχεδιασμού Έρευνας, μια ομάδα της οποίας αρμοδιότητα ήταν η κατανομή των χώρων στο νέο ερευνητικό κτίριο που επρόκειτο να κατασκευαστεί. Αυτή ήταν μια μοναδική τιμή για τον Μπιλ - μια τιμή που δεν του είχε προσφερθεί στο παρελθόν και που δεν του προσφέρθηκε ποτέ ξανά. Έχοντας την ευκαιρία, για πρώτη φορά, να δημιουργήσει πραγματικά επαγγελματικό χώρο για δική του χρήση, ο Μπιλ

σχεδίασε δύο ιδιωτικά γραφεία και έναν χώρο γραμματείας σε ένα απομακρυσμένο τμήμα του κτιρίου, μακριά από τη συνήθη ροή της κυκλοφορίας. Δεν ήξερε τότε γιατί κανόνισε δύο ιδιωτικά γραφεία, αφού δεν είχε κανένα λόγο να το κάνει. Όπως είπε χρόνια αργότερα, «δεν είχα καμία απολύτως ιδέα για το πόσο απαραίτητο ήταν να είμαστε μαζί με την Έλεν».

Το καλοκαίρι του 1965, το νέο κτίριο ερευνών ολοκληρώθηκε και ήταν έτοιμο για χρήση. Εν μέσω του επαγγελματικού και προσωπικού τους αγώνα, Ο Μπιλ κανόνισε να μετακομίσει στο νέο κτίριο και πρότεινε στην Έλεν να πάρει το δεύτερο ιδιωτικό γραφείο δίπλα στο δικό του. Παρόλο που οι ψυχολογικές τους δυσκολίες συνεχίζονταν, τα φυσικά εμπόδια στη συνεργασία τους είχαν εξαλειφθεί.

Ένα απόγευμα εκείνου του καλοκαιριού, πριν από μια εβδομαδιαία συνάντηση στον τομέα του ερευνητικού έργου, στην οποία κανείς τους δεν ανυπομονούσε να παρευρεθεί λόγω του άγριου ανταγωνισμού που συνήθως έβγαινε στην επιφάνεια κατά τη διάρκεια αυτών των συναντήσεων, κάτι συνέβη. Ο Μπιλ μπήκε στο γραφείο της Έλεν θέλοντας να πει κάτι για το οποίο προφανώς δυσκολευόταν να μιλήσει. Τελικά πήρε μια βαθιά ανάσα, κοκκίνισε ελαφρώς και έβγαλε έναν λόγο. Παραδέχτηκε αργότερα ότι τα λόγια ακούγονταν τετριμμένα και συναισθηματικά και με το ζόρι περίμενε ευνοϊκή ανταπόκριση από την Έλεν. Παρ' όλα αυτά, είπε αυτό που ένιωθε ότι έπρεπε να πει. Είχε σκεφτεί τα πράγματα και είχε καταλήξει στο συμπέρασμα ότι η προσέγγισή τους ήταν λανθασμένη. «Πρέπει», είπε, «να υπάρχει άλλος τρόπος. Η στάση μας είναι τόσο αρνητική που δεν μπορούμε να βρούμε την άκρη». Συνέχισε λέγοντας ότι αποφάσισε, λοιπόν, να προσπαθήσει να δει τα πράγματα διαφορετικά.

Πρότεινε, πολύ συγκεκριμένα, να δοκιμάσει τη νέα προσέγγιση εκείνη την ημέρα στην τεχνική συνάντηση. Δεν επρόκειτο να θυμώσει και ήταν αποφασισμένος να αναζητήσει μια εποικοδομητική πλευρά σε όσα έλεγαν και έκαναν οι άνθρωποι εκεί. Θα πήγαινε να συνεργαστεί αντί να ανταγωνιστεί. Είπε ότι προφανώς είχαν πάρει λάθος δρόμο και ότι ήταν καιρός να βρουν μια νέα κατεύθυνση. Ήταν μια μεγάλη ομιλία για τον Μπιλ και μίλησε με ασυνήθιστη έμφαση. Στη συνέχεια περίμενε με κάποια ταραχή την απάντηση της Έλεν. Δεν ήταν

αυτή που περίμενε. Εκείνη πετάχτηκε όρθια, είπε στον Μπιλ με αποφασιστικότητα ότι είχε δίκιο και είπε ότι θα συμμετείχε στη νέα προσέγγιση μαζί του.

Σε κάποιο επίπεδο αυτή η συμφωνία αντιπροσώπευε μια πραγματική δέσμευση που δεν είχε προηγούμενο στη σχέση τους, και φάνηκε να είναι το σήμα για την έναρξη μιας σειράς αξιοσημείωτων γεγονότων που συνέβησαν κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού του 1965.

Η συνάντηση του προσωπικού στην οποία ο Μπιλ ξεκίνησε τη νέα του προσέγγιση στην επίλυση προβλημάτων δεν ξεκίνησε διαφορετικά από ό,τι οι δεκάδες παρόμοιες συναντήσεις στις οποίες είχαν συμμετάσχει όλα αυτά τα χρόνια, αλλά καθώς υπερασπίζονταν διάφορες απόψεις και θέσεις και επιτίθεντο σε άλλες, κάποιοι από τους συμμετέχοντες αισθάνθηκαν μια λεπτή διαφορά στη συνολική ατμόσφαιρα της αίθουσας. Εκεί που προηγουμένως ο Μπιλ αμυνόταν, τώρα απλώς άκουγε και συμφωνούσε να εξετάσει. Όταν τα μέλη του προσωπικού δικαιολογούνταν για εργασίες που δεν είχαν ολοκληρωθεί, οι δικαιολογίες τους γίνονταν αποδεκτές με την πρόσθετη ελπίδα ότι την επόμενη φορά το εν λόγω άτομο δεν θα επιβαρυνόταν τόσο πολύ με επιπλέον εργασία. Παραδόξως για τον Μπιλ, οι αντιδράσεις του φάνηκε να προκαλούν παρόμοιες αντιδράσεις και σε άλλους στη συνάντηση.

Παρόλο που δεν επιτεύχθηκαν σημαντικές τομές στις σχέσεις κατά τη διάρκεια των πρώτων εβδομάδων της αναζήτησής τους για έναν «καλύτερο τρόπο», ο Μπιλ και η Έλεν συμφώνησαν ότι παρατήρησαν μια σαφώς λιγότερο επιθετική ατμόσφαιρα στις συσκέψεις στις οποίες συμμετείχαν, και μέχρι το τέλος του καλοκαιριού το διαπροσωπικό κλίμα μέσα σε ολόκληρο το τμήμα είχε αλλάξει σχεδόν εντελώς. Οι εντάσεις μειώθηκαν. Οι ανταγωνισμοί απομακρύνθηκαν. Πολλά από τα ανεπαρκώς καταρτισμένα μέλη του προσωπικού αποχώρησαν από το τμήμα (σε φιλικό κλίμα), ενώ εμφανίστηκαν πολύ πιο ικανά άτομα για να τα αντικαταστήσουν σχεδόν αμέσως. Οι προσπάθειες του Μπιλ και της Έλεν δεν ήταν πάντα συνεπείς, και μάλιστα μερικές φορές ήταν με βαριά καρδιά, αλλά η βασική δέσμευση παρέμεινε ισχυρή, και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι οι προσπάθειές τους συνέβαλαν στην επίτευξη ορισμένων αξιοσημείωτων αποτελεσμάτων. Μέσα σε τρεις μήνες

το τμήμα έδειξε σημάδια ομαλότερης λειτουργίας, ενώ το ηθικό άρχισε να βελτιώνεται σε σημείο που ο Μπιλ παρατήρησε ότι τα μέλη του προσωπικού πράγματι χαμογελούσαν συχνά ο ένας στον άλλον.

Ωστόσο, οι αρχικές τους προσπάθειες για τη θεραπεία της δικής τους σχέσης δεν ήταν το ίδιο επιτυχείς. Παρόλο που προσπαθούσαν να είναι ανεκτικοί και με κατανόηση, κατά κάποιο τρόπο τα ψυχολογικά εμπόδια που αντιμετώπιζαν ήταν συχνά πολύ έντονα για να τα ξεπεράσουν. Έτσι, ενώ οι σχέσεις με τους άλλους στο τμήμα -και στα άλλα τμήματα- συνέχισαν να βελτιώνονται θεαματικά, οι ίδιοι εξακολουθούσαν να βιώνουν ξεσπάσματα ακραίου ανταγωνισμού μεταξύ τους. Και παρόλο που ο λόγος της διαφωνίας τους θα αναγνωριζόταν αργότερα ως ασήμαντος ή και ανύπαρκτος, έβλεπαν καθαρά ότι είχαν ακόμα πάρα πολύ σοβαρή δουλειά να κάνουν αν επρόκειτο να ξεπεράσουν τις σχεδόν παβλοφικές αντιδράσεις στις οποίες είχαν εθιστεί.

Ενώ προσπαθούσαν φιλότιμα να ξεκαθαρίσουν τα πράγματα μεταξύ τους, η Έλεν άρχισε να βιώνει μια αλλαγή στις «νοητικές εικόνες» της - τις εικόνες που έβλεπε κατά καιρούς από τότε που θυμόταν τον εαυτό της. Τα ασπρόμαυρα «ακίνητα πλάνα» που έβλεπε συχνά, άρχισαν ξαφνικά να της εμφανίζονται όχι μόνο έγχρωμα, αλλά και με πλήρη κίνηση, και μάλιστα σε ακολουθίες με νόημα. Τα όνειρά της άρχισαν να αποκτούν τα ίδια χαρακτηριστικά και συχνά συνέχιζαν ένα θέμα που είχε αρχίσει πριν πέσει για ύπνο.

Από τον Ιούνιο, τότε που ο Μπιλ και εγώ αναλάβαμε την κοινή μας δέσμευση να αλλάξουμε τη συμπεριφορά μας, μέχρι τον Οκτώβριο, τρεις λίγο-πολύ διακριτές διαδοχικές θεματικές φαντασίας και ονείρων εμφανίστηκαν στην ξαφνιασμένη μου συνείδηση. Αν και αλληλεπικαλύπτονταν σε κάποιο βαθμό, θα τις περιγράψω ξεχωριστά, προκειμένου να τις μεταδώσω με όση σαφήνεια μπορώ να ελπίζω. Δεν έχω ιδέα αν ήταν συμβολικές αναπαραστάσεις, όπως οι εικόνες των ονείρων, ή αν σχετίζονταν με κάποιο τρόπο με πραγματικά γεγονότα. Τις παρακολουθούσα σαν να έβλεπα μια κινηματογραφική ταινία και ένιωθα περισσότερο σαν θεατής παρά σαν συμμετέχων, ακόμη και όταν έβλεπα μια φιγούρα που ήξερα ότι ήταν ο εαυτός μου.

Η πρώτη από τις τρεις σειρές άρχισε με την εικόνα μιας άγνωστης γυναικείας φιγούρας, βαριά ντυμένης και γονατιστής με σκυμμένο κεφάλι, με βαριές αλυσίδες περασμένες γύρω από τους καρπούς και τους αστραγάλους της. Δίπλα της μια φωτιά υψωνόταν ψηλά πάνω από το κεφάλι της, που έβγαινε από ένα μεγάλο μεταλλικό καζάνι που στεκόταν κοντά της πάνω σε ένα χαμηλό τρίποδο. Φαινόταν να είναι κάποιου είδους ιέρεια, και η φωτιά φαινόταν να συνδέεται με κάποια αρχαία θρησκευτική τελετή. Αυτή η φιγούρα επανερχόταν σχεδόν καθημερινά για αρκετές εβδομάδες, αν και κάθε φορά με αξιοσημείωτες αλλαγές. Οι αλυσίδες άρχισαν να πέφτουν και εκείνη άρχισε να σηκώνει το κεφάλι της. Πολύ αργά τελικά σηκώθηκε, με μόνο ένα μικρό, κομμένο κομμάτι αλυσίδας να είναι ακόμα δεμένο στον αριστερό της καρπό. Η φωτιά έλαμπε με ασυνήθιστη φωτεινότητα καθώς σηκωνόταν. Ήμουν τελείως απροετοίμαστη για την ένταση των συναισθηματικών μου αντιδράσεων απέναντί της και δεν τις κατάλαβα καθόλου.

Όταν η μορφή της ιέρειας σήκωσε για πρώτη φορά τα μάτια της και με κοίταξε, φοβήθηκα τρομερά. Ήμουν σίγουρη ότι η έκφρασή της θα ήταν γεμάτη θυμό και τα μάτια της γεμάτα καταδίκη και περιφρόνηση. Κράτησα το κεφάλι μου γυρισμένο μακριά τις επόμενες φορές που εμφανίστηκε, αλλά τελικά πήρα την απόφαση να κοιτάξω κατευθείαν το πρόσωπό της. Όταν το έκανα ξέσπασα σε δάκρυα. Το πρόσωπό της ήταν ευγενικό και γεμάτο συμπόνια και τα μάτια της ήταν πέρα από κάθε περιγραφή. Η καλύτερη λέξη που μπόρεσα να βρω για να την περιγράψω στον Μπιλ ήταν «αθώα». Δεν είδε ποτέ αυτό που φοβόμουν ότι θα έβλεπε σε μένα. Δεν ήξερε τίποτα που να δικαιολογεί αποδοκιμασία. Την αγάπησα τόσο πολύ που κυριολεκτικά έπεσα στα γόνατα μπροστά της. Στη συνέχεια προσπάθησα μάταια να ενωθώ μαζί της καθώς στεκόταν απέναντί μου, είτε γλιστρώντας προς το μέρος της είτε τραβώντας την προς το δικό μου.

Οι επόμενες αντιδράσεις μου ήταν ακόμη πιο παράξενες. Ξαφνικά παρασύρθηκα από ένα αίσθημα χαράς τόσο έντονο που με δυσκολία μπορούσα να αναπνεύσω. Ρώτησα φωναχτά: «Δηλαδή, αυτό σημαίνει ότι μπορώ να επανακτήσω τη αποστολή μου;». Η απάντηση, σιωπηλή αλλά απόλυτα καθαρή, ήταν: "Φυσικά!". Δεν θα πίστευα ότι ήταν δυνατόν να βιώσω τέτοια ευτυχία, σαν αυτή που μου προκάλεσε αυτή η απάντηση, και για

λίγη ώρα επαναλάμβανα συνεχώς: «Τι υπέροχο! Ω, πόσο υπέροχο!». Χωρίς αμφιβολία υπήρχε ένα κομμάτι του εαυτού μου που δεν γνώριζα, αλλά που καταλάβαινε ακριβώς τι σήμαινε πραγματικά όλο αυτό. Ήταν μια παράξενα δικασμένη επίγνωση, από αυτές που θα γνώριζα πολύ καλύτερα αργότερα.

Η δεύτερη σειρά εικόνων, η οποία όπως και η πρώτη μου εμφανίστηκε άλλοτε σε σύντομες αναλαμπές που έμοιαζαν μάλλον με όνειρα ημέρας και άλλοτε με όνειρα ύπνου, περιλάμβανε και τον Μπιλ και εμένα. Εμφανιζόμασταν σε διάφορες σχέσεις, αλλά η πραγματική χρονολογία ήταν αρκετά συγκεχυμένη. Καταστάσεις που έμοιαζαν πολύ παλιές συχνά έρχονταν μετά από σχεδόν σύγχρονες. Στην πρώτη εικόνα αυτής της σειράς είδα τον εαυτό μου σε μια βάρκα, να κωπηλατεί μανιωδώς αλλά να μην πηγαίνει πουθενά. Κοιτάζοντας γύρω μου, αναγνώρισα το μέρος ως την Βενετία και τη βάρκα ως γόνδολα. Κοντά μου ήταν ένας ψηλός αδύνατος άνδρας, που θύμιζε αρκετά τον Μπιλ, ακουμπισμένος σε έναν ριγέ ξύλινο στύλο που προεξείχε από το νερό. Τα χέρια του ήταν διπλωμένα στο στήθος και με παρακολουθούσε με προσποιητή σοβαρότητα. Γινόμενι ότι και πιο σίγουρη ότι ήταν ο Μπιλ, ντυμένος σαν γουδολιέρης, αλλά με γυαλιστερές παγιέτες διάσπαρτες σε όλη τη στολή του. Δεν κουνιόταν ούτε μιλούσε. Τότε παρατήρησα ότι η γόνδολα ήταν δεμένη στην αποβάθρα με ένα βαρύ σχοινί. Ήταν μια ανόητη κατάσταση. Είχα δουλέψει σκληρά για το ακατόρθωτο. Ο Μπιλ δεν πρόσφερε βοήθεια, αλλά το χαμόγελό του δεν ήταν αγενές.

Τα επόμενα γεγονότα αυτής της σειράς είχαν διαφορετικά συναισθήματα. Ο Μπιλ εμφανίστηκε μια φορά ως ταυρομάχος με μια εντυπωσιακή στολή, χρυσή από την κορυφή ως τα νύχια. Υπήρχε μια αμυδρή εντύπωση μιας αρένας στο βάθος, αλλά αυτό ήταν πολύ ασαφές. Η επόμενη εμφάνισή του ήταν ως μάγος-γιατρός, με φτερά γύρω από τους αστραγάλους και τους καρπούς του, ντυμένος με αχυρένια φούστα και ένα επιβλητικό κάλυμμα στο κεφάλι από λαμπερά φτερά και αστραφτερά πειράδια. Εγώ φορούσα ένα απλό καθημερινό φόρεμα. Ήμασταν και οι δύο μαύροι και βρισκόμασταν σε ένα ξέφωτο μέσα σε μια πυκνή ζούγκλα. Φαινόταν ότι είχα έρθει στον Μπιλ για βοήθεια, κι εκείνος ανταποκρινόταν στην έκκλησή μου με έναν παράξενο χορό, συνοδευόμενο από δυνατές κραυγές σε μια γλώσσα που δεν καταλάβαινα. Στην αρχή αισθάνθηκα παρηγοριά. Στη συνέχεια

φοβήθηκα και τον παρακάλεσα να σταματήσει. Δεν φαινόταν να με ακούει μέσα από τον ήχο του χτυπήματος των χοντροκομμένων ξύλινων οργάνων που κρατούσε και το όλο και πιο δυνατό χτύπημα των τυμπάνων στο βάθος. Απομακρύνθηκα τρομαγμένη, κρατώντας τα χέρια μου στα αυτιά μου σε μια αγωνιώδη προσπάθεια να μην ακούω τους ήχους. Δεν κοίταξα πίσω.

Το επόμενο επεισόδιο που αφορούσε τον Μπιλ και εμένα έμοιαζε με μια ιστορία μέσα στην ιστορία. Ένα θέμα σε διάφορες φάσεις παρατεινόταν για αρκετή ώρα πριν φτάσει στη ζοφερή του κατάληξη. Ήμουν ιέρεια σε κάτι που έμοιαζε με αιγυπτιακό ναό, αν και θεωρώ ότι μπορεί να ήταν ακόμη αρχαιότερος. Τεράστια πέτρινα αγάλματα διαγράφονταν αμυδρά κατά μήκος των δύο πλευρών και της πίσω πλευράς του κτιρίου, αλλά δεν μπορούσα να τα διακρίνω καθαρά επειδή το εσωτερικό ήταν τόσο αμυδρά φωτισμένο. Ακόμη και στο μισοσκοτάδο, ωστόσο, μπορούσα να καταλάβω ότι ο ναός ήταν πολύ μεγάλος και εξαιρετικά επιβλητικός. Ο βωμός, το μόνο φωτισμένο μέρος του κτιρίου, ήταν ιδιαίτερα εντυπωσιακός. Ένα λαμπερό φως έπεφτε πάνω του από μια πηγή που δεν μπορούσα να αναγνωρίσω. Πανέμορφες πολύτιμες πέτρες έλαμπαν γύρω του και οι λείες, γυαλισμένες επιφάνειές τους αντανακλούσαν το φως σαν καθρέφτες. Ως αρχιέρεια ήμουν πολύ περίτεχνα ντυμένη και φορούσα ένα βαριά διακοσμημένο στέμμα από το οποίο έλειπε το μεγάλο κεντρικό πετράδι.

Στο αρχικό επεισόδιο της σειράς στεκόμουν στο βωμό και έσκυβα πάνω από τον Μπιλ που ήταν ξαπλωμένος στο πάτωμα σχεδόν γυμνός. Στα χέρια μου κρατούσα το κοντάρι ενός δόρατος, με την αιχμή του να ακουμπάει στο μέτωπο του Μπιλ ανάμεσα στα μάτια του. Στη συνέχεια ακολούθησε μια εκτεταμένη σειρά αναδρομών σε όσα είχαν οδηγήσει σε αυτή την αρχική σκηνή. Είχε γίνει μια εξέγερση σκλάβων. Ήμουν έτοιμη να σκοτώσω τον Μπιλ, τον αρχηγό της εξέγερσης, ο οποίος είχε καταφέρει να κλέψει το μεγάλο κεντρικό ρουμπίνι από το στέμμα της ιέρειας. Δεν ήταν ένα συνηθισμένο ρουμπίνι. Έδινε στον κάτοχό του μαγικές δυνάμεις. Ο κλέφτης έπρεπε να σκοτωθεί αν αυτές οι δυνάμεις επρόκειτο να επιστρέψουν στην ιέρεια, της οποίας θρησκεία ήταν η εξουσία και η υποδούλωση. Το να επαναστατήσει κανείς εναντίον της ήταν σαν να ζητούσε το θάνατο.

Αυτό που συνέβη στη συνέχεια ήταν τελείως ασυνήθιστο. Είχα επίγνωση των συναισθημάτων έντονης οργής και εκδικητικότητας καθώς ετοιμαζόμουν να μπήξω την αιχμή του δόρατος ανάμεσα στα μάτια του Μπιλ. Δεν φαινόταν ιδιαίτερα φοβισμένος. Απλώς με κοίταζε και περίμενε. Εγώ στηρίχτηκα, έτοιμη να καρφώσω ο δόρυ. Εντελώς απροσδόκητα δίστασα μόνο για μια στιγμή και ήξερα ότι όλα είχαν τελειώσει για μένα. Ο Μπιλ θα ζούσε και εγώ θα πέθαινα. Καθώς κατέβασα το δόρυ, ο θάνατός μου ήταν σίγουρος. Το τελευταίο επεισόδιο της σειράς με βρήκε να στέκομαι μόνη στο πάνω σκαλοπάτι μιας φαρδιάς σκάλας μπροστά σε μια τεράστια πόρτα με σύρτες. Ήμουν έξω από το ναό. Το στέμμα μου και το χρυσό μου φόρεμα είχαν χαθεί. Φορούσα ένα φαρδύ λευκό φόρεμα, μουτζουρωμένο στα πλάγια και σκισμένο στο λαιμό. Μπροστά μου δεν υπήρχε παρά μόνο έρημος. Ο άνεμος φυσούσε καυτή άμμο στο πρόσωπό μου και μπορούσα να δω διάσπαρτα άσπρα οστά σε απόσταση πάνω στο έδαφος. Τα δικά μου θα ήταν σύντομα ανάμεσά τους. Καταριόμουν πικρά τον εαυτό μου που επέτρεπα να συμβεί αυτό. Ο θυμός κυριολεκτικά με ταρακούνησε καθώς κατέβαινα αργά τις σκάλες, με τη δίψα να δαγκώνει ήδη το λαιμό μου και τη μυρωδιά του θανάτου στον άνεμο.

Η συναισθηματική επίδραση αυτού του τελευταίου επεισοδίου ήταν έντονη και κράτησε πολύ καιρό. Ένωθα ακόμα τον θυμό αφού οι εικόνες ξεθώριασαν, και αργότερα φούντωσε σε ανοιχτή οργή όταν διηγήθηκα στον Μπιλ την ιστορία την επόμενη μέρα, ιδιαίτερα όταν μίλησα για την κλοπή του ρουμπινιού. Ήταν σαν να συνέβαιναν όλα από την αρχή. Μια εικόνα του ρουμπινιού, πανέμορφο και κατακόκκινο, αναδύθηκε μπροστά στα μάτια μου, και για λίγο η σκηνή έγινε πραγματικότητα για μένα. Και πάλι κατηγορήσα τον εαυτό μου που πέθαινα για έναν επαναστατημένο σκλάβο που δεν ήταν παρά ένας κοινός κλέφτης. Με δυσκολία συγκράτησα την οργή μου για τον Μπιλ, ο οποίος ήταν δικαιολογημένα αναστατωμένος. Το ίδιο κι εγώ. Η ένταση του θυμού μου έκανε αρκετή εντύπωση και στους δυο μας. Πέρασε καιρός μέχρι να εμφανιστούν τα επόμενα επεισόδια της σειράς. Ήταν σχεδόν σαν να έπρεπε να συνέλθω λίγο πριν συνεχίσουν. Ευτυχώς, το επόμενο επεισόδιο ήταν διαφορετικό, παρόλο που και αυτό δεν εξελίχθηκε πολύ καλά για μένα.

Ο Μπιλ, ένας φραγκισκανός μοναχός ντυμένος με καφέ ράσο και σανδάλια, διάβαζε σιωπηλά ένα μικρό βιβλίο καθώς περπατούσε πάνω-κάτω σε έναν τοξωτό διάδρομο μοναστηριού δίπλα σε ένα

μικρό, καλοδιατηρημένο πράσινο κήπο. Στη μέση υπήρχε ένα υπέροχο σιντριβάνι, με πουλιά να κάνουν μπάνιο στη λιμνούλα και πολύχρωμα λουλούδια γύρω από τη βάση του και διάσπαρτα πάνω στο γρασίδι. Η ώρα ήταν αβέβαιη, αλλά το μοναστήρι φαινόταν να βρίσκεται στην Ισπανία. Περπατούσα αργά στο διάδρομο προς τον Μπιλ, ντυμένη στα μαύρα. Το πρόσωπό μου ήταν βαριά καλυμμένο, τα μάτια μου ήταν στραμμένα προς τα κάτω και τα χέρια μου ήταν σφιγμένα σαν να προσεύχονταν. Όταν έφτασα στον Μπιλ, γονάτισα σαν μετανοημένη και του ζήτησα ταπεινά συγχώρεση. Δεν σήκωσε τα μάτια του. Ο θυμός με κυρίευσε, σηκώθηκα και τον κατηγορήσα ότι ήταν άκαρδος. Δεν φάνηκε να με ακούει, απλώς συνέχισε γαλήνια να διαβάζει. Τα μάτια του δεν μετακινήθηκαν ποτέ από το βιβλίο. Απομακρύνθηκα με θυμό και μια απελπισμένη απογοήτευση. Η εικόνα έσβησε αργά και χωρίς συμπεράσματα.

Η επόμενη σκηνή κατά σειρά εμφάνισης, φαινόταν τόσο αρχαία που έμοιαζε να συμβαίνει στην αρχή του χρόνου. Ήμουν και πάλι ιέρεια, αλλά αυτή τη φορά πολύ διαφορετικού είδους. Αυτή η ιέρεια έμοιαζε πολύ στην πραγματικότητα, με εκείνη με τα αθώα μάτια που είχα παρακολουθήσει να βγαίνει από τις βαριές αλυσίδες στην ελευθερία. Ήταν κρυμμένη από τον κόσμο σε έναν μικρό λευκό μαρμάρινο ναό μέσα σε μια πλατιά και καταπράσινη κοιλάδα. Δεν ήμουν σίγουρη ότι το σώμα της ήταν εντελώς συμπαγές. Στην πραγματικότητα αυτό που φαινόταν ήταν κάτι περισσότερο από το περίγραμμα μιας μικρόσωμης, λεπτεπίλεπτης γυναίκας ντυμένης στα λευκά, η οποία δεν έβγαине ποτέ έξω στον κόσμο πέρα από την πόρτα του μικρού δωματίου που περιείχε έναν απλό ξύλινο βωμό. Μια μικρή φλόγα έκαιγε πάνω του στέλνοντας μια σταθερή στήλη λευκού καπνού. Η ιέρεια έστεκε κοντά στον βωμό, καθισμένη σε ένα χαμηλό ξύλινο σκαμνί και προσευχόταν με κλειστά μάτια για όσους ερχόντουσαν σε αυτήν για βοήθεια.

Μερικές φορές έβλεπα μόνο την κοιλάδα έξω από το ναό. Κάποιες φορές φαινόταν να μην υπάρχει κανείς εκεί, αλλά άλλες φορές υπήρχε μια τεράστια φάλαγγα ανθρώπων που βάδιζαν μαζί πολύ χαρούμενα. Η φάλαγγα φαινόταν να εκτείνεται ατελείωτα και προς τις δύο κατευθύνσεις, και μπορούσα με κάποιο τρόπο να νιώσω τη βαθιά αίσθηση ελευθερίας και ενότητας που βίωνε ο καθένας καθώς βάδιζε μπροστά προς τη σίγουρη νίκη. Δεν ήμουν σίγουρη για τον ακριβή ρόλο της ιέρειας στο να τους βοηθήσει

όλους αυτούς, αλλά ήμουν κατά κάποιο τρόπο πεπεισμένη ότι οι προσευχές της είχαν καθοριστική σημασία. Ήμουν επίσης βέβαιη ότι οι άνθρωποι έρχονταν σε αυτήν για βοήθεια από παντού-μερικοί μάλιστα από πολύ μακριά. Ωστόσο, δεν της μιλούσαν απευθείας. Γονάτιζαν στο πεζούλι που έτρεχε γύρω από έναν χαμηλό τοίχο που χώριζε το εσωτερικό από το εξωτερικό μέρος του ναού και εξέθεταν τις ανάγκες τους σε έναν άνδρα που φαινόταν να λειτουργεί σαν ένα είδος ενδιάμεσου μεταξύ της ιέρειας και του κόσμου. Αυτός παρέμενε σε έναν μεγάλο, κλειστό χώρο που χώριζε την ιέρεια από εκείνους που έρχονταν για βοήθεια. Ο άνδρας της μετέφερε τις ανάγκες τους.

Δεν είδα το πρόσωπο του άνδρα για αρκετή ώρα, και μου πήρε ακόμη περισσότερο χρόνο για να αναγνωρίσω τον Μπιλ. Έπαιξε καθοριστικό ρόλο στο να μπορέσει η ιέρεια να εκπληρώσει την αποστολή της. Όταν οι άνθρωποι του έλεγαν τι χρειάζονταν, πήγαινε στην πόρτα του δωματίου της και απλώς της έλεγε ότι υπήρχε αίτημα για βοήθεια. Έλεγε μόνο ότι ένας αδελφός είχε έρθει για θεραπεία και στη συνέχεια ζητούσε βοήθεια εκ μέρους αυτού του αδελφού. Η ιέρεια δεν ζήτησε ποτέ το όνομα κανενός, ούτε τις λεπτομέρειες του αιτήματός του. Προσευχόταν για όλους με τον ίδιο τρόπο, καθισμένη πολύ ήσυχα δίπλα στη φλόγα του βωμού. Δεν της πέρασε ποτέ από το μυαλό ότι η βοήθεια δεν θα δινόταν. Δεν έφυγε ποτέ πραγματικά από το πλευρό του Θεού και παρέμενε γαλήνια σίγουρη για την παρουσία Του εκεί στο δωμάτιο μαζί της. Ένιωθα ότι εκείνη ήμουν εγώ, και όμως δεν ήμουν και απόλυτα σίγουρη. Αυτό που ήταν σίγουρο ήταν ότι την παρακολουθούσα με μεγάλη αγάπη.

Το επόμενο επεισόδιο ήταν και πάλι μια δραματική αντίθεση. Ο Μπιλ και εγώ ήμασταν τώρα και οι δύο σκλάβοι σε κάτι που φαινόταν να είναι στα μέσα του 19ου αιώνα στην Αμερική. Ήμασταν παντρεμένοι, αλλά εγώ τον περιφρονούσα αρκετά. Ήταν μεγαλύτερος από μένα, πολύ πιο σκούρος στο χρώμα του δέρματος και πολύ θρησκευόμενος με έναν τρόπο που μου φαινόταν πολύ αφελής. Δεν έβλεπα καμία δικαιολογία για την παιδική εμπιστοσύνη που είχε στον Θεό. Είχε μια παρόμοια αφελή εμπιστοσύνη σε μένα, και γι' αυτό ήξερα καλά ότι δεν υπήρχε λόγος. Η πραγματική ιστορία είναι ασαφής, αλλά κατάλαβα ότι συνέβαιναν κάποια συγκεκριμένα πράγματα. Ήμουν όμορφη, σχεδόν λευκή στην εμφάνιση, και εντελώς ανήθικη. Άρεσα στους λευκούς άνδρες και αντάλλαζα χάρες με μεγάλη προθυμία. Με

κάποιο τρόπο έκανα μια συμφωνία με την οποία κέρδισα την ελευθερία μου, αλλά κατά κάποιο τρόπο εις βάρος του Μπιλ. Δεν του έκρυψα τα σχέδιά μου. Στην πραγματικότητα, του τα είπα όλα με ευχαρίστηση. Δεν με καταδίκασε, ούτε προσπάθησε να παρέμβει. Του γύρισα την πλάτη και έφυγα. Αλλά θυμήθηκα τη θλίψη στα μάτια του.

Η σειρά τελείωσε με μια νότα τελικής επίτευξης και ακόμη και δόξας. Στεκόμουν σε ένα δωμάτιο που έμοιαζε να βρίσκεται στον τελευταίο όροφο ενός κτιρίου εκκλησίας. Ο Μπιλ, καθισμένος σε ένα μεγάλο, παλιομοδίτικο εκκλησιαστικό όργανο, έπαιζε τον Χορό του Αλληλούια του Χέντελ, με το πρόσωπό του να λάμπει από χαρά. Είχαμε επιτέλους πετύχει τον στόχο μας. Στεκόμουν μπροστά σε έναν απλό καφέ ξύλινο βωμό, στον οποίο ήταν γραμμένες δύο λέξεις η μία κάτω από την άλλη. Δεν μπορώ να φανταστώ πιο αταίριαστο ζευγάρι λέξεων. Η πάνω λέξη ήταν «Ελοχίμ», την οποία δεν αναγνώρισα εκείνη τη στιγμή και μόνο αργότερα ανακάλυψα ότι είναι ένα από τα εβραϊκά ονόματα του Θεού. Την άλλη λέξη «ευαί» (eue) την αναγνώρισα σαν την κραυγή έκστασης των Ελλήνων κατά τον εορτασμό των τελετών του Βάκχου. Καθώς παρακολουθούσα, μια αχτίδα κεραυνού από το πίσω μέρος της εκκλησίας χτύπησε τον βωμό και εξαφάνισε εντελώς τη δεύτερη λέξη. Μόνο το «Ελοχίμ» παρέμεινε, γραμμένο με λαμπερά χρυσά γράμματα. Ο Χορός του Αλληλούια ανέβηκε σε κρεσέντο και μια φιγούρα με λαμπρό φως ολόγυρά της, την οποία αναγνώρισα αμέσως ως τον Ιησού, βγήκε πίσω από τον βωμό και ήρθε προς το μέρος μου. Άρχισα να γονατίζω μπροστά Του, αλλά εκείνος ήρθε από την πλευρά μου και γονάτισε μαζί μου μπροστά στον βωμό. Ο Μπιλ σηκώθηκε και γονάτισε από την άλλη πλευρά. Και τότε μια Φωνή, την οποία επρόκειτο να γνωρίσω πολύ περισσότερο στο μέλλον, είπε με σιωπηλά αλλά απόλυτα ξεκάθαρα λόγια: "Αυτός ο βωμός είναι μέσα σας". Αυτά τα λόγια μου έφεραν τόσο ισχυρή συναισθηματική επίδραση που ξέσπασα σε δάκρυα.

Η τρίτη σειρά εικόνων, η οποία μου συνέβη με τον ίδιο τρόπο όπως και οι άλλες, διήρκεσε περισσότερο και είχε μια σαφή εξέλιξη. Κατά τη διάρκεια αυτής της σειράς μια ανδρική φιγούρα αβέβαιης ταυτότητας, εμφανίστηκε κάποιες φορές, προφανώς για να βοηθήσει. Δεν τον αναγνώρισα γενικά καθόλου. Μερικές φορές σκέφτηκα ότι μπορεί να ήταν ο Μπιλ. Άλλες φορές υποπτευόμουν αμυδρά ότι μπορεί να ήταν ο Ιησούς. Αυτή η σειρά

ξεκίνησε όπως είχε ξεκινήσει και η προηγούμενη, και σε ένα κάπως λιγότερο προφανές επίπεδο, όπως είχε ξεκινήσει και η πρώτη. Περιπατώντας κατά μήκος της όχθης μιας λίμνης, συνάντησα μια εγκαταλελειμμένη βάρκα γερμένη στο πλάι. Χοντρά σχοινιά την έδεσαν με μια βαριά άγκυρα βυθισμένη βαθιά στη λάσπη που κάλυπτε και μέρος της ίδιας της βάρκας. Η βάρκα είχε προφανώς εγκαταλειφθεί εδώ και χρόνια.

Ήξερα ότι δεν θα μπορούσα να απελευθερώσω τη βάρκα χωρίς βοήθεια, αλλά παρόλα αυτά αισθάνθηκα την ανάγκη να προσπαθήσω. Τραβούσα μάταια τα σχοινιά, που ήταν τόσο βαριά που μετά βίας μπορούσα να τα σηκώσω. Επιπλέον, η λάσπη γλιστρούσε πολύ και συνεχώς αποτύγχανα. Φώναξα για βοήθεια, αλλά δεν υπήρχε κανείς να με ακούσει. Το μέρος ήταν εντελώς έρημο. Ήταν μια απελπιστική κατάσταση. Κατά κάποιο τρόπο συνειδητοποιούσα τη σημασία της απελευθέρωσης της βάρκας, αλλά είχα επίσης επίγνωση της πλήρους ανικανότητάς μου να το καταφέρω. Και τότε μου ήρθε η απάντηση. Το είχα κάνει λάθος.

«Φυσικά», είπα στον εαυτό μου. Μέσα στο σκάφος υπάρχει μια πολύ ισχυρή συσκευή λήψης και αποστολής. Δεν έχει χρησιμοποιηθεί εδώ και πολύ καιρό, αλλά εξακολουθεί να λειτουργεί. Και αυτός είναι ο μόνος τρόπος για να πάρω βοήθεια.

Σε αυτό το σημείο το πρώτο επεισόδιο τελείωσε.

Αρκετά ασαφή πράγματα συνέβησαν στη συνέχεια. Από κάπου εμφανίστηκε ένας άντρας, και μαζί καταφέραμε να βγάλουμε την άγκυρα από τη λάσπη, να στήσουμε τη βάρκα όρθια και τελικά να τη βάλουμε στο νερό. Τότε άρχισε να κινείται, αν και η άγκυρα εξακολουθούσε να τραβά λίγο στην αρχή. Η βάρκα απέκτησε ταχύτητα μετά από λίγο, ωστόσο, και φαινόταν να παίρνει μια πολύ συγκεκριμένη πορεία. Δεν είχα ιδέα πού πήγαινε, αλλά προφανώς δεν χρειαζόταν να ξέρω. Φαίνεται ότι ο άνδρας, που παρατήρησα ξαφνικά ότι ήταν μαζί μου, ήξερε. Και αυτό ήταν αρκετό.

Αφού απομακρύνθηκε η βάρκα, το νερό άρχισε να φουσκώνει και άρχισα να φοβάμαι. Ευτυχώς, ο άνδρας εμφανίστηκε στο επόμενο επεισόδιο ντυμένος για την περίπτωση: με κίτρινο αδιάβροχο, κράνος και γαλότσες. Οδηγούσα αβέβαια όταν έφτασε. Μου πήρε το πηδάλιο.

«Πήγαινε εκεί και κάθισε», είπε με σταθερό αλλά όχι εχθρικό τόνο. «Θα έχει κακοκαιρία για λίγο. Θα σε βοηθήσω να την ξεπεράσεις και μετά θα μπορέσεις να ξαναπάρεις το πηδάλιο».

Κάθισα σε ένα πάγκο στο πλάι του καταστρώματος, αλλά εξακολουθούσα να είμαι λίγο ανήσυχη.

«Ίσως θα έπρεπε να καλέσουμε περισσότερη βοήθεια», πρότεινα δειλά. «Νομίζω ότι υπάρχει μία πολύ καλή συσκευή λήψης και αποστολής μέσα στο σκάφος. Ίσως θα μπορούσαμε να το χρησιμοποιήσουμε».

«Απλά μείνε μακριά από αυτό τώρα», είπε γρήγορα ο άντρας, και ακόμα πιο αποφασιστικά. «Δεν είσαι έτοιμη. Απλά θα μπλέξεις σε μπελάδες. Όταν θα είσαι έτοιμη να το χρησιμοποιήσεις, θα σου πω. Στο μεταξύ, μην ανησυχείς. Θα τα καταφέρουμε.»

Παρακολουθούσα, καθησυχασμένη, καθώς πέρασε πολύ επιδέξια τη βάρκα μέσα από ένα πολύ στενό πέρασμα με μια καταιγίδα να μαίνεται γύρω μας. Μεγάλα κύματα υψώνονταν πάνω από την πλώρη της βάρκας και βροχή έπεφτε από έναν μαύρο ουρανό. Παραδόξως, δεν βράχηκα καν. Σταδιακά η βάρκα βγήκε σε ήσυχια νερά και βρήκα το πηδάλιο και πάλι στα χέρια μου.

Ο άντρας εμφανίστηκε στη συνέχεια ξαπλωμένος στην άκρη του σκάφους, άνετα ντυμένος με σορτς και ένα καλοκαιρινό πουκάμισο με ανοιχτό λαιμό. Ο καιρός ήταν ζεστός και ηλιόλουστος, τα νερά ομαλά και το σκάφος εύκολο στο πηδάλιο. Στεκόμασταν στο τιμόνι και συζητούσαμε. Παρατήρησα ότι φορούσε μια χρυσή αλυσίδα γύρω από το λαιμό του, από την οποία κρεμόταν ένα άγνωστο χρυσό σύμβολο. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν κάποιο εβραϊκό γράμμα. Τότε θυμήθηκα κάτι.

«Έχω κι εγώ ένα τέτοιο», είπα κοιτάζοντας το σύμβολο. «Στην πραγματικότητα, το φοράω αυτή τη στιγμή».

«Πράγματι, το ξέρω», απάντησε ο άνδρας χαμογελώντας.

«Μόνο που», πρόσθεσα, «το δικό μου πάει από την άλλη μεριά.»

«Το ξέρω κι αυτό», είπε ο άντρας, εξακολουθώντας να χαμογελάει.

«Για την ακρίβεια, αυτό τυχαίνει να είναι επίσης δικό σου. Θα σου το κρατήσω για λίγο ακόμα, αλλά υπόσχομαι να σου το δώσω όταν μπορέσεις να το χρησιμοποιήσεις.»

Τα δύο σύμβολα, είδωλα το ένα του άλλου, έμειναν τόσο καθαρά στο μυαλό μου που στη συνέχεια τα αντέγραψα. Λίγο καιρό αργότερα συνάντησα τυχαία έναν φίλο που ήταν μελετητής της εβραϊκής γλώσσας και τον ρώτησα αν τα αναγνώριζε. Στην αρχή ήταν μπερδεμένος και μετά είπε: «Φυσικά! Το σύμβολο του θαύματος της αντιστροφής». Έπρεπε να μου εξηγήσει τι εννοούσε. Όταν ο Μωυσής κατέβηκε από το βουνό όπου είχε μιλήσει με τον Θεό, κουβαλούσε έναν πάπυρο στον οποίο ήταν γραμμένα τα λόγια του Θεού. Το θαύμα ήταν ότι οι λέξεις μπορούσαν να διαβαστούν σωστά και από τις δύο πλευρές του παπύρου, πράγμα που προφανώς δεν ήταν δυνατό με συνηθισμένα μέσα. Οι αντιδράσεις μου σε αυτή την πληροφορία ήταν περίεργα ανάμεικτες. Από τη μία πλευρά ήμουν ενθουσιασμένη και επίσης εντυπωσιασμένη. Από την άλλη πλευρά, φοβήθηκα. Εξακολουθούσα να δυσκολεύομαι να πιστέψω ότι τα όνειρα και οι φαντασιώσεις ήταν κάτι περισσότερο από μη ρεαλιστικές απόπειρες εκπλήρωσης επιθυμιών, και ως εκ τούτου ήμουν σε θέση να απορρίψω πολλά από όσα είχα ήδη δει και ακούσει. Αυτό, ωστόσο, ήταν δύσκολο να το προσπεράσω τόσο αδιάφορα.

Η Έλεν ανέφερε αυτές τις εμπειρίες, όπως συνέβαιναν, τόσο στον Μπιλ όσο και στον σύζυγό της. Ο Λούις, όπως και η Έλεν, φαινόταν να βρίσκει τη συνολική κατάσταση πολύ αγχωτική, και έτσι απλώς σταμάτησε να του λέει τι της συνέβαινε. Ο Μπιλ, από την άλλη πλευρά, έδειχνε εξαιρετικό ενδιαφέρον για τις σειρές των εικόνων. Ωστόσο, αυτό δεν βοήθησε να μειωθεί το άγχος της Έλεν, και παρόλο που ο Μπιλ την υποστήριζε απόλυτα, εκείνη εξακολουθούσε να αισθάνεται τρομερά αγχωμένη από αυτά τα φαινόμενα. Δεν της άρεσαν, δεν τα ήθελε και γενικά την έκαναν να αισθάνεται ιδιαίτερα ανήσυχη, γιατί πίστευε ότι το είδος των εικόνων τις οποίες έβλεπε ήταν το είδος που θα περίμενε να ακούσει από τους ψυχιατρικούς ασθενείς που την επισκέπτονταν.

Καθώς οι εμπειρίες της συνεχίζονταν, είπε μάλιστα στον Μπιλ ότι αισθανόταν ότι μπορεί να τρελαίνεται και ίσως έπρεπε όντως να υποβληθεί σε ψυχιατρική εξέταση.

«Γιατί δεν το αφήνεις έτσι και δεν το δέχεσαι; Έχω την αίσθηση ότι μπορεί να έχει σχέση με εκείνον τον λόγο που σου έβγαλα για να βρούμε έναν καλύτερο τρόπο να αντιμετωπίζουμε τις δύσκολες σχέσεις», πρόσθεσε καθησυχαστικά.

Αν και ο Μπιλ, όπως και η Έλεν, δεν είχε κανένα ενδιαφέρον ή γνώση για οτιδήποτε σχετικό με τα μεταφυσικά φαινόμενα, ήταν προφανές γι' αυτόν ότι κάτι υπερφυσικό σίγουρα συνέβαινε εδώ, και έβρισκε το ίδιο το υλικό απολύτως συναρπαστικό. Από την άλλη πλευρά, ένα από τα πράγματα που ενοχλούσε περισσότερο την Έλεν ήταν η σκέψη ότι η όλη κατάσταση μπορεί όντως να είχε σχέση με τα μέντιουμ - μια σκέψη που της προκαλούσε ιδιαίτερο φόβο, παρόλο που δεν γνώριζε απολύτως τίποτα για οτιδήποτε «μεταφυσικό», εκτός από το ότι ο παγκοσμίου φήμης ψυχολόγος, ο δρ J. B. Rhine, είχε κάνει κάποια πειράματα με κάρτες στο Πανεπιστήμιο Duke της Βόρειας Καρολίνας.

Λόγω της ερευνητικής του φύσης και προκειμένου να οπλιστεί με όσο το δυνατόν περισσότερες πληροφορίες ώστε να κατανοήσει καλύτερα τι συνέβαινε, ο Μπιλ άρχισε να ψάχνει βιβλία για τα μεταφυσικά φαινόμενα. Ένα από τα πρώτα που διάβασε ήταν για τη ζωή του Έντγκαρ Κέϊσι. Ο Κέϊσι, που μερικές φορές αναφέρεται ως «το μεγαλύτερο μέντιουμ της Αμερικής», είχε πεθάνει το 1945 έχοντας ζήσει σχεδόν σαράντα χρόνια ανεξήγητες σύμφωνα με τη λογική εμπειρίες, σχεδόν όλες καταγεγραμμένες τη στιγμή που συνέβησαν και οι οποίες επομένως μπορούσαν να μελετηθούν στη βιβλιοθήκη της Ένωσης για την Έρευνα και τη Διαφώτιση (A. R. E.) στη Βιρτζίνια Μπιτς, μιας οργάνωσης που ιδρύθηκε για να διαιωνίσει τις ιδέες του Κέϊσι.

Όταν ο Μπιλ είπε στην Έλεν λίγα πράγματα για τον Κέϊσι και της πρότεινε ότι ίσως θα ήταν ενδιαφέρον να διαβάσει το βιβλίο που είχε βρει, εκείνη αρνήθηκε κατηγορηματικά να το κοιτάξει. Αρνήθηκε να παραδεχτεί ότι υπήρχε έστω και κάτι συζητήσιμο σχετικά με τις εμπειρίες της, αν και αναγκάστηκε να ομολογήσει στον Μπιλ ότι η στάση της είχε κάποια ασυνέπεια. Από τη μια πλευρά ήξερε ότι το περιστατικό με το «θαύμα της αντιστροφής» ήταν κάτι για το οποίο δεν είχε καμία διανοητική, συνειδητή γνώση, και παρόλα αυτά αρνήθηκε να κάνει οποιαδήποτε υπόθεση σχετικά με το πώς θα μπορούσε να της έχει έρθει αυτή η πληροφορία.

Ο Μπιλ δεν πτοήθηκε καθόλου από τη στάση της Έλεν και άρχισε να ενδιαφέρεται όλο και περισσότερο για κάποια βιβλιογραφία στον τομέα της παραψυχολογίας, γιατί κάπου

βαθιά μέσα του ήξερε ότι αυτό που περνούσε η Έλεν ήταν εξαιρετικά σημαντικό για τους δυο τους.

Όταν ο Μπιλ υπαινίχθηκε στην Έλεν ότι πολλές από τις εικόνες που είχε περιγράψει του έδειχναν ότι μπορεί να εμπλέκονται με κάποιο τρόπο προηγούμενες ζωές, η Έλεν αναστατώθηκε ιδιαίτερα. Πρώτα απ' όλα, δεν μπορούσε να καταλάβει πώς ο Μπιλ, που δεν είχε ποτέ την παραμικρή πίστη στη μετενσάρκωση, μπορούσε να προτείνει σοβαρά κάτι τέτοιο. Και, δεύτερον, με το ιδιαίτερα «διανοητικό» της υπόβαθρο και με τη μεγάλη έμφαση που έδινε στην «επιστημονική απόδειξη», η απλή αναφορά μιας τέτοιας έννοιας έβγαζε από μέσα της παγερές ειρωνικές αντιδράσεις. Ωστόσο, καθώς οι εμπειρίες της με την απεικόνιση συνεχίζονταν, η στάση της άρχισε να παρουσιάζει μια μικρή αλλαγή.

Όταν έλαβε χώρα το επόμενο επεισόδιο, έφτασε με τη μορφή ονείρου. Με τον συνηθισμένο τρόπο των ονείρων, το σκάφος είχε μετατραπεί σε αυτοκίνητο. Διέσχιζα μια γέφυρα σε πολύ πυκνή κυκλοφορία. Ήθελα να στρίψω δεξιά, αλλά βρισκόμουν σε λάθος λωρίδα και ένα άλλο αυτοκίνητο μου έκλεινε το δρόμο. Και οι δύο μας ήμασταν μπλοκαρισμένοι, με αυτοκίνητα μπροστά και πίσω. Η όλη κατάσταση έμοιαζε με ένα μεγάλο μποτιλιάρισμα. Δεν φαινόταν να υπάρχει κανένας τρόπος να κάνω τη στροφή, παρόλο που ήταν αναγκαίο να την κάνω. 'Αν προσπαθήσω να στρίψω θα συγκρουστώ με το αυτοκίνητο δίπλα μου', σκέφτηκα, 'και αν στρίψει δεξιά, δεν θα προλάβω να τον ακολουθήσω πριν κλείσει το κενό και μπλοκαριστώ ξανά. Προσπαθούσα συνεχώς να σκεφτώ τρόπους για να κάνω τη στροφή, αλλά όλοι ήταν ανεπαρκείς και μερικοί καταστροφικοί. Και τότε μου ήρθε η λύση.

«Θα τα καταφέρουμε και οι δύο μαζί», σκέφτηκα χαρούμενα. «Δεν θα είναι καθόλου δύσκολο».

Και έτσι έκανα τη στροφή μαζί με τον άνδρα στο αυτοκίνητο δίπλα μου. Ήταν πολύ εύκολο. «Είναι περίεργο που δεν το είχα σκεφτεί ποτέ πριν», είπα στον εαυτό μου καθώς η εικόνα ξεθώριαζε.

Την επόμενη φορά βρέθηκα πίσω στη βάρκα, έχοντας ακόμα επίγνωση ότι είχα στρίψει δεξιά. Η βάρκα κινούνταν αργά αλλά εύκολα κατά μήκος ενός πολύ ίσιου μικρού καναλιού. Υπήρχε αρκετό αεράκι για να βοηθήσει τη βάρκα να προχωρήσει. Στις πλευρές του καναλιού υπήρχαν υπέροχα παλιά δέντρα και

πράσινα γρασίδια με λουλούδια. «Αναρωτιέμαι αν υπάρχει θαμμένος θησαυρός εδώ», σκέφτηκα ονειροπόλα. «Δεν θα παραξενευόμουν αν υπήρχε». Τότε παρατήρησα ένα μακρύ κοντάρι με ένα μεγάλο γάντζο στην άκρη, που βρισκόταν στον πάτο της βάρκας. «Ακριβώς ό,τι χρειάζομαι», σκέφτηκα, ρίχνοντας το αγκίστρι στο νερό και φτάνοντας το κοντάρι όσο πιο κάτω μπορούσα. Το αγκίστρι έπιασε κάτι βαρύ και το σήκωσα με δυσκολία. Ήταν ένα αρχαίο σεντούκι θησαυρού, με το ξύλο φθαρμένο από το νερό και τον πυθμένα καλυμμένο με φύκια. Κατάφερα να το βάλω στη βάρκα και το άνοιξα ευθουσιασμένη.

Απογοητεύτηκα πικρά. Περίμενα κοσμήματα ή νομίσματα, αλλά το σεντούκι περιείχε μόνο ένα μεγάλο μαύρο βιβλίο. Το δέσιμό του ήταν σαν τα ντοσιέ που χρησιμοποιούνται για την προσωρινή τακτοποίηση χαρτιών ή εγγράφων. Στη ράχη του βιβλίου ήταν γραμμένη μια λέξη με χρυσά γράμματα. Η λέξη ήταν «Ασκληπιός». Η λέξη μου ήταν γνωστή, αλλά δεν μπορούσα να θυμηθώ τι σήμαινε. Όταν την έψαξα, ανακάλυψα ότι ήταν το όνομα του Έλληνα θεού της θεραπείας. Είδα το ίδιο βιβλίο άλλες δύο φορές κατά τη διάρκεια της επόμενης εβδομάδας. Μια φορά υπήρχε μια σειρά από μαργαριτάρια γύρω του· την άλλη φορά ήταν σε ένα όνειρο στο οποίο είδα έναν πελαργό να πετάει πάνω από κάποια χωριά και αναρωτήθηκα τι ήταν τόσο σημαντικό σε αυτό. Τότε ήταν που μια σιωπηλή Φωνή μου είπε: «Κοίτα τι κουβαλάει ο πελαργός». Το έκανα. Στο σακούλι δεν ήταν το αναμενόμενο μωρό, αλλά το ίδιο είδος μαύρου βιβλίου- η μόνη διαφορά ήταν ότι αυτό είχε έναν χρυσό σταυρό στο εξώφυλλο. Η Φωνή είπε τότε: «Αυτό είναι το βιβλίο σου». Ούτε ο Μπιλ ούτε εγώ δεν καταλάβαμε τι σήμαινε το βιβλίο παρά μόνο πολύ αργότερα.

Αν και η ιδέα της μετενσάρκωσης ήταν ιδιαίτερα αποκρουστική για μένα, μου ήταν σαφές ότι πολλές από τις εικόνες που έβλεπα έμοιαζαν να είναι αναδρομές του εαυτού μου σε διάφορες εποχές και σε διαφορετικά μέρη. Εξήγησα αυτές τις εμπειρίες στον Μπιλ ως τους συνήθεις συμβολισμούς των ονείρων με τους οποίους είναι εξοικειωμένος κάθε κλινικός ψυχολόγος. Παραδέχομαι, ωστόσο, ότι καθώς οι εικόνες συνεχίζονταν, ο δογματισμός μου επί του θέματος έδειχνε κάποια ελαφρά -πολύ ελαφρά- σημάδια υποχώρησης.

Παρακολουθούσα αυτές τις εικόνες αναδρομής σαν θεατής, αν και με μικρή αμφιβολία ότι οι φιγούρες αντιπροσώπευαν τον

εαυτό μου. Σε μια από τις πρώτες σκηνές είδα ένα λεπτό, εύθραυστο κορίτσι σε ένα πλούσιο γαλλικό σαλόνι. Η εποχή έμοιαζε να είναι γύρω στα μέσα του 18ου αιώνα. Το κορίτσι, ντυμένο στα λευκά, έπαιζε ένα μουσικό όργανο που έμοιαζε με τσέμπαλο σε μια συγκέντρωση υπέροχα ντυμένων κυριών και κυρίων, προφανώς καλεσμένων σε μια πολυτελή κοινωνική εκδήλωση. Η κοπέλα ήταν το πολύ δεκαοκτώ ετών και εμφανώς άρρωστη. «Είναι πολύ εύθραυστη», είπα στον εαυτό μου. «Δεν θα ζήσει άλλον ένα χρόνο. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα άλλο από το να σβήσει. Είναι λάθος. Δεν πρόκειται να τα καταφέρει ποτέ». Ένας υπέροχα ντυμένος μπάτλερ βγήκε έξω και έκλεισε την πόρτα του σαλονιού. Το κορίτσι εξαφανίστηκε. Λίγο αργότερα εμφανίστηκε μια πολύ ασαφής εικόνα ενός κοριτσιού, λίγο μεγαλύτερου από την πρώτη, πεσμένη στο αχυρόστρωτο πάτωμα σε ένα δωμάτιο χωρίς αέρα σε μια φυλακή. Τα χέρια της ήταν σφιχτά δεμένα μεταξύ τους και τα πόδια της ήταν αλυσσοδεμένα στο πάτωμα. Η εποχή φαινόταν να είναι κάπου γύρω στον 12ο ή 13ο αιώνα, και είχα την ιδέα ότι το κορίτσι εκτελέστηκε στο τέλος.

Αρκετές επόμενες εικόνες έδειχναν την εικόνα μιας καλόγριας, προφανώς σε διαφορετικές χώρες και σε διάφορες χρονολογίες. Η πιο ξεκάθαρη από αυτές τις εικόνες απεικόνιζε μια ηλικιωμένη, απογοητευμένη και με αρθρίτιδα καλόγρια, φθαρμένη και άρρωστη από μια ζωή σκληρής λιτότητας, συναισθηματικά παραμορφωμένης και στείρας. Περπατούσε στο πλαϊνό κλίτος μιας πολύ μεγάλης και όμορφης εκκλησίας, που θύμιζε έντονα τον καθεδρικό ναό της Παναγίας των Παρισίων. Ο διάδρομος ήταν σκοτεινός και το κερί που κρατούσε η μοναχή βοηθούσε ελάχιστα. Καθώς περπατούσε, έτρεχε με το χέρι της κατά μήκος του γκριζου πέτρινου τοίχου δίπλα της, σαν να έψαχνε για μια πόρτα ή ίσως πιο συγκεκριμένα για μια διέξοδο. Δεν τη βρήκε. Οι βλοσυρές γραμμές στο πρόσωπό της βάθαιναν καθώς την παρακολουθούσα. «Δεν ξέρει», σκέφτηκα. «Προσπαθεί, αλλά δεν ξέρει». Με απωθούσε η σκληρή της έκφραση, αλλά ένιωθα βαθιά συμπάθεια για τη χαμένη της υπόθεση.

Σε εντυπωσιακή αντίθεση με αυτή τη ζοφερή φιγούρα ήταν μια άλλη που επανερχόταν κατά διαστήματα και εξακολουθεί να περνάει από το μυαλό μου κάθε τόσο. Αυτή ήταν η μόνη εικόνα που επέστρεφε συνεχώς σε εντελώς απaráλλακτη μορφή. Ήταν η εικόνα ενός νεαρού κοριτσιού που μου έμοιαζε σε πολλά σημεία, αν και δεν θα μπορούσε να είναι πάνω από δεκαέξι ετών το πολύ.

Το κεφάλι της ήταν ελαφρώς πεσμένο προς τα πίσω από χαρούμενα γέλια και τα χέρια της ήταν απλωμένα σαν να καλωσόριζαν όλο τον κόσμο. Φαινόταν να είναι εντελώς χαρούμενη· κυριολεκτικά ανίκανη να νιώσει θλίψη ή πόνο. Στεκόταν σε ένα γρασίδι με λαμπερό πράσινο χορτάρι, αλλά μέσα στην εξαιρετική της ευτυχία τα γυμνά της πόδια έμοιαζαν να μην αγγίζουν σχεδόν καθόλου το έδαφος. Ήταν ντυμένη με ένα ελαφρύ, φαρδύ φόρεμα που δεν θύμιζε καμία συγκεκριμένη εποχή ή τόπο. Στην πραγματικότητα, τίποτα δεν παρέπεμπε στο παρελθόν της, ούτε φαινόταν να την απασχολεί το μέλλον. Δεν νομίζω ότι έβλεπε καν τον χρόνο όπως εμείς.

Καθώς ο Μπιλ συνέχιζε να διαβάσει παραψυχολογική κείμενα, ενδιαφερόταν όλο και περισσότερο για το υλικό του Κέισι. Αυτό που θεωρούσε τόσο εντυπωσιακό όσο και σημαντικό σε αυτές τις αναφορές ήταν τα στοιχεία που έδειχναν ότι οι νόες μπορούν να επικοινωνούν μεταξύ τους με κάποια μεταφυσικά μέσα άγνωστα ακόμη στην επιστήμη, και το συζητούσε συχνά με την Έλεν. Επειδή η Έλεν σεβόταν τη γνώμη του -αν και πίστευε ότι είχε πέσει πολύ έξω σε αυτό το θέμα-, τελικά του ζήτησε ένα βιβλίο σχετικό και εκείνος επέλεξε γι' αυτήν μια βιογραφία του Κέϊσι γραμμένη από τον γιο του, τον Χιου Λιν. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι η Έλεν τη βρήκε ενδιαφέρουσα, αν και εξακολουθούσε να την απωθεί αυτό που θεωρούσε «απόκοσμη» και πιο ασυνήθιστη πλευρά της. Όταν ο Μπιλ πρότεινε ότι είχε και η ίδια πρόσφατα κάποιες μάλλον ασυνήθιστες εμπειρίες, παραδέχτηκε ότι αυτό ήταν αλήθεια και, πράγματι, λίγο αργότερα επρόκειτο να συμβούν περαιτέρω γεγονότα τα οποία η Έλεν θα δυσκολευόταν να εξηγήσει.

Η νέα φάση ξεκίνησε μια μέρα, όταν ο Μπιλ και εγώ συγκεντρωνόμασταν σε μια ερευνητική έκθεση Ξαφνικά άφησα τα χαρτιά κάτω και είπα, με μεγάλη βιασύνη: «Γρήγορα, Μπιλ! Ο φίλος σου ο Άλαν, αυτός που γνωρίσαμε στο Σικάγο πριν από λίγο καιρό, σκέφτεται να αυτοκτονήσει. Πρέπει να του στείλουμε ένα μήνυμα». Ο Μπιλ κάθισε δίπλα μου, ενώ εγώ έστειλα ένα έντονο νοερό μήνυμα στον Άλαν ζητώντας του να το ξανασκεφτεί. Στη συνέχεια, είπα στον Μπιλ: 'Πάω στοίχημα ότι δεν ήταν τίποτα. Ωστόσο, έκανα λάθος- αποδείχτηκε ότι ήμουν αρκετά ακριβής. Ήταν δύσκολο να μην εντυπωσιαστεί κανείς, ιδίως καθώς συνέχιζαν να συμβαίνουν απροσδόκητα γεγονότα. Ο Μπιλ πήγε σε μια συνάντηση εκτός πόλης, και όταν επέστρεψε, περιέγραφα

το μέρος όπου είχε μείνει με μεγάλη λεπτομέρεια, παρόλο που δεν το είχα δει ποτέ. Του μίλησα επίσης για ορισμένα από τα πράγματα που είχαν συμβεί εκεί πριν προλάβει να μου τα πει. Του έδωσα επίσης μια πολύ λεπτομερή περιγραφή του σπιτιού ενός φίλου του όπου έμεινε για ένα Σαββατοκύριακο, μέχρι και τα χρώματα των τοίχων και των επίπλων. Αργότερα, όταν πήγε διακοπές αρκετά μακριά, του έστειλα μια νοερή εικόνα μιας χρυσής καρφίτσας για να μου την φέρει. Μου έδωσε την καρφίτσα όταν επέστρεψε. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν αυτή που είχα ζητήσει.

Οι αντιδράσεις μου σε επεισόδια αυτού του είδους ήταν περιέργως ανάμεικτες. Στην πραγματικότητα είχα αρχίσει να γίνομαι μάλλον υπερήφανη για την απόκτηση τέτοιων εντυπωσιακών ικανοτήτων, και έπιασα ακόμη και σύντομες αναλαμπές φαντασιώσεων δύναμης και κύρους να περνούν από το πίσω μέρος του μυαλού μου. Ταυτόχρονα, έκανα μεγάλη προσπάθεια να εξηγήσω τα επεισόδια, επειδή μου προκαλούσαν σημαντικό φόβο. Για ένα διάστημα, η ιδέα των ψυχικών δυνάμεων μου προκαλούσε ταυτόχρονα έλξη και φόβο, και άρχισα να βλέπω εφιάλτες το περιεχόμενο των οποίων δεν μπορούσα να θυμηθώ. Καθώς ο κατάλογος των περίεργων γεγονότων μεγάλωνε, δεν μπορούσα να ξεπεράσω την αίσθηση του κακού, ακόμη και της μαγείας, που κατά κάποιο τρόπο τα συνέδεα με αυτά. Ωστόσο, η υπερηφάνεια συμβαδίζει με το άγχος, και παρόλο που ένιωθα μια αυξανόμενη αίσθηση κινδύνου, βίωνα επίσης μια παράλληλη αίσθηση υπεροχής.

Ενώ βρισκόμουν ακόμα στη φάση της «μαγείας», συνέβη ένα γεγονός που περιείχε ένα παράξενο μείγμα γεγονότων και φαντασίας και το οποίο φαινόταν επίσης να δείχνει προς μια συγκεκριμένη μελλοντική κατεύθυνση. Το επεισόδιο περιλάμβανε διάφορα επίπεδα, ξεκινώντας με εμφανείς μαγικές αποχρώσεις, συνεχίζοντας με πιο εμφανείς θρησκευτικές εικόνες και καταλήγοντας σε μια απλή, πραγματική νότα. Το νοσοκομείο ήθελε να στείλει τον Μπιλ και εμένα στην Κλινική Μάγιο για να μελετήσουμε τις διαδικασίες αξιολόγησής τους. Το βράδυ πριν φύγουμε, μια εικόνα πέρασε από το μυαλό μου που ήταν τόσο έντονη που ένιωσα την ανάγκη να την περιγράψω γραπτός. Ήταν η εικόνα μιας εκκλησίας, οι λεπτομέρειες της οποίας ξεχώριζαν με εκπληκτική σαφήνεια. Στην αρχή δεν ήμουν σίγουρη για το δόγμα της, αλλά τελικά κατέληξα στο Λουθηρανικό. Μου φάνηκε

ότι την έβλεπα από ψηλά, από μια γωνία από την οποία θα μπορούσα να την δω από ένα αεροπλάνο που πετούσε χαμηλά. Η εικόνα ήταν τόσο ευκρινής που εγκατέλειψα εντελώς κάθε επιφύλαξη και είπα στον Μπιλ ότι ήμουν σίγουρη ότι θα βλέπαμε το κτίριο όταν θα προσγειωνόμασταν στη Μινεσότα την επόμενη μέρα.

Απογοητεύτηκα και θύμωσα όταν δεν είδαμε τίποτα τέτοιο. Σε μια προσπάθεια να αποκαταστήσω την αυτοεκτίμησή μου, είπα ότι ήμουν σίγουρη ότι θα βρίσκαμε αυτή την εκκλησία κάπου στην πόλη. Ήταν αργά όταν φτάσαμε, ήμασταν κουρασμένοι, αλλά εκείνος καταλάβαινε. Πρότεινε να πάρουμε ένα ταξί μετά το δείπνο και να προσπαθήσουμε να βρούμε την εκκλησία μου. Διάλεξα διάφορα ονόματα από τον κατάλογο των εκκλησιών, αλλά δεν αποδείχθηκαν σωστά. Στη συνέχεια περιέγραψα την εκκλησία μου στον οδηγό και τον ρώτησα αν γνώριζε κάποια παρόμοια. Δεν φάνηκε αισιόδοξος, αν και δοκιμάσαμε μερικές ακόμη με δική του υπόδειξη. Τελικά ο Μπιλ πρότεινε σοφά να ξεχάσουμε το όλο θέμα. Είχε πάει πολύ αργά. Επιστρέφοντας στο ξενοδοχείο, ο Μπιλ μου μίλησε πολύ αποφασιστικά.

«Η εκκλησία σου δεν είναι εδώ», είπε, «και συμπεριφέρεσαι πολύ περίεργα γι' αυτό. Τι είναι όλη αυτή η απόγνωση; Πήγαινε για ύπνο και ξέχνα το, και θα σε δω το πρωί».

Όταν συνάντησα τον Μπιλ το επόμενο πρωί ήμασταν και οι δύο με κόκκινα μάτια και κουρασμένοι. Είχαμε κοιμηθεί ελάχιστα. Με κάποιο τρόπο καταφέραμε να προλάβουμε τη σφικτά προγραμματισμένη μέρα μας και προς το βράδυ πήγαμε κουρασμένοι στο αεροδρόμιο. Ο Μπιλ πήγε να κοιτάξει σε ένα περίπτερο, ενώ εγώ κάθισα και έκλεισα τα μάτια μου. Ήμουν πολύ κουρασμένη για να κοιτάξω οτιδήποτε. Ήμουν έτοιμη να αποκοιμηθώ...

«Και ιδού η εκκλησία σου», είπε ο Μπιλ, κρατώντας μπροστά μου μια φωτογραφία σε έναν ταξιδιωτικό οδηγό.

«Ω, ναι, αυτή είναι! Είπα με ευθουσιασμό. Πού είναι;»

«Πουθενά», απάντησε ο Μπιλ. «Εδώ. Διάβασέ το μόνη σου.»

Η εκκλησία δεν ήταν πράγματι πουθενά τώρα. Κάποτε βρισκόταν στη θέση της Κλινικής Μάγιο, αλλά κατεδαφίστηκε όταν χτίστηκε το νοσοκομείο.

«Για αυτό λοιπόν την κοιτάζα από ψηλά όταν την είδα», είπα στον Μπιλ. «Ήταν επειδή ανήκε στο παρελθόν. Δεν είχε καμία σχέση με τα αεροπλάνα».

Και τότε με διαπέρασε μια ανατριχίλα και δεν ήθελα να μιλήσω άλλο για την εκκλησία.

Έπρεπε να αλλάξουμε αεροπλάνο αργά εκείνο το βράδυ στο δρόμο για το σπίτι και περιμέναμε σχεδόν μια ώρα σε ένα κρύο σχεδόν έρημο αεροδρόμιο. Κολημένη σε έναν τοίχο ήταν μια νεαρή γυναίκα που προφανώς ταξίδευε μόνη της. Μπορούσα να νιώσω κύματα και κύματα δυστυχίας να την διαπερνούν. Την ανέφερα στον Μπιλ, ο οποίος δήλωσε ότι ήταν αντίθετος στο να της μιλήσω. Ήμασταν και οι δύο εξαντλημένοι, και εκείνος δεν αισθανόταν έτοιμος να εμπλακεί με αγνώστους εκείνη τη στιγμή. Εξάλλου, είπε ότι μπορεί κάλλιστα να φανταζόμουν απλώς την αγωνία της, αφού δεν έδειχνε κανένα εξωτερικό σημάδι παρά μόνο υπνηλία. Δεν μπορούσα, ωστόσο, να ξεφύγω από τα έντονα συναισθήματα πόνου που εισέπραττα από εκείνη. Τελικά είπα στον Μπιλ ότι δεν μπορούσα να κάνω αλλιώς και πήγα να της μιλήσω.

Το όνομά της ήταν Σάρλοτ, και είπε ότι ήταν κατατρομαγμένη. Δεν είχε ξαναπετάξει ποτέ. Θα καθόμουν μαζί της και θα της κρατούσα το χέρι; Την πήγα στον Μπιλ και της πρότεινα να την βάλουμε ανάμεσά μας, ώστε να έχει έναν φίλο και από τις δύο πλευρές. Ο Μπιλ ήταν ευγενικός αλλά δυσαρεστημένος. Ήταν ένα δύσκολο ταξίδι και θα προτιμούσε μια ήρεμη επιστροφή για το σπίτι. Η Σάρλοτ έτρεμε καθώς απογειωνόταν το αεροπλάνο, αλλά της κρατούσα το χέρι και ηρέμησε γρήγορα. Ήθελε να μιλήσει. Φαινόταν ότι είχε διαπιστώσει ότι η ζωή της την «έκλεινε», και έτσι είχε εγκαταλείψει με συνοπτικές διαδικασίες τον σύζυγό της και τα τρία παιδιά της και είχε κατευθυνθεί προς το μόνο μέρος που μπορούσε να σκεφτεί - τη Νέα Υόρκη. Είχε κάνει εντυπωσιακά λίγο προγραμματισμό, αφού είχε πάρει μαζί της μόνο μια μικρή βαλίτσα με προσωπικά ρούχα και δεν είχε ιδέα πού θα έμενε μόλις έφτανε στη Νέα Υόρκη. Ωστόσο, δεν ανησυχούσε. Είχε μαζί της αρκετές εκατοντάδες δολάρια. Ήταν Λουθηρανή και ήταν σίγουρη ότι το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να βρει μια λουθηρανική εκκλησία στη Νέα Υόρκη και εκεί θα την φρόντιζαν. Ο Μπιλ και εγώ ανταλλάξαμε βλέμματα. Το μήνυμα δεν ήταν δύσκολο να το καταλάβουμε. «Και αυτό», φάνηκε να ακούω,

«είναι η αληθινή μου εκκλησία... βοηθώντας τον άλλον, όχι το κτήριο που είδατε πριν».

Ο Μπιλ μπορεί να είχε αντίρρηση να ασχοληθεί με τη Σάρλοτ, αλλά σίγουρα ανταποκρίθηκε στην περίπτωση. Όταν προσγειωθήκαμε στη Νέα Υόρκη, τηλεφώνησε σε ένα ξενοδοχείο για γυναίκες και της βρήκε δωμάτιο. Την πήγαμε εκεί με ταξί και την αφήσαμε στην εξώπορτα, δίνοντάς της τα ονόματα και τα τηλέφωνα μας. Δεν υπήρχε κανένα πρόβλημα να κρατήσουμε επαφή μαζί της. Ο Μπιλ τη συνάντησε απροσδόκητα αρκετές φορές κατά τη διάρκεια της ημέρας και εκείνη εμφανιζόταν γενικά στο σπίτι μου το βράδυ. Έμεινε στη Νέα Υόρκη για λίγο περισσότερο από μια εβδομάδα και στη συνέχεια αποφάσισε να επιστρέψει σπίτι της. Κανονίσαμε το εισιτήριο της επιστροφής της και της τηλεφώνησα υπεραστικά την επόμενη ημέρα. Είχε φτάσει με ασφάλεια και ήταν χαρούμενη που επέστρεψε, αλλά ήλπιζε να ξαναγυρίσει στη Νέα Υόρκη για μια επίσκεψη κάποια μέρα. Όλοι ήταν τόσο καλοί μαζί της και χάρηκε που ανακάλυψε ότι όλα τα κακά που λένε οι άνθρωποι για τις μεγάλες πόλεις δεν είναι αλήθεια. Η Σάρλοτ και εγώ αλληλογραφούσαμε για χρόνια μετά από αυτό, και ήμουν συνεχώς ευγνώμων που μπήκε στη ζωή μου. Στην πραγματικότητα, φαίνεται ότι η εμπειρία της Σάρλοτ μπορεί κάλλιστα να ήταν το σήμα για την αρχή του τέλους της «μαγείας» που συνέβαινε συχνά τους τελευταίους τρεις μήνες.

Πλησίαζε προς το φθινόπωρο και το καλοκαίρι ήταν κουραστικό. Ο Μπιλ είχε διατηρήσει το ενδιαφέρον του για τον Κέϊσι και πρότεινε να πάρουμε λίγες μέρες άδεια, να πάμε στη Βιρτζίνια Μπιτς της Βιρτζίνια και να εξετάσουμε τα στοιχεία εκεί. Η ιδέα δεν μου άρεσε. Τέτοια πράγματα εξακολουθούσαν να με φοβίζουν και δεν ήθελα να είναι αλήθεια. Ήταν αρκετά κακό το γεγονός ότι δεν καταλάβαινα τι μου συνέβαινε. Ιδιαίτερα δεν ήθελα να ενταθούν οι ατυχείς «μαγικές» προσπάθειές μου, τις οποίες ήμουν πλέον περισσότερο από πρόθυμη να εγκαταλείψω. Παρ' όλα αυτά, η ιδέα για σύντομες διακοπές ακουγόταν καλή και ο σύζυγός μου, γνωρίζοντας ότι ήμουν κουρασμένη, με ευθάρρυνε να πάω. Ήταν η ιδανική εποχή του χρόνου για το ταξίδι, και πίστευε ότι θα μου έκανε καλό. Αυτός και ο Μπιλ είχαν γίνει φίλοι, και παρόλο που ένιωθε ότι ο Μπιλ είχε αναπτύξει κάποια μάλλον παράξενα ενδιαφέροντα, ο σύζυγός μου ήξερε ότι θα με φρόντιζε. Ξεκίνησα για τη Βιρτζίνια Μπιτς με κάποιους ενδοιασμούς, αλλά ανυπομονούσα για τα υπόλοιπα.

Όπως αποδείχθηκε, το ταξίδι κάθε άλλο παρά ξεκούραστο ήταν για μένα. Οι άνθρωποι στην Ένωση για την Έρευνα και τη Φώτιση, τότε μόνο μια μικρή ομάδα αφιερωμένη στο να κάνει το υλικό του Κέϊσι διαθέσιμο στο κοινό, ήταν έξυπνοι, ειλικρινείς και προφανώς λογικοί. Ούτε η τεράστια τεκμηρίωση ήταν κάτι που θα μπορούσε κανείς εύκολα να παραμερίσει. Εντυπωσιάστηκα αλλά ένιωσα πολύ άβολα, παρόλο που ο Χιου Λιν Κέϊσι, γιος του Έντγκαρ Κέϊσι και επικεφαλής της οργάνωσης, ήταν ιδιαίτερα φιλόξενος και στοργικός απέναντί μας. Καθώς το ενδιαφέρον του Μπιλ βάθαινε, το δικό μου άγχος μεγάλωνε. Ο Μπιλ διάβασε περαιτέρω για το θέμα εκείνο το απόγευμα και αγόρασε επίσης μερικά βιβλία για να τα πάρει μαζί του στο σπίτι. Ξεφύλλισα έναν τόμο και τον άφησα απότομα κάτω, με αρκετή δυσφορία που έφτανε στα όρια του πανικού. Χάρηκα όταν τελείωσε το ταξίδι. Επιστρέφοντας στο σπίτι έριξα μια ματιά σε αρκετά από τα βιβλία που είχε αγοράσει ο Μπιλ, αλλά δεν μπορούσα να τα διαβάσω. Μου φάνηκε απλώς ότι ηχούσαν και πάλι τη νότα της «μαγείας».

Η δική μου «μαγική» φάση τελείωσε απότομα με ένα επεισόδιο με μια ιδιαίτερα καθαρή εικόνα, στο οποίο ήξερα ότι είχα κάνει μια αμετάκλητη επιλογή. Είδα τον εαυτό μου να μπαίνει σε μια σπηλιά που ήταν χωμένη σε έναν μεγάλο βράχο σε μια ζοφερή, ανεμοδαρμένη ακτή. Το μόνο που βρήκα στη σπηλιά ήταν μια μεγάλη και πολύ παλιά περγαμηνή. Τα άκρα της ήταν στερεωμένα σε βαριά ραβδιά με χρυσές άκρες, και η περγαμηνή ήταν τυλιγμένη γύρω τους έτσι ώστε να συναντηθούν στη μέση της περγαμηνής και να δεθούν σφιχτά μεταξύ τους. Με αρκετή δυσκολία κατάφερα να λύσω τις άκρες και να ανοίξω την περγαμηνή όσο χρειαζόταν για να αποκαλυφθεί το κεντρικό μέρος, στο οποίο ήταν γραμμένες δύο λέξεις: «Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ.» Στη συνέχεια ξετύλιξα τον πάπυρο μέχρι τέρμα. Καθώς το έκανα αυτό, μικροσκοπικά γράμματα άρχισαν να εμφανίζονται και στις δύο πλευρές. Η σιωπηλή Φωνή που είχα «ακούσει» ξανά, μου εξήγησε νοερά την κατάσταση: «Αν κοιτάξεις την αριστερή πλευρά θα μπορέσεις να διαβάσεις το παρελθόν», είπε η Φωνή. «Αν κοιτάξεις τη δεξιά πλευρά θα μπορέσεις να διαβάσεις το μέλλον».

Τα μικρά γράμματα στις πλευρές της περγαμηνής γίνονταν όλο και πιο καθαρά, αλλά δίστασα μόνο μια στιγμή πριν τυλίξω την περγαμηνή αρκετά ώστε να κρύψω τα πάντα εκτός από τον κεντρικό μέρος.

«Δεν ενδιαφέρομαι να διαβάσω το παρελθόν ή το μέλλον», είπα με οριστικότητα. «Θα σταματήσω με αυτό».

Η Φωνή ακούστηκε τόσο καθησυχασμένη όσο και καθησυχαστική.

«Τα κατάφερες αυτή τη φορά», είπε. «Ευχαριστώ».

Και αυτό, όπως φάνηκε, ήταν όλο.

Αρκετές φορές στη συνέχεια η Έλεν ένιωσε κάτι σαν την εμπειρία του μετρό πριν από χρόνια, αν και με πολύ μικρότερη ένταση. Αυτά τα περιστατικά συνέβαιναν γενικά μέσα σε ένα πλήθος ανθρώπων, και ένιωθε μια σύντομη αλλά ισχυρή σύνδεση μαζί τους.

Ένα καλοκαιρινό απόγευμα, ο σύζυγός μου και εγώ περπατούσαμε σε μια πολυσύχναστη πεζογέφυρα. Μια βαθιά αίσθηση συναισθηματικής σύνδεσης με όλους όσους βρίσκονταν εκεί με κυρίευσε, μαζί με μια συγκεκριμένη συνειδητοποίηση ότι πηγαίναμε όλοι στο ίδιο ταξίδι για έναν κοινό στόχο. Μια άλλη φορά, ο Μπιλ, ο Λούις και εγώ ήμασταν μαζί στο θέατρο. Καθώς καθόμουν στο σκοτάδι, αντιλήφθηκα ένα ισχυρό εσωτερικό φως που ξεκινούσε από την περιοχή του στήθους και γινόταν όλο και πιο έντονο και εκτεταμένο, μέχρι που φάνηκε να ακτινοβολεί σε όλο το θέατρο και να τους περιλαμβάνει όλους. Η επίγνωση του φωτός, η οποία διήρκεσε περίπου δέκα λεπτά, συνοδευόταν από μια βαθιά αίσθηση ειρήνης και χαράς. Δεν μπορούσα να πιστέψω, προς στιγμήν, ότι κανείς άλλος δεν το αντιλαμβανόταν.

Ένα κάπως παρόμοιο περιστατικό συνέβη λίγο καιρό αργότερα, όταν ο Μπιλ και εγώ συμμετείχαμε σε μια συνάντηση στη νότια Γαλλία. Πριν κοιμηθώ ένα βράδυ, μια αίσθηση απίστευτης δύναμης και χαράς ανέβηκε μέσα μου, ξεκινώντας και πάλι από την περιοχή του στήθους και ανεβαίνοντας στο κεφάλι μου και έξω στα χέρια μου. Για λίγα λεπτά ένιωσα σαν να μπορούσα εύκολα να απλώσω το χέρι μου και να αγγίξω ολόκληρο τον κόσμο. Αργότερα, αυτή η χαρούμενη εμπειρία είχε ένα τρομερό αντίθετο με τη μορφή μιας απίστευτα ξεκάθαρης αίσθησης τρόμου που ένιωσα μια νύχτα λίγο πριν επιστρέψω στην Αμερική. Ήμουν κουρασμένη και ξάπλωσα για μια σύντομη ανάπαυση πριν ετοιμαστώ για ύπνο. Εντελώς απροσδόκητα με κατέλαβε μια δολοφονική οργή τόσο έντονη που πετάχτηκα από το κρεβάτι κυριολεκτικά τρέμοντας. Αυτές οι δύο εμπειρίες ήταν τόσο διαμετρικά αντίθετες μεταξύ τους, ώστε σχεδόν έμοιαζαν να

αντιπροσωπεύουν τον Παράδεισο και την Κόλαση. Ούτε ήταν εντελώς άγνωστη αυτή η συγκλονιστική αντίθεση. Η «καλή» ιέρεια της οποίας η μόνη λειτουργία ήταν να βοηθάει και η «κακιά» ιέρεια με το δόρυ της υψωμένο για να σκοτώσει είχαν παρουσιάσει μια κάπως παρόμοια αντίθεση.

Μόνο μια φορά ζήτησα πραγματικά να έρθει μια εμπειρία για να μου φτιάξει τη διάθεση, επειδή αισθανόμουν πεσμένη. Η απάντηση ήρθε με τη μορφή της εικόνας ενός φυτωρίου. Μπορούσα να δω τακτοποιημένες σειρές από πολύ νεαρά φυτά, όλα προσεκτικά ταξινομημένα και προφανώς καλά φροντισμένα. Δίπλα στα φυτά βρισκόταν ένα μεγάλο ποτιστήρι. Η εικόνα δεν σήμαινε τίποτα για μένα και την έβρισκα αόριστα εκνευριστική.

«Και πολύ καλά δηλαδή,» γκρίνιαξα. «Τι το βοηθητικό έχει;»
«Κοίτα πού μεγαλώνει», είπε η σιωπηλή Φωνή που, πλέον, δεν ήταν εντελώς απρόσμενη.

«Μα τι σημαίνει αυτό;» ρώτησα, ακόμα αγανακτισμένη.

«Κοίτα - πού - μεγαλώνει», επανέλαβε η Φωνή, αργά και πολύ καθαρά.

«Ω, εντάξει», απάντησα, ακόμα λίγο μουτρωμένη. Στη συνέχεια κοίταξα πιο προσεκτικά την εικόνα. Το φυτώριο περιβαλλόταν πλήρως από μια ζοφερή, άψυχη έρημο. Μόνο η μικρή περιοχή στην οποία φύτεωναν τα φυτά ήταν υγρή και πράσινη.

«Και τώρα που επιτέλους άρχισε», είπε η Φωνή, «θα συνεχίσεις να το ποτίζεις, έτσι δεν είναι;»

Σχεδόν συγκλονισμένη, υποσχέθηκα ότι θα προσπαθούσα.

Υπήρξαν επίσης κάποιες σύντομες περίοδοι κατά τις οποίες έλαβαν χώρα μετατοπίσεις στη συνείδηση του χρόνου. Ίσως η πιο συναρπαστική από αυτές συνέβη ένα βράδυ, ενώ βούρτσιζα τα μαλλιά μου και αισθανόμουν κάθε άλλο παρά κεφάτη. Τότε ήταν που είδα τη ζωή μου να αντιπροσωπεύεται από μια χρυσή γραμμή που εκτεινόταν απείρως προς τα πίσω και απείρως προς τα εμπρός. Υπήρχε μια μικροσκοπική εσοχή στη γραμμή, η οποία αναγνώρισα ότι αντιπροσώπευε την παρούσα ζωή μου. Ήταν γελοία μικροσκοπική και ελάχιστα αισθητή. Έσφιξα τα χέρια μου με πραγματική χαρά.

«Τι σημασία μπορεί να έχει τι συμβαίνει σε αυτό το μικροσκοπικό χρονικό διάστημα; ρώτησα τον εαυτό μου, με χαρούμενη έκπληξη. Μοιάζει πάρα πολύ μακρύ και σημαντικό όσο βρίσκεσαι

μέσα σε αυτό, αλλά σε λιγότερο από μια στιγμή είναι σαν να μη συνέβη ποτέ'. Ήμουν σίγουρη γι' αυτό για αρκετά λεπτά, κατά τη διάρκεια των οποίων μου φάνηκε σαν να είχε φύγει ένα μεγάλο βάρος από το νου μου.

Κεφάλαιο 4

Όλα αυτά συνέβησαν μέσα σε διάστημα λίγων μηνών. Μια μέρα, τον Σεπτέμβριο του 1965, η Έλεν είπε στον Μπιλ ότι ένιωθε πως επρόκειτο να κάνει κάτι πολύ ασυνήθιστο. Ανησυχούσε για το συναίσθημα αυτό, γιατί δεν είχε ιδέα τι θα ήταν αυτό το «κάτι»· το μόνο που ήξερε ήταν ότι θα συνέβαινε σύντομα. Δεδομένου ότι η Έλεν είχε αρχίσει να κρατά ημερολόγιο αμέσως μετά την επίσκεψή της στο Βιρτζίνια Μπιτς, ο Μπιλ πρότεινε ότι αν κατέγραφε ό,τι της συνέβαινε σε σχέση με αυτό το « ασυνήθιστο κάτι», ίσως έπαιρνε μια ιδέα για το τι επρόκειτο να είναι. Στην αρχή δεν προέκυψε τίποτα από τις προσπάθειές της και ήταν στα πρόθυρα να εγκαταλείψει την ιδέα, όταν ένα βράδυ του Οκτωβρίου, ενώ καθόταν στην κρεβατοκάμαρά της, η γνώριμη πλέον εσωτερική Φωνή άρχισε να της δίνει συγκεκριμένες οδηγίες.

Πανικοβλήθηκε και τηλεφώνησε αμέσως στον Μπιλ. «Ξέρεις αυτή την εσωτερική Φωνή - δεν με αφήνει ήσυχη!»

«Τι λέει;» ρώτησε ο Μπιλ.

«Λέει συνέχεια: «Αυτά είναι Μαθήματα Θαυμάτων. Σε παρακαλώ, κράτα σημειώσεις». «Τι θα κάνω;» τον παρακάλεσε. Ήρεμα και υποστηρικτικά ο Μπιλ είπε: «Γιατί δεν κρατάς τις σημειώσεις; Σημειώσέ τις με τη στενογραφία που ξέρεις».

«Μα, Μπιλ», επέμεινε η Έλεν, »κι αν είναι ασυναρτησίες; Τότε θα ξέρω ότι είμαι τρελή».

«Έλεν, άσε με να σου πω κάτι», είπε αγνοώντας την παρατήρησή της. «Από το ταξίδι μας στο Ρότσεστερ έκανα κάποια μελέτη, την οποία δεν έχω μοιραστεί μαζί σου, επειδή είσαι τόσο αρνητική στο όλο θέμα. Αλλά υπήρξαν αρκετοί άνθρωποι - μερικοί από αυτούς πολύ γνωστοί άνθρωποι - που η δημιουργική έμπνευση πέρασε από μέσα τους με μυστικιστικό τρόπο. Ο Αϊνστάιν ισχυρίστηκε ότι έπαιρνε πληροφορίες με αυτόν τον τρόπο- και σίγουρα οι μεγάλοι θεατρικοί συγγραφείς και ποιος ξέρει τι γίνεται με όλους τους μυστικιστές ποιητές!»

«Δεν είμαι μυστικιστική ποιήτρια», διαμαρτυρήθηκε. «Είμαι ψυχολόγος και δεν ξέρω αν πιστεύω σε όλα αυτά».

«Λοιπόν, αφού δεν μπορείς να το εξαφανίσεις, γιατί δεν το καταγράφεις και δεν το φέρνεις στο γραφείο νωρίς -πριν φτάσει το προσωπικό- και θα το δούμε μαζί».

«Και αν είναι ασυναρτησίες;»

«Θα το σκίσουμε και κανείς δεν θα το μάθει ποτέ.»

«Το υπόσχεσαι, Μπιλ;»

«Το υπόσχομαι.»

Η Έλεν έκλεισε το τηλέφωνο, πήγε στο σαλόνι και είπε στον Λούις ότι θα έκανε κάποια δουλειά στην κρεβατοκάμαρα και θα έβγαινε σε λίγο. Έκλεισε την πόρτα της κρεβατοκάμαρας, έσβησε το φως του δωματίου και κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα σε μια λάμπα, όπου επέτρεψε στον εαυτό της να ακούσει. Αυτά άκουσε εκείνο το πρώτο βράδυ:

Αυτό είναι ένα μάθημα στα θαύματα. Είναι ένα απαιτούμενο μάθημα. Μόνο ο χρόνος που θα το κάνεις επαφίεται σε σένα. Η ελεύθερη βούληση δεν σημαίνει ότι μπορείς να διαμορφώσεις την διδακτέα ύλη. Αυτό σημαίνει μόνο ότι μπορείς να επιλέξεις αυτό που εσύ θέλεις να διδαχθείς σε μια δεδομένη στιγμή. Το μάθημα δεν στοχεύει να διδάξει το νόημα της αγάπης, διότι αυτό είναι πέρα από αυτό που μπορεί να διδαχθεί. Στοχεύει, όμως, στο να απομακρύνει τα εμπόδια της επίγνωσης για την παρουσία της αγάπης, η οποία είναι η φυσική σου κληρονομιά. Το αντίθετο της αγάπης είναι ο φόβος, αλλά αυτό που εμπεριέχει τα πάντα, δεν μπορεί να έχει κανένα αντίθετο.

Αυτό το μάθημα μπορεί επομένως να συνοψιστεί πολύ απλά ως εξής:

Τίποτα πραγματικό δεν μπορεί να απειληθεί. Τίποτα μη-πραγματικό δεν υπάρχει.

Σε αυτό έγκειται η ειρήνη του Θεού.

Αν και η Φωνή ήθελε να συνεχίσει, η Ελένη ήταν πανικοβλημένη και αρνήθηκε να ακούσει περαιτέρω. Έκλεισε γρήγορα το στενογραφικό της σημειωματάριο και το έβαλε στον χαρτοφύλακα που μετέφερε κάθε μέρα στη δουλειά της. Στη συνέχεια πήγε στο σαλόνι και είπε στον Λούις ότι πήγαινε για ύπνο.

Το επόμενο πρωί ο Μπιλ έφτασε στο νοσοκομείο στις 7:30 - μισή ώρα νωρίτερα από το συνηθισμένο· βρήκε την Έλεν ήδη εκεί, σε κατάσταση μεγάλης ταραχής.

«Δεν ξέρω τι να κάνω, Μπιλ- απλά δεν ξέρω τι να κάνω με αυτό».

Ο Μπιλ της πρότεινε να του διαβάσει ό,τι είχε καταγράψει και προσφέρθηκε να δακτυλογραφήσει ό,τι διάβαζε, αφού «είμαι καλύτερος δακτυλογράφος από σένα». Κατάφερε να το κάνει παρά το αχαρακτήριστο τραύλισμα. «Μου ακούγεται μάλλον ενδιαφέρον, Έλεν», είπε. «Αυτό ήταν όλο;»

«Όχι», απάντησε η Έλεν. «Φαινόταν ότι ήθελε να συνεχίσει, αλλά φοβήθηκα».

«Πώς έρχονται οι λέξεις;» ρώτησε ο Μπιλ.

«Είναι δύσκολο να το περιγράψω», απάντησε εκείνη. «Δεν μπορεί όντως να είναι ψευδαίσθηση, γιατί η Φωνή δεν έρχεται από έξω. Είναι όλα εσωτερικά. Δεν υπάρχει πραγματικός ήχος και οι λέξεις έρχονται νοερά αλλά πολύ καθαρά. Είναι ένα είδος εσωτερικής υπαγόρευσης θα μπορούσες να πεις».

«Ξέρεις τι γράφεις;» ρώτησε ο Μπιλ, «ή θα το περιέγραφες σαν αυτόματη διαδικασία;»

«Ω, όχι. Δεν είναι καθόλου αυτόματη· έχω απόλυτη επίγνωση του τι κάνω».

«Γιατί δεν προσπαθείς να γράψεις κι άλλο απόψε», πρότεινε ο Μπιλ. «Δες τι θα συμβεί.»

«Δεν νομίζω ότι μπορώ», απάντησε εκείνη. *«Πραγματικά το βρίσκω πολύ ανησυχητικό».*

Παρά την απροθυμία της να συνεχίσει να γράφει, δεν είχε την ικανότητα να εξαφανίσει τη Φωνή. Αυτό έγινε φανερό το ίδιο απόγευμα, όταν μιλούσε στο τηλέφωνο. Μόλις έκλεισε το ακουστικό, η εσωτερική Φωνή άρχισε. Πετάχτηκε όρθια και έσπευσε στο γραφείο του Μπιλ για να του πει τι συνέβαινε. Αφού τη διαβεβαίωσε και πάλι ότι δεν υπήρχε λόγος να φοβάται, της πρότεινε ότι το καλύτερο που είχε να κάνει ήταν απλώς να καταγράψει τις λέξεις όποτε έρχονταν, και να δει αν αυτό ήταν λιγότερο ενοχλητικό από το να συνεχίσει να το πολεμάει.

Εκείνη διαφωνούσε μαζί του για σχεδόν μισή ώρα, επισημαίνοντας ότι δεν ήταν αυτό που ήθελε να κάνει. Αλλά ακόμη και ενώ το έλεγε αυτό στον Μπιλ, κατά τη διάρκεια των απαντήσεών του, η εσωτερική Φωνή επανεμφανιζόταν απαλά. Σε απόγνωση, η Έλεν συμφώνησε τελικά να προσπαθήσει να καταγράψει τις λέξεις. «Αλλά μόνο μέχρι να δω τι είναι», πρόσθεσε.

Χρειάστηκαν λιγότερο από δεκαπέντε λεπτά για να πάρει μια ιδέα για το «τι είναι», γιατί λίγο αφότου επέστρεψε στο γραφείο

της, η Φωνή άρχισε να υπαγορεύει τις πρώτες λέξεις του Κειμένου των «Μαθημάτων Θαυμάτων». Αυτό που άκουσε ήταν: «Αρχές των θαυμάτων».

1. Δεν υπάρχουν βαθμοί δυσκολίας στα θαύματα. Ένα θαύμα δεν είναι «δυσκολότερο» ή «μεγαλύτερο» από ένα άλλο. Είναι όλα ίδια. Όλες οι εκφράσεις της αγάπης είναι μέγιστες.
2. Τα θαύματα τα ίδια δεν έχουν σημασία. Το μόνο πράγμα που έχει σημασία είναι η Πηγή τους, η οποία είναι πέρα από κάθε αξιολόγηση.
3. Τα θαύματα συμβαίνουν φυσικά, ως εκφράσεις αγάπης. Το αληθινό θαύμα είναι η αγάπη που τα εμπνέει. Υπ' αυτή την έννοια, ό,τι εκπορεύεται από την αγάπη είναι ένα θαύμα. Όλα τα θαύματα σημαίνουν ζωή, και ο Θεός είναι ο Δότης της ζωής. Η Φωνή Του θα σας κατευθύνει πολύ συγκεκριμένα. Θα σας πει όλα όσα πρέπει να ξέρετε.
4. Όλα τα θαύματα σημαίνουν ζωή και ο Θεός είναι ο Δότης της ζωής. Η Φωνή Του θα σε κατευθύνει πολύ συγκεκριμένα. Θα σου επιωθούν όλα όσα χρειάζεται να γνωρίζεις.
5. Τα θαύματα είναι συνήθειες και πρέπει να είναι ακούσια. Δεν πρέπει να τελούν υπό συνειδητό έλεγχο. Τα θαύματα που επιλέχθηκαν συνειδητά μπορεί να είναι παραπλανημένα.
6. Τα θαύματα είναι φυσικά. Όταν δεν συμβαίνουν, κάτι δεν έχει πάει καλά.

Το τηλέφωνο διέκοψε, και η Ελένη δεν άκουσε ξανά τη Φωνή μέχρι εκείνο το βράδυ στο σπίτι, όταν συνέχισε να υπαγορεύει τις Αρχές των Θαυμάτων ακριβώς από εκεί που είχε σταματήσει, στον αριθμό 7.

Εκείνο το βράδυ η Έλεν ολοκλήρωσε την καταγραφή των πενήντα αρχών των θαυμάτων που ξεκινούν το κείμενο. Παρόλο που αρνήθηκε να διαβάσει αυτά που είχε γράψει, έμεινε εμβρόντητη. Δεν είχε ιδέα για το τι ήταν τα «Μαθήματα Θαυμάτων» - θα μπορούσε να ήταν απλώς οι πενήντα αρχές σε ό,τι την αφορούσε - αλλά ήξερε ότι το υλικό προερχόταν από μια ασυνήθιστα έγκυρη πηγή - μια πηγή στην οποία δεν πίστευε διανοητικά.

* * * * *

Έτσι άρχισε η πραγματική μετάδοση του υλικού που η Έλεν θα κατέγραφε σε περισσότερα από εκατό σημειωματάρια

στενογραφίας σε μια περίοδο επτάμισι ετών. Η κατάσταση αποδείχθηκε τρομερά παράδοξη. Από τη μία πλευρά, δυσανασχετούσε με τη Φωνή, αντιδρούσε στην καταγραφή του υλικού, φοβόταν εξαιρετικά το περιεχόμενο και έπρεπε να ξεπεράσει μεγάλες προσωπικές αντιστάσεις, ιδίως στα αρχικά στάδια, προκειμένου να συνεχίσει. Από την άλλη πλευρά, ποτέ δεν της πέρασε σοβαρά από το μυαλό να μην το κάνει, παρόλο που συνήθως δυσανασχετούσε τρομερά με τις συχνά εξοργιστικές παρεμβάσεις.

Το πρωί αφού κατέγραψε τις πενήντα αρχές, συνάντησε τον Μπιλ στο γραφείο μια ώρα πριν φτάσει το προσωπικό. Καθώς τα γραφεία τους βρίσκονταν μακριά από την κύρια ροή της κυκλοφορίας στο κτίριο, χάρη στην επιλογή του Μπιλ δύο χρόνια πριν, δεν περνούσε κόσμος να ρωτήσει τι κάνουν. Παρ' όλα αυτά, κλείδωναν την πόρτα του γραφείου του Μπιλ κάθε πρωί για τα επόμενα επτάμισι χρόνια, κάθε φορά που συναντιόντουσαν για να εξετάσουν το υλικό που εκείνη είχε κατεβάσει την προηγούμενη μέρα.

Όταν ο Μπιλ ζήτησε από την Έλεν εκείνο το πρωί να διαβάσει δυνατά ό,τι είχε γράψει για να μπορέσει να το πληκτρολογήσει, εκείνη με δυσκολία έβγαζε τις λέξεις. Πριν καν τελειώσει την πρώτη πρόταση, την έπιασε μια κρίση βήχα που κράτησε πάνω από πέντε λεπτά. Στη συνέχεια έπρεπε να καθαρίζει συνεχώς το λαιμό της, καθώς φαινόταν να γεμίζει συνεχώς με φλέματα. Μετά από περισσότερο από μία ώρα, είχε καταφέρει να υπαγορεύσει μόνο τις πρώτες δεκαοκτώ αρχές και ο Μπιλ έπρεπε να φύγει για να προλάβει ένα ραντεβού. Αποφάσισαν να προσπαθήσουν να τελειώσουν την υπαγόρευση μετά τη δουλειά εκείνη την ημέρα.

Ο Μπιλ μπόρεσε τελικά να λάβει τις πενήντα αρχές από την Έλεν αργά το απόγευμα εκείνης της ημέρας, μετά από πολύ τραύλισμα, χασμουρητό και βήχα από μέρους της. Της έδωσε το πρωτότυπο κείμενο που είχε δακτυλογραφήσει, ενώ πήρε μαζί του το αντίγραφο στο σπίτι. Καθώς διάβαζε προσεκτικά και αφομοίωνε όσα είχε δακτυλογραφήσει, συνειδητοποίησε ότι αν όλα αυτά ήταν αλήθεια, τότε όλα όσα είχε πιστέψει στο παρελθόν ήταν εντελώς λάθος. Δεν ήταν μόνο έκπληκτος, αλλά και πολύ ανήσυχος, γιατί αναγνώρισε ότι αν έπαιρνε το υλικό στα σοβαρά, θα τον ενέπλεκε σε μια μετατόπιση του νου του

τεράστιων διαστάσεων - μετατόπιση που φαινόταν να υπερβαίνει κατά πολύ αυτό που ο ίδιος προσωπικά αισθανόταν ότι μπορούσε να κάνει. Είχε επίσης επίγνωση ότι με κάποιο τρόπο είχε ζητήσει «έναν καλύτερο τρόπο» και δεν υπήρχε καμία αμφιβολία στο μυαλό του ότι αυτή ήταν η απάντηση στο αίτημά του. Ποτέ δεν είχε προσπαθήσει να φανταστεί ποια θα μπορούσε να είναι αυτή η απάντηση, και σίγουρα ποτέ δεν θα περίμενε ότι θα μπορούσε να έρθει με αυτή τη μορφή. Ένωσε να κατακλύζεται από αμφιβολίες. Ωστόσο, αισθάνθηκε επίσης μια αίσθηση υποχρέωσης να προσπαθήσει τουλάχιστον να αναστείλει τη δυσπιστία, διότι όχι μόνο το είχε ζητήσει, αλλά αναγνώρισε σχεδόν αμέσως την αλήθεια πολλών από τις πενήντα αρχές. Ένωθε επίσης ότι υπήρχε μια αόριστη οικειότητα σε αυτές, παρόλο που έρχονταν σε αντίθεση με το συνειδητό σύστημα πεποιθήσεών του και φαινομενικά είχαν ελάχιστη ομοιότητα με οτιδήποτε είχε γνωρίσει στο παρελθόν.

Ο Μπιλ τηλεφώνησε στην Έλεν εκείνο το βράδυ και τη ρώτησε τι αισθανόταν για τις πενήντα αρχές. Του είπε ότι δεν τις είχε ξαναδιαβάσει και δεν είχε κανένα ενδιαφέρον να το κάνει. Είπε ότι είχε συμφωνήσει απρόθυμα να καταγράψει το υλικό, αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι έπρεπε να το διαβάσει, να το σκεφτεί, να το συζητήσει ή να το πιστέψει. Πρόσθεσε ότι η Φωνή της είχε υπαγορεύσει εκείνο το βράδυ, και όπως φαίνεται, εκείνη και ο Μπιλ έπρεπε να προσαρμόσουν το πρόγραμμά τους, ώστε να μπορούν να συναντιούνται τακτικά στο γραφείο του κάθε πρωί στις επτά.

Το επόμενο πρωί ήταν μια επανάληψη του προηγούμενου. Ωστόσο, παρά τον βήχα, τους αναστεναγμούς και την «αδυναμία να δω τις σημειώσεις μου», η Έλεν κατάφερε να υπαγορεύσει και ο Μπιλ να πληκτρολογήσει όλα όσα είχε καταγράψει την προηγούμενη μέρα. Στη συνέχεια, ο Μπιλ είπε στην Έλεν ότι έπρεπε να της ξαναδιαβάσει το υλικό, αφού έπρεπε να βεβαιωθούν ότι το είχε δακτυλογραφήσει σωστά, και παρόλο που εκείνη διαμαρτυρήθηκε ότι δεν ήθελε να το ακούσει, αναγνώρισε ότι είχε δίκιο. Έτσι συμφώνησε να ακούσει:

«Η αποκάλυψη προκαλεί πλήρη αλλά προσωρινή αναστολή της αμφιβολίας και του φόβου. Αντανακλά την αρχική μορφή επικοινωνίας μεταξύ του Θεού και των δημιουργημάτων του, που περιλαμβάνει την εξαιρετικά προσωπική αίσθηση της δημιουργίας που αναζητάτε

μερικές φορές στις σωματικές σχέσεις. Η φυσική εγγύτητα δεν μπορεί να την επιτύχει. Τα θαύματα, ωστόσο, είναι γνήσια διαπροσωπικά και οδηγούν σε πραγματική εγγύτητα με τους άλλους...».

Η Έλεν διέκοψε και είπε στον Μπιλ ότι θα ήταν καλύτερα να ξαναρχίσει. Όταν εκείνος ρώτησε γιατί, απάντησε: «Φαίνεται ότι δεν μπορώ να ακούσω τις λέξεις. Μπορώ να δω τα χείλη σου να κινούνται, αλλά δεν μπορώ να ακούσω λέξη από όσα λες». Με την πάροδο των χρόνων αυτό φάνηκε να είναι μια μάλλον επίμονη πάθηση που επηρέαζε την Έλεν κατά τη διάρκεια των αναγνώσεων του Μπιλ, αν και τελικά πάντα κατάφερνε να ολοκληρώσει το υλικό που είχε δακτυλογραφήσει εκείνη την ημέρα.

Από την αρχή, τόσο η Έλεν όσο και ο Μπιλ έβρισκαν ότι το υλικό της υπαγόρευσης τους προκαλούσε φόβο, αν και ο Μπιλ αναγκάστηκε να παραδεχτεί ότι σίγουρα δεν υπήρχε τίποτα στο περιεχόμενο που να ήταν απειλητικό αυτό καθαυτό. Η απειλή για το σύστημα των πεποιοθήσεών του, ωστόσο, αποδείχθηκε τεράστιο πρόβλημα για να το ξεπεράσει. Επιπλέον, η θρησκευτική ορολογία και η ενδεικνυόμενη πηγή της υπαγόρευσης δεν ήταν εύκολο να γίνουν αποδεκτές από κανέναν από τους δύο. Η Έλεν, δηλωμένη άθεη, δεν είχε καμία αμφιβολία ότι το υλικό της δινόταν από τον Ιησού, διότι το μάθημα υπαγορευόταν σε πρώτο πρόσωπο, και σε ένα σημείο αναφέρει:

Το όνομα του Ιησού Χριστού ως τέτοιο είναι απλώς ένα σύμβολο. Όμως αντιπροσωπεύει αγάπη που δεν είναι αυτού του κόσμου. Είναι ένα σύμβολο που χρησιμοποιείται με ασφάλεια ως αντικατάσταση για τα πολλά ονόματα όλων των θεών στους οποίους προσεύχεσαι.... Αυτό το Μάθημα έχει έρθει από εκείνον επειδή τα λόγια του έχουν φτάσει σε σένα σε μία γλώσσα που μπορείς ν' αγαπήσεις και να κατανοήσεις.

Μέχρι το τέλος των δέκα πρώτων ημερών, ο Μπιλ είχε δακτυλογραφήσει δεκατέσσερις σελίδες, αλλά όταν συνάντησε την Έλεν το επόμενο πρωί δεν είχε υλικό για να του διαβάσει. Καθώς κανένας από τους δύο δεν είχε ιδέα για το τι ήταν τα Μαθήματα στα Θαύματα ή πόσο καιρό θα μπορούσε να διαρκέσει, ο Μπιλ αναρωτήθηκε αν τα Μαθήματα είχαν ολοκληρωθεί. Η Έλεν είπε ότι δεν είχαν, αλλά απλώς δεν

επρόκειτο να γράψει άλλο μέχρι να μάθει για ποιο λόγο γίνεται όλο αυτό. Η ρεαλιστική απάντηση του Μπιλ ήταν ότι ο μόνος τρόπος που ήξερε για την απάντηση ήταν να ρωτήσει τη Φωνή. «Αν δεν σου πει, προφανώς δεν θέλει να συνεχίσεις». Αυτή η σκέψη έδωσε κάποιες ελπίδες στην Έλεν, ώστε συμφώνησε να ρωτήσει εκείνο το βράδυ. Αυτή ήταν η απάντηση που έλαβε:

Η κατάσταση στον κόσμο επιδεινώνεται σε ανησυχητικό βαθμό. Άνθρωποι σε όλο τον κόσμο καλούνται να βοηθήσουν και να συνεισφέρουν ατομικά στο πλαίσιο ενός συνολικού προκαθορισμένου σχεδίου. Μέρος του σχεδίου είναι η υπαγόρευση των Μαθημάτων Θαυμάτων, και εκπληρώνω το δικό μου μέρος της συμφωνίας, όπως θα εκπληρώσετε και εσείς το δικό σας. Θα χρησιμοποιήσετε ικανότητες που αναπτύξατε πριν από πολύ καιρό, και τις οποίες δεν είστε πραγματικά έτοιμοι να χρησιμοποιήσετε ξανά. Εξαιτίας της οξείας έκτακτης ανάγκης, ωστόσο, η συνήθης αργή, εξελικτική διαδικασία παρακάμπτεται σε κάτι που θα μπορούσε να περιγραφεί καλύτερα ως «ουράνια επιτάχυνση».

Η Έλεν μπορούσε να καταλάβει τον επείγοντα χαρακτήρα που βρισκόταν πίσω από αυτή την «εξήγηση», ανεξάρτητα από το τι θα μπορούσε να σκεφτεί για το περιεχόμενό της. Διαισθάνθηκε έντονα ότι αυτό που της μεταφερόταν ήταν ότι ο χρόνος τελειώνει. Αν και τελείως ασυνήθιστο για αυτήν, διάβασε ξανά το μήνυμα, και όταν τελείωσε, ήξερε σε κάποιο επίπεδο που δεν καταλάβαινε, ότι είχε προσφερθεί εθελοντικά να κάνει αυτή τη δουλειά.

Αυτό της φάνηκε τόσο παράξενο και αλλόκοτο που ήταν έτοιμη να πετάξει το σημειωματάριό της στο καλάθι των αχρήστων, και όμως της πυροδότησε κάτι σαν μια παλιά ανάμνηση στην οποία είπε: «Φυσικά και θα πάω, Πατέρα· θα είναι για τόσο λίγο».

Παρόλα αυτά, προφανώς δεν ήταν απόλυτα ικανοποιημένη, γιατί προσπάθησε για άλλη μια φορά να αποποιηθεί τη θέση της. «Γιατί εγώ;» ρώτησε. «Δεν είμαι θρησκευόμενη· δεν τα καταλαβαίνω αυτά τα πράγματα· δεν τα πιστεύω καν. Είμαι μάλλον η πιο ατυχής επιλογή που θα μπορούσες να κάνεις».

Η απάντηση ήρθε πίσω πολύ καθαρά. «Αντιθέτως· είσαι μια εξαιρετική επιλογή. Στην πραγματικότητα, η καλύτερη».

«Μα γιατί;» ρώτησε με αγωνία. Και τότε, χωρίς ίχνος αμφιβολίας άκουσε την απάντηση: «Επειδή θα το κάνεις».

Η Έλεν δεν είχε καμία απάντηση σε αυτό. Ήξερε ότι η Φωνή είχε δίκιο, ήξερε ότι θα το έκανε. Και από εκείνη τη στιγμή και μετά το μέλλον των «Μαθημάτων Θαυμάτων» δρομολογήθηκε. Η Έλεν θα τα «έγραφε» μέχρι την ολοκλήρωσή τους, ακόμα κι αν επρόκειτο να προβάλλει ηχηρές αντιρρήσεις σε όλη τη διαδρομή.

* * * * *

Παρόλο που υπήρχε ένα είδος πεπρωμένου στο να καταγράψει η Έλεν τα Μαθήματα, δεν ήταν καθόλου πρόθυμη να συμμετάσχει σε αυτό. Ένα πρωί, δύο εβδομάδες μετά την έναρξη της «γραφής», ο Μπιλ αφαίρεσε το υλικό που μόλις είχε δακτυλογραφήσει από τη γραφομηχανή και το διάβασε ξανά στην Έλεν σύμφωνα με τη διαδικασία που είχαν προηγουμένως καθορίσει. Όταν ολοκλήρωσε την ανάγνωση δυνατά, τη ρώτησε τι σήμαινε για εκείνη μια συγκεκριμένη πρόταση. Εκείνη του είπε ότι δεν είχε ακούσει την πρόταση παρά μόνο σαν μεμονωμένες λέξεις που έπρεπε να ελέγξει την ακρίβειά τους, αφού στην πραγματικότητα δεν την ενδιέφερε τι εννοούσε το κείμενο. Στη συνέχεια, του είπε ότι πίστευε πως ο καλύτερος τρόπος για να χειριστούν το καθήκον που φαίνεται να είχαν αναλάβει από κοινού, ήταν να διαβάζει ο Μπιλ το υλικό για το περιεχόμενο, ενώ εκείνη θα έλεγχε το ύφος και θα βεβαιωνόταν ότι η σύνταξη και η γραμματική ήταν σωστές, αφού αυτό ήταν το μόνο που την ενδιέφερε πραγματικά.

Παρόλο που ο Μπιλ ήξερε πόσο απειλημένη ένιωθε η Έλεν από όλα όσα υπονοούσε το υλικό, πίστευε επίσης ότι η διανοητική της περιέργεια δεν θα την άφηνε να παραμείνει τόσο απομονωμένη από την ουσία του υλικού. Υπέθεσε ότι προτού περάσει πολύς καιρός, η διάνοιά της θα ξεπερνούσε τους φόβους της αρκετά, ώστε να εντρυφήσει στο περιεχόμενο όσο και εκείνος. Καθώς η καταγραφή συνεχιζόταν, ωστόσο, η υπόθεσή του αποδείχτηκε ότι ήταν μόνο εν μέρει σωστή, διότι αν και η Έλεν είχε πλήρη επίγνωση του τι έλεγε το υλικό, παρέμενε εξαιρετικά αμήχανη να το συζητήσει με τον Μπιλ για σχεδόν ένα χρόνο.

Κατά τη διάρκεια αυτού του χρόνου, για να προσπαθήσει να βοηθήσει την Έλεν να ξεπεράσει τις ανησυχίες της, ο Μπιλ πρότεινε να έρθουν σε επαφή με τον Χιου Λιν Κέϊσι της Α.Ρ.Ε. και να του δείξουν ό,τι είχε καταγράψει η Έλεν. Η Έλεν, φυσικά, αντιστάθηκε αμέσως στην ιδέα, υποδεικνύοντας ότι θα ήταν επικίνδυνο για την καριέρα τους να δείξουν το υλικό σε οποιονδήποτε. Μετά από εβδομάδες διαβεβαιώσεων, ωστόσο, ο Μπιλ την έπεισε τελικά να συμφωνήσει ότι θα ήταν πράγματι χρήσιμο να μάθει τι σκέφτηκε ο Χιου Λιν για το υλικό, αφού η δουλειά του τον είχε φέρει σε επαφή με πολλές παρόμοιες μεταφυσικές εμπειρίες. Η Έλεν συμφώνησε τελικά να αφήσει τον Μπιλ να του δείξει τι είχε καταγράψει υπό τον όρο ότι η συνάντησή τους θα ήταν απολύτως εμπιστευτική.

Στο πλαίσιο της συνεχούς αναζήτησης του Μπιλ για γνώση σχετικά με την μεταφυσική, είχε παραμείνει σε επαφή με την Α. Ρ. Ε., και έτσι του ήταν εύκολο να κανονίσει μια συνάντηση με τον Χιου Λιν, με τον οποίο είχε παραμείνει σε τηλεφωνική επαφή από την εποχή που ο ίδιος και η Έλεν είχαν επισκεφθεί στο Βιρτζίνια Μπιτς.

Συναντήθηκαν στη Νέα Υόρκη, κατά τη διάρκεια μιας από τις επισκέψεις του Χιου Λιν στην πόλη, και η Έλεν έφερε μαζί της σχεδόν όλα όσα είχε καταγράψει μέχρι τώρα. Δεδομένου ότι ο Μπιλ του είχε πει στο τηλέφωνο πολλά από τα στοιχεία που κρύβονταν πίσω από το συγγραφικό έργο της Έλεν, πολύ λίγα χρειάστηκε να ειπωθούν γι' αυτό, και μετά από μερικές ευχάριστες κουβέντες, ο Χιου Λιν ρώτησε αν μπορούσε να κοιτάξει το χειρόγραφο όσο ήταν μαζί. Καθώς ξεφύλλιζε τις σελίδες, ο Χιου Λιν απορροφήθηκε όλο και περισσότερο και τα σχόλιά του έδειχναν ότι ήταν πράγματι εντυπωσιασμένος.

Μετά από λίγο, άφησε το χειρόγραφο κάτω και κούνησε το κεφάλι του έκπληκτος. «Αξιοσημείωτο», είπε- «είναι απολύτως εμπνευσμένο». Συνέχισε να τους λέει ότι αισθανόταν ότι ορισμένα σημεία του ήταν παρόμοια με τα πιο πνευματικά αποσπάσματα των υπαγορεύσεων του πατέρα του.

Δεδομένου ότι ο Μπιλ είχε μιλήσει προηγουμένως στον Χιου Λιν για τη «δυσφορία» της Έλεν σχετικά με αυτό που της συνέβαινε, ο Χιου Λιν τόνισε ιδιαίτερα στην Έλεν ότι είχε πλήρη επίγνωση του πόσο δύσκολη δουλειά έκανε και τη διαβεβαίωσε ότι ήξερε

πόσο βαρύ πρέπει να είναι γι' αυτήν. «Ωστόσο», είπε, «φαίνεται ότι επιλέχθηκες για να το κάνεις αυτό, επειδή προφανώς είσαι μια πολύ προχωρημένη ψυχή. Εύχομαι μόνο να μπορούσες να δεις τον εαυτό σου όπως τον βλέπω εγώ».

Αν και η συνάντηση με τον Χιου Λιν δεν απάλλαξε την Έλεν από τις ανησυχίες της, η υποστήριξή του φάνηκε να την παρηγορεί κάπως, και συνέχισε το έργο της, αν όχι με μεγάλη χαρά, τουλάχιστον με κάπως λιγότερη δυσφορία.

* * * * *

Η Φωνή υπαγόρευε στην Έλεν σχεδόν καθημερινά, και μερικές φορές αρκετές φορές την ημέρα. Η υπαγόρευση δεν ερχόταν ποτέ σε σύγκρουση με την εργασία ή τις κοινωνικές δραστηριότητες, ξεκινώντας σε κάποια στιγμή που ήταν λογικά ελεύθερη να γράψει χωρίς εμπόδια. Ως αποτέλεσμα, άρχισε να κουβαλάει μαζί της το τετράδιο στενογραφίας της σχεδόν παντού όπου πήγαινε «για παν ενδεχόμενο».

Αυτό από μόνο του, βέβαια, δεν αποτελούσε εγγύηση ότι θα έκανε τη δουλειά χωρίς διαμαρτυρίες. Μπορούσε, και πολύ συχνά το έκανε, να αρνηθεί να συνεργαστεί, τουλάχιστον τον πρώτο καιρό. Σύντομα όμως ανακάλυψε ότι δεν μπορούσε να έχει ησυχία μέχρι να υποχωρήσει και να συνεργαστεί και πάλι. Παρά το γεγονός ότι το γνώριζε αυτό, εξακολουθούσε μερικές φορές να αρνείται να γράψει για μεγάλα χρονικά διαστήματα. Όταν συνέβαινε αυτό, συνήθως επέστρεφε στη δουλειά της μετά από παρότρυνση του Λούις, γιατί εκείνος γνώριζε πολύ καλά ότι η αναστάτωσή της μπορούσε να φύγει μόνο αποδεχόμενη τον ρόλο της ως «γραφέας» των Μαθημάτων, και ήταν σε θέση να την πείσει ότι το να συνεχίσει να πολεμά το αναπόφευκτο θα είχε μόνο επιβλαβείς επιπτώσεις στη σχέση τους.

Τα απογεύματα αποδείχθηκε ότι ήταν μια ευνοϊκή ώρα για να υπαγορεύει η Φωνή. Η Έλεν αντιδρούσε πικρά σε αυτό, καθώς η γραφή δεν ήταν σε καμία περίπτωση αυτόματη και απαιτούσε πάντα την πλήρη συνεργασία της, και δυσανασχετούσε που τα βράδια της παραβιάζονταν. Συχνά, σε μια κρίση ανυπακοής, πήγαινε για ύπνο χωρίς να γράψει τίποτα. Όταν το έκανε αυτό, δεν μπορούσε να κοιμηθεί, και τελικά σηκωνόταν με απέχθεια και έγραφε την υπαγόρευση. Μερικές φορές ήταν τόσο

κουρασμένη που επέστρεφε στο κρεβάτι και αποκοιμιόταν αφού είχε γράψει μόνο μερικές παραγράφους. Ωστόσο, ένιωθε την ανάγκη να συνεχίσει την ενότητα πριν από το πρωινό το επόμενο πρωί, ίσως να την τελείωνε καθ' οδόν προς τη δουλειά της ή σε περίεργες στιγμές μεταξύ των εργασιακών πιέσεων κατά τη διάρκεια της ημέρας. Ποτέ δεν ήξερε όταν ξεκινούσε μια πρόταση πώς θα τελείωνε, και οι ιδέες έρχονταν τόσο γρήγορα που δυσκολευόταν να τις παρακολουθήσει, παρόλο που χρησιμοποιούσε έναν συνδυασμό στενογραφικών συμβόλων και συντομογραφιών που είχε αναπτύξει κατά τη διάρκεια των ετών που κρατούσε σημειώσεις στην τάξη και κατέγραφε θεραπευτικές συνεδρίες.

Το γράψιμο ήταν σε πολύ μεγάλο βαθμό διακοπτόμενο. Στο γραφείο μπορούσε να αφήσει το σημειωματάριο για να απαντήσει στο τηλέφωνο, να μιλήσει σε έναν ασθενή, να επιβλέψει ένα νεαρό μέλος του προσωπικού ή να εξυπηρετήσει ένα από τα πολυάριθμα επείγοντα περιστατικά και στη συνέχεια να επιστρέψει στο γράψιμο χωρίς καν να ελέγξει πού είχε μείνει. Στο σπίτι μπορούσε να μιλήσει στον Λουί, να συνομιλήσει με έναν φίλο ή να πάρει έναν υπνάκο, επιστρέφοντας μετά στο σημειωματάριο χωρίς να διαταραχθεί στο ελάχιστο η ροή των λέξεων. Δεν είχε σημασία αν είχε σταματήσει στο τέλος μιας παραγράφου ή στη μέση μιας πρότασης. Ήταν σαν η Φωνή απλώς να την περίμενε να επιστρέψει για να συνεχίσει. Έγραφε με την ίδια ευκολία στο σπίτι ή στο γραφείο, σε ένα παγκάκι στο πάρκο ή σε ένα ταξί, λεωφορείο ή μετρό. Η παρουσία άλλων ανθρώπων δεν την εμπόδιζε καθόλου. Όταν ερχόταν η ώρα για να γράψει, οι εξωτερικές συνθήκες έμοιαζαν απλώς να μην έχουν σημασία.

Ούτε η Έλεν ούτε ο Μπιλ είχαν ιδέα, φυσικά, πόσο υλικό θα υπήρχε, και μετά από δύο μήνες ακρόασης και γραφής, η Έλεν ρώτησε πόσο μεγάλο θα ήταν το Κείμενο. Η απάντηση που έλαβε ήταν ότι θα ήξερε πότε θα ολοκληρωνόταν το Κείμενο, επειδή θα άκουγε το τελικό «Αμήν».

Αυτή η απάντηση φάνηκε να είναι ιδιαίτερα απογοητευτική για την Έλεν και είπε στον Μπιλ ότι αν η συνεργασία ήταν τέτοιου είδους σαν την απάντηση που πήρε, τότε απλά θα ξεχνούσε το όλο θέμα. Ο Μπιλ δεν διαφώνησε μαζί της και απλώς της είπε ότι αν άλλαζε γνώμη να τον ενημερώσει και θα κανόνιζε να είναι

στο γραφείο νωρίς, ώστε να μπορέσουν να ξαναδούν το υλικό όπως έκαναν.

Η Έλεν πήγε στο σπίτι της εκείνο το βράδυ αποφασισμένη να μην ακούσει τη Φωνή. Δεν κοιμήθηκε καθόλου καλά και ήταν εξαιρετικά ευερέθιστη την επόμενη μέρα στο νοσοκομείο. Ο Μπιλ δεν της είπε τίποτα για τα Μαθήματα, συζητώντας μόνο τα θέματα που αφορούσαν την ερευνητική της εργασία και το πρόγραμμα στο οποίο συμμετείχε.

Πέρασαν τρεις ημέρες προτού η Έλεν θελήσει να αναγνωρίσει ότι η αϋπνία και η αγωνία της προφανώς σχετιζονταν με την άρνησή της να καταγράψει αυτά που συνέχιζε να ακούει. Τελικά, στις 3 π.μ. πήρε το σημειωματάριό της και η Φωνή συνέχισε ακριβώς από εκεί που είχε σταματήσει τρεις μέρες νωρίτερα.

Αυτό το επεισόδιο αποδείχθηκε ότι επαναλαμβανόταν κατά διαστήματα. Παρά το γεγονός ότι η Έλεν αναγνώριζε ότι όποτε αρνιόταν να καταγράψει τα Μαθήματα έπεφτε σε μεγάλη κατάθλιψη, εντούτοις απειλούσε περιοδικά να παραιτηθεί. Παρόλο που η μεγαλύτερη περίοδος απόσυρσής της ήταν σχεδόν ένας μήνας, ο Μπιλ δεν σκέφτηκε ποτέ σοβαρά ότι δεν θα ολοκλήρωνε την αποστολή της. Και βασικά, ήξερε ότι και τα «ξεσπάσματά της» ήταν απλώς μια τακτική καθυστέρησης.

Καθώς το υλικό συνέχισε να έρχεται και ο Μπιλ συνέχισε να το μελετά, συνειδητοποίησε ότι δεν είχε σχεδόν καθόλου υπόβαθρο σε πνευματικά ή μυστικιστικά κείμενα και ότι δεν ήταν καθόλου εξοικειωμένος με πολλές από τις αναφορές στις οποίες παρέπεμπαν τα Μαθήματα. Είχε πάντα συνδέσει τις πνευματικές διδασκαλίες με την επίσημη θρησκεία και δεν ήταν καθόλου εξοικειωμένος με τη μυστικιστική παράδοση. Αναγνώρισε επομένως, ότι για να μπορέσει να εξετάσει και να αξιολογήσει σοβαρά τα Μαθήματα, θα έπρεπε να κάνει στον εαυτό του ένα ταχύρρυθμο πρόγραμμα κατάρτισης όχι μόνο στις παγκόσμιες θρησκείες, αλλά και στις μυστικιστικές πρακτικές, γιατί του ήταν προφανές ότι, αν και τα Μαθήματα δεν ήταν θρησκεία, είχαν μια σημαντική μεταφυσική θεμελίωση.

Έτσι, άρχισε αμέσως να διαβάσει με όσο το δυνατόν μεγαλύτερο ζήλο όλα τα βιβλία που μπορούσε να βρει και τα οποία θα

μπορούσαν να σχετίζονται με τον έναν ή τον άλλο τρόπο με μυστικιστικές διδασκαλίες. Στην πορεία συγκέντρωσε μια τεράστια βιβλιοθήκη, μια συλλογή που προσπάθησε να μοιραστεί με την Έλεν, η οποία δεν ήθελε να έχει καμία σχέση με αυτό. Αν και του είπε ότι δεν ενδιαφερόταν να διαβάσει μυστικιστικό περιεχόμενο, ήταν σαφές ότι χαιρόταν που εκείνος το έκανε. Γιατί όσο περισσότερο της έλεγε για όσα μάθαινε, τόσο περισσότερο την καθησυχάζε ότι αυτό που έκαναν δεν ήταν παράξενο, αλλά ήταν πράγματι σύμφωνο με τις πιο βαθιές φιλοσοφικές και πνευματικές διδασκαλίες των αιώνων, τόσο της Ανατολής όσο και της Δύσης.

Περίπου έξι εβδομάδες αφότου είχαν αρχίσει τις πρωινές συνεδρίες δακτυλογράφησης, η Έλεν παρατήρησε ότι ο Μπιλ έβαλε δύο καρμπόν στη γραφομηχανή αντί για το συνηθισμένο ένα. Όταν τον ρώτησε γιατί, της είπε ότι ένας συνάδελφος είχε εκφράσει ενδιαφέρον πολλούς μήνες πριν να συζητήσει μαζί του θρησκευτικά θέματα. Τότε, ο Μπιλ του είχε πει ότι δεν τον ενδιέφερε η θρησκεία ή η πνευματική αναζήτηση και επομένως δεν είχε τίποτα να συζητήσει. «Τώρα όμως», είπε ο Μπιλ στην Έλεν, «αισθάνομαι ότι ο Τζον πρέπει να μάθει για αυτό και ότι πρέπει να μοιραστούμε το υλικό μαζί του».

Η Έλεν αντιτάχθηκε άμεσα και σθεναρά στην ιδέα αυτή. Αυτό που έκαναν, επεσήμανε, ήταν εξαιρετικά ύποπτο ψυχολογικά, ο κόσμος θα τη θεωρούσε τρελή και η δουλειά και των δύο θα κινδύνευε αν το μάθαινε ποτέ κάποιος συνάδελφός τους. Ο Μπιλ τη διαβεβαίωσε ότι ο Τζον ενδιαφερόταν βαθιά για τη φιλοσοφία της θρησκείας, ότι κανείς δεν επρόκειτο να το «ανακαλύψει» και ότι η συζήτηση του υλικού με τον Τζον θα αποδεικνυόταν εξαιρετικά επωφελής τόσο για τον ίδιο όσο και για την Έλεν. Παρά τις συνεχιζόμενες επιφυλάξεις της, κατάφερε να την πείσει ότι ήταν κάτι που έπρεπε να κάνει.

Εκείνο το πρωί ο Μπιλ πήγε στο γραφείο του Τζον και του είπε όλα όσα συνέβαιναν. Ο Τζον ήταν περίεργος και ανυπομονούσε να αρχίσει να βλέπει το υλικό.

Από τότε, κάθε πρωί στις οκτώ, ο Τζον ερχόταν στο γραφείο του Μπιλ, όπου ο Μπιλ του έδινε το δεύτερο καρμπόν του υλικού που είχε δακτυλογραφήσει την προηγούμενη μέρα- ο Μπιλ το διάβαζε δυνατά και το συζητούσαν για όσο χρόνο τους επέτρεπε

το πρόγραμμά τους. Ο Τζον, ο οποίος είχε ανατραφεί ως Βαπτιστής του Νότου, είχε διαβάσει εκτενώς πάνω στο θέμα της θρησκείας και η συμβολή του στις συζητήσεις ήταν μεγάλη βοήθεια για τον Μπιλ, καθώς τον βοηθούσε να βάλει το υλικό σε σωστή διάσταση.

Όσο περισσότερο διάβαζε ο Μπιλ και όσο περισσότερο συζητούσε το υλικό με τον Τζον, τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε ότι τα Μαθήματα ήταν εμπνευσμένα, βαθιά και εξαιρετικά αποτελεσματικά στο να βοηθήσουν κάποιον να θεραπεύσει τις σχέσεις που μπορεί να του προκαλούν πόνο. Καθώς το Κείμενο συνέχισε να μεγαλώνει σε έκταση, αναγνώρισε ότι εδώ βρισκόταν πράγματι η βοήθεια που είχε ζητήσει- υλικό που έδειχνε πώς θα μπορούσε να επιτύχει έναν «καλύτερο τρόπο» να ζει στον κόσμο.

Το πρώτο μέρος από το οποίο έπρεπε να ξεκινήσει ήταν προφανώς η Έλεν. Αν μπορούσαν να σημειώσουν κάποια πρόοδο στον τρόπο που τα πήγαιναν μεταξύ τους, τότε ήξερε ότι και άλλες σχέσεις θα μπορούσαν να θεραπευτούν. Ωστόσο, όταν πρότεινε, διστακτικά, ότι το υλικό θα μπορούσε να τους βοηθήσει να βελτιώσουν τη σχέση τους, η αντίδρασή της κάθε άλλο παρά διστακτική ήταν. Άρχισε να τον επιπλήττει που ήταν τόσο αφελής και τον κατηγορήσε ότι είχε όλα τα ελαττώματα και τις αδυναμίες που πάντα έβλεπε σε εκείνον. Ο Μπιλ αντέδρασε αυτοματοποιημένα, κατηγορώντας την και βρίσκοντας λάθη με τον ίδιο ακριβώς τρόπο που έκανε τα τελευταία χρόνια.

Αλλά μετά θυμήθηκε τον σκοπό για τον οποίο άρχισε την συζήτηση, και σταμάτησε τόσο την επίθεση όσο και την υπεράσπιση. Και μέσα σε σύντομο χρονικό διάστημα η Έλεν είχε τουλάχιστον συμφωνήσει να συζητήσει μαζί του κάποιες από τις έννοιες των Μαθημάτων, με στόχο όχι μόνο να τις κατανοήσουν πλήρως, αλλά και να τις εφαρμόσουν στην πράξη στην καθημερινή τους ζωή.

Δεν ήταν εύκολο εγχείρημα. Η αντίσταση της Έλεν στη συζήτηση για το κείμενο εξακολουθούσε να είναι τεράστια, και παρόλο που ο Μπιλ νοιαζόταν βαθιά γι' αυτήν, εξακολουθούσε να μην μπορεί να δει πέρα από εκείνες τις πλευρές της συμπεριφοράς και της προσωπικότητάς της που τον ενοχλούσαν τόσο πολύ. Αυτό δεν σήμαινε ότι δεν υπήρχε

βελτίωση στη σχέση τους. Πράγματι, υπήρχε αυτό που θα μπορούσαμε να πούμε «θαυματουργή» βελτίωση, κάθε φορά που ασχολούνταν με οτιδήποτε είχε σχέση με την καταγραφή των Μαθημάτων. Αυτές τις φορές, δεν υπήρξε ποτέ καμία τριβή, καμία σύγκρουση, τίποτα άλλο, παρά μόνο συνεργασία μεταξύ τους. Ήταν σαν να είχαν ενωθεί για να δημιουργηθεί κάτι εξαιρετικά ιερό, κάτι που δεν επέτρεπε στις συνηθισμένες προσωπικές συγκρούσεις να παρεμβαίνουν. Και όταν μοιράζονταν ένα ιδιαίτερα όμορφο και συγκινητικό απόσπασμα των Μαθημάτων, εκείνη τη στιγμή η σχέση τους φαινόταν πραγματικά θεραπευμένη.

Η πρώτη φορά που συνέβη αυτό ήταν όταν είχαν φτάσει στο σημείο που τελικά θα αποδεικνυόταν το μέσο του Κειμένου. Ένα βράδυ η Έλεν κατέγραφε αυτά που άκουγε από τη Φωνή, όταν συνειδητοποίησε ότι αυτά που άκουγε δεν είχαν κανένα νόημα. Αναστατώθηκε υπερβολικά, γιατί φοβήθηκε ότι τελικά είχε χάσει τα λογικά της. Διαμαρτυρήθηκε στη Φωνή, υποδεικνύοντας ότι αυτά που έλεγε δεν είχαν νόημα, αλλά η Φωνή απλώς αντέδρασε λέγοντάς της ήρεμα να καταγράψει αυτά που άκουγε, διαβεβαιώνοντάς την ότι το πρωί θα καταλάβαινε τις λέξεις πολύ καλά. Δεν καθησυχάστηκε, αλλά όντως κατέγραψε τις λέξεις όπως τις άκουσε, παρόλο που ήταν σίγουρη ότι αυτό που έγραφε ήταν καθαρή ασυναρτησία.

Όταν συνάντησε τον Μπιλ το πρωί, του είπε τους χειρότερους φόβους της ότι, παρόλο που η Φωνή την διαβεβαίωσε για το αντίθετο, ήταν σίγουρη ότι αυτό που επρόκειτο να του διαβάσει δεν θα έβγαζε κανένα νόημα.

Αφού υπαγόρευσε στον Μπιλ όσα είχε καταγράψει το προηγούμενο βράδυ, εκείνος της τα διάβασε και η Έλεν τα άκουσε με ένα μείγμα ανησυχίας και τρόμου. Αυτό διάβασε ο Μπιλ:

Συγχώρεσέ μας τις ψευδαισθήσεις μας, Πατέρα, και βοήθησέ μας ν' αποδεχτούμε την αληθινή μας σχέση μαζί Σου, στην οποία δεν υπάρχει καμία ψευδαίσθηση, και όπου καμία ποτέ δεν μπορεί να εισέλθει. Η ιερότητά μας είναι δική Σου. Τι μπορεί να υπάρχει μέσα σε μας που χρειάζεται συγχώρεση όταν η δική Σου είναι τέλεια; Ο ύπνος της λησμονιάς είναι μόνο η απροθυμία να ευθυμηθούμε την συγχώρεσή Σου και την Αγάπη Σου. Ας μην περιπλανηθούμε στον πειρασμό, γιατί ο πειρασμός του

Υιού Του Θεού δεν είναι η Βούλησή Σου. Και ας λάβουμε μόνο αυτό που Εσύ έχεις δώσει, και ας δεχτούμε μόνο αυτό μέσα στους νόες μας, το οποίο Εσύ δημιούργησες και το οποίο Εσύ αγαπάς. Αμήν.

Ο Μπιλ μόλις που μπόρεσε να τελειώσει χωρίς να σπάσει η φωνή του. Κοίταξε την Έλεν και έκπληκτος την είδε να δακρύζει. Αμέσως ο καθένας τους αναγνώρισε ότι αυτό που η Έλεν δεν ήταν πρόθυμη να κατανοήσει το προηγούμενο βράδυ ήταν ξεκάθαρα η εκδοχή των Μαθημάτων για το Πάτερ Ημών. Και παρόλο που κανένας από τους δύο δεν είπε λέξη, ο καθένας ένιωσε μια ενότητα με τον άλλον που δεν είχε νιώσει ποτέ πριν.

* * * * *

Η συγγραφή του Κειμένου συνεχίστηκε για περισσότερο από έναν ακόμη χρόνο, και κατά τη διάρκεια αυτού του χρόνου ο Μπιλ συνέχισε να προσπαθεί να χρησιμοποιεί τις αρχές των Μαθημάτων στην αντιμετώπιση όλων των σχέσεών του. Παρόλο που το τμήμα του εξακολουθούσε να είναι ανεπαρκώς χρηματοδοτημένο και δεν υπήρχε ακόμη σαφής δίαυλος εξουσίας που να μπορεί να χρησιμοποιήσει για να προσπαθήσει να βελτιώσει τις συνθήκες, οι προσωπικές του σχέσεις στο νοσοκομείο -μαζί με τις σχέσεις των μελών του προσωπικού μεταξύ τους- βελτιώθηκαν θεαματικά. Υπήρχε πολύ περισσότερη συνεργασία και πολύ λιγότερος ανταγωνισμός και γενικά επικρατούσε μια ευχάριστη ατμόσφαιρα. Χωρίς καμία αμφιβολία, ο Μπιλ το απέδωσε αυτό στη βοήθεια που έλαβε μετά την απόφασή του να δει τα πράγματα διαφορετικά, όπως τον δίδασκαν τα Μαθήματα.

Και όμως υπήρχε ακόμα ένας τομέας στον οποίο δεν μπορούσε να δει μόνιμα θετικά αποτελέσματα, και αυτός ήταν η σχέση του με την Έλεν. Είτε δούλευαν πάνω σε μια ερευνητική εργασία, είτε έγραφαν μια πρόταση επιχορήγησης είτε απλώς γευμάτιζαν μαζί, πράγμα που έκαναν κάθε εργάσιμη ημέρα, έδειχναν ακόμα ανίκανοι ή απρόθυμοι να δουν ο ένας τον άλλον διαφορετικά από ό,τι στο παρελθόν. Μπορούσαν να περνάνε ώρες ασκώντας οργισμένη κριτική ο ένας στο γραπτό του άλλου, στις φιλίες του, στις συνήθειές του και παρ' όλα αυτά, παραδόξως, ο καθένας να είναι ταυτόχρονα σε θέση να παρέχει στον άλλον τη βοήθεια που χρειαζόταν τόσο στην επαγγελματική όσο και στην προσωπική του ζωή. Διότι χωρίς

πολλές από τις προτάσεις της Έλεν σχετικά με διοικητικές λεπτομέρειες, τις οποίες ο Μπιλ τελικά, αν και απρόθυμα, αποδεχόταν, ο Μπιλ δεν θα ήταν ποτέ σε θέση να βελτιώσει την αποτελεσματικότητα του τμήματος στον βαθμό που το έκανε. Και χωρίς τη συνεχή επαγγελματική υποστήριξη του Μπιλ, η Έλεν δεν θα ήταν σε θέση να παραμείνει στο νοσοκομείο και να κάνει την εξαιρετική κλινική δουλειά που έκανε.

Ενώ ο Μπιλ φαινόταν να βλέπει θετικά αποτελέσματα στον τρόπο με τον οποίο εξελίσσονταν οι «δύσκολες» σχέσεις του, η Έλεν φαινόταν να δυσκολεύεται πολύ περισσότερο στην προσπάθειά της να εφαρμόσει τις αρχές στην πράξη. Αυτό οφειλόταν αναμφίβολα στην αδυναμία της να ξεπεράσει εντελώς τη βασική της αντίσταση στην καταγραφή του υλικού. Κατά τη διάρκεια της συγγραφής - η οποία διήρκεσε πάνω από επτά χρόνια - ο οξύς τρόμος που ένιωθε στην αρχή όντως υποχώρησε σταδιακά, αλλά ένα μέρος του μυαλού της Έλεν απλώς δεν της επέτρεψε ποτέ να αποδεχθεί την ιδέα ότι θα γινόταν ένα κανάλι για τη Φωνή. Και παρόλο που υπήρχαν στιγμές που ένιωθε περίεργα παρασυρμένη καθώς έγραφε, αυτές οι στιγμές ήταν διάσπαρτες και συνήθως σύντομες. Ως επί το πλείστον ήταν θλιβερά δύσπιστη, καχύποπτη και φοβισμένη.

Ωστόσο, σε αυτόν τον τομέα, είχε την πλήρη και ανεπιφύλακτη υποστήριξη του Μπιλ, ο οποίος την παρηγορούσε στις πιο φοβισμένες στιγμές της και της έκανε τα χατίρια όταν εκείνη γινόταν πεισματάρη. Επιπλέον, η στάση του συζύγου της ήταν απροσδόκητα βοηθητική. Αφού η Έλεν έγραφε στο σπίτι ήδη για μερικές εβδομάδες, ο Λούις τη ρώτησε πάνω σε τι δούλευε. Με αρκετούς ενδοιασμούς αποφάσισε να του πει την αλήθεια. Η αντίδρασή του ήταν κάτι παραπάνω από ανεκτική. Ήταν πραγματικά ενθαρρυντικός. Παρόλο που στην αρχή ήταν φανερό ότι το περιεχόμενο τον ενοχλούσε (και γι' αυτό σταμάτησε να του το δείχνει), στην πραγματικότητα την ενθάρρυνε να ασχοληθεί και, σε αντίθεση με την Έλεν, δεν έβρισκε ότι η ίδια η διαδικασία προκαλούσε άγχος. Χωρίς την υποστήριξη αυτών των δύο ανδρών, είναι προφανές ότι δεν θα μπορούσε ενδεχομένως να κάνει τη δουλειά.

Τη στιγμή που η Έλεν είχε αρχίσει να αισθάνεται λιγότερο άβολα με το περιεχόμενο του κειμένου, έπιανε τον εαυτό της να αλλάζει πού και πού κάποιες λέξεις που θεωρούσε ότι δεν

συνάδουν με τις βασικές έννοιες του υλικού που κατέγραφε. Συνήθως η ώθηση να τις αλλάξει πίσω στο αρχικό ήταν τόσο έντονη που το έκανε μέσα σε λίγες μέρες. Αν δεν το έκανε, το θέμα την ενοχλούσε μέχρι να το κάνει. Επιπλέον, της έγινε γρήγορα αντιληπτό ότι οι αρχικές λέξεις δεν είχαν επιλεγεί τυχαία, αλλά ήταν πράγματι πολύ προσεκτικά επιλεγμένες. Μερικές φορές αυτό που στην Έλεν φαινόταν αρχικά ασυνεπές, εξηγούνταν αργότερα, και η αρχική διατύπωση ήταν απαραίτητη για λόγους μεταγενέστερης σαφήνειας. Άλλες φορές ειδικά διατυπωμένες ιδέες αναφέρονταν αργότερα σε σημεία που αρχικά δεν είχε αντιληφθεί, έτσι ώστε οι αλλαγές που μπήκε στον πειρασμό να κάνει θα μείωναν τελικά τη συνοχή των σκέψεων αντί να την ενισχύσουν, αν είχε επικρατήσει η δική της αίσθηση.

Μια μέρα, περίπου δύο χρόνια αφότου άρχισε να γράφει το Μάθημα, η Έλεν άρχισε να συνειδητοποιεί ότι μεγάλο μέρος του κειμένου που κατέγραφε τότε είχε ποιητικό ύφος. Ρίχνοντας μια ματιά στις πιο πρόσφατες σελίδες του σημειωματάριου της, είπε στον Μπιλ ότι ένα μεγάλο μέρος του πρόσφατου υλικού ήταν γραμμένο σε έμμετρο - ιαμβικό πεντάμετρο, σαιξπηρικού τύπου. «Πόσο από όσα έχουμε ήδη κάνει, υποθέτεις ότι είναι γραμμένα με τον ίδιο τρόπο, Μπιλ;» αναρωτήθηκε. «Απλώς μου αρέσει η ποίηση».

Ο Μπιλ έβγαλε τις πεντακόσιες περίπου σελίδες του δακτυλογραφημένου χειρόγραφου και άρχισε να το ξεφυλλίζει, και προς μεγάλη του έκπληξη, πολλά από τα αποσπάσματα που κοίταξε ήταν γραμμένα με το ίδιο ποιητικό μέτρο. Δεν μπορούσε να πιστέψει ότι άκουγε, δακτυλογραφούσε και διάβαζε αυτό το υλικό για τόσους μήνες χωρίς να παρατηρήσει κάτι τέτοιο, και έτσι εκείνο το βράδυ ξεκίνησε από την αρχή και άρχισε να διαβάσει μόνος του. Το αρχικό κείμενο ήταν σίγουρα γραμμένο σε πεζό λόγο, και αναρωτήθηκε πού είχε γίνει η αλλαγή. Ξεφύλλισε τις σελίδες, ελέγχοντας και προχωρώντας γρήγορα, ώπου εντόπισε το σημείο όπου όντως το κείμενο έμοιαζε μπεινοβγαίνει στον έμμετρο στίχο- λίγο πριν. Και καθώς ξαναδιάβαζε τις λέξεις, ο πρόσφατα αναγνωρισμένος ρυθμός πολλών από τα αποσπάσματα έμοιαζε να κάνει το κείμενο ακόμη πιο όμορφο και εμπνευσμένο. Κάλεσε την Έλεν στο τηλέφωνο, της είπε τι είχε βρει και της διάβασε ένα δείγμα:

*Ας μείνουμε ακίνητοι μια στιγμή, και ας ξεχάσουμε
όλα όσα μάθαμε ποτέ, όλες τις σκέψεις που κάναμε,
και κάθε απόφαση που έχουμε πάρει για το τι σημαίνουν
τα πράγματα και ποιος είναι ο σκοπός τους.
Ας μη θυμόμαστε τις δικές μας ιδέες
για το τι είναι ο κόσμος γιατί δεν γνωρίζουμε.
Ας αφήσουμε κάθε εικόνα που έχουμε για τον καθένα
να ελευθερωθεί από το μυαλό μας και να παρασυρθεί
μακριά.*

Φαινόταν βαθιά ευχαριστημένη και ικανοποιημένη και μετά από μια σύντομη σιωπή είπε απλώς: «Δεν είναι υπέροχο, Μπιλ; Δεν είναι υπέροχο;».

Τον Σεπτέμβριο του 1968, τρία χρόνια και εννιακόσιες σαράντα τέσσερις δακτυλογραφημένες σελίδες αφότου είχε αρχίσει να καταγράφει αυτά που υπαγόρευε η Φωνή, η Έλεν άκουσε και στενογράφησε τα εξής:

*Το χέρι μου είναι απλωμένο με χαρούμενο καλωσόρισμα
προς κάθε αδελφό που θα ήθελε να ενωθεί μαζί μου για
να φθάσει πέρα από τον πειρασμό και ο οποίος κοιτάζει με
ακλόνητη αποφασιστικότητα προς το φως που ακτινοβολεί
εκεί με τέλεια σταθερότητα. Δώσε μου τους δικούς μου,
διότι ανήκουν σ' Εσένα. Και μπορείς να αποτύχεις σε αυτό
που δεν είναι παρά το Θέλημα Σου; Σ' ευχαριστώ για αυτό
που είναι οι αδελφοί μου. Και καθώς ο καθένας τους
επιλέγει να ενωθεί μαζί μου, το τραγούδι της ευχαριστίας
από την γη στους Ουρανούς αυξάνει από μικροσκοπικές
σκορπιες ίνες μελωδίας σε μια χορωδία από έναν κόσμο
λυτρωμένο από την κόλαση, έναν κόσμο που Σου
προσφέρει ευχαριστίες.*

*Και τώρα λέμε “Αμήν”. Διότι ο Χριστός έχει έρθει να
κατοικήσει στην κατοικία που Εσύ έθεσες για Αυτόν πριν
την γέννηση του χρόνου, στην ήρεμη αιωνιότητα. Το ταξίδι
κλείνει, τελειώνοντας εκεί που άρχισε. Δεν παραμένει
κανένα ίχνος του. Ούτε σε μια ψευδαίσθηση δεν
αποδίδεται πίστη κι ούτε μια κηλίδα σκοτεινιάς δεν μένει
για να κρύψει το πρόσωπο του Χριστού από κανέναν. Το
Θέλημα Σου έγινε, τέλεια και πλήρως και όλη η δημιουργία
Σε αναγνωρίζει και Σε γνωρίζει ως την μόνη Πηγή της.
Καθαρό όμοιο με Σένα λάμπει το φως από κάθε τι που ζει
και κινείται εντός Σου. Διότι φθάσαμε εκεί όπου όλοι μας
είμαστε ένα και είμαστε στον οίκο μας, όπου Εσύ μας
ήθελες να είμαστε.*

Η Έλεν άφησε το σημειωματάριό της, και σήκωσε το τηλέφωνο στην κρεβατοκάμαρά της. Με μια αίσθηση ήσυχου σεβασμού είπε: «Μπιλ, τα "Μαθήματα Θαυμάτων" ολοκληρώθηκαν».

Η Έλεν, φυσικά, δεν ήξερε ότι έκανε λάθος όταν είπε στον Μπιλ ότι είχε ολοκληρώσει το γράψιμο των Μαθημάτων, γιατί ούτε εκείνη ούτε ο Μπιλ είχαν ιδέα για το τι ήταν στην πραγματικότητα τα Μαθήματα Θαυμάτων. Ο Μπιλ, ο οποίος διάβαζε μανιωδώς ό,τι είχε έστω και εξ αποστάσεως σχέση με τον μυστικισμό και τη μεταφυσική, γνώριζε ότι αυτό που είχαν τώρα στην κατοχή τους ήταν ένα πνευματικό κείμενο που σχετιζόταν πολύ στενά με τις διδασκαλίες της μη δυιστικής Βεντάντα της ινδουιστικής θρησκείας, και ότι το βάθος της Βεντάντα ήταν σίγουρα ανάλογο με το προφανές βάθος των Μαθημάτων. Συνειδητοποίησε ότι οι βασικές πνευματικές διδασκαλίες και των δύο είχαν πολλές εντυπωσιακές ομοιότητες μεταξύ τους και ότι η κύρια διαφορά μεταξύ τους ήταν ότι τα Μαθήματα διατύπωναν την διαχρονική φιλοσοφία της αιώνιας αλήθειας σε χριστιανική ορολογία με μια εφαρμοσμένη μορφή που φαινόταν να απευθύνεται αποκλειστικά σε ένα σύγχρονο ακροατήριο.

Ήξερε επίσης ότι οι σχεδόν εννιακόσιες πενήντα δακτυλογραφημένες σελίδες που είχαν συγκεντρώσει περιείχαν την απάντηση στο ερώτημα που είχε θέσει σχεδόν τρία χρόνια πριν, ότι πρέπει να υπάρχει ένας καλύτερος τρόπος να ζει κανείς στο σύμπαν. Τα Μαθήματα, ήξερε, ήταν η απάντησή του, και παρόλο που ήταν δύσκολο να εξηγήσει στον εαυτό του πώς συνέβη, ένιωθε έντονα ότι συνέβη επειδή δύο άνθρωποι ανέλαβαν τη συνειδητή δέσμευση να ενωθούν για έναν κοινό σκοπό. Και σε αυτή τη μη επικριτική ένωση, συνέβη κάτι θαυμαστό.

Τα Μαθήματα αποδείχθηκαν επίσης εξαιρετικά αποτελεσματικά γι' αυτόν. Οι επαγγελματικές του σχέσεις είχαν σίγουρα αλλάξει και είχαν γίνει πιο ειρηνικές. Και αυτές οι προσωπικές σχέσεις που αντιμετώπιζε δυσκολίες είχαν επίσης γίνει πιο ευχάριστες. Μόνο η σχέση του με την Έλεν ήταν μια απογοήτευση, γιατί αν και πίστευε ότι ήθελε η σχέση αυτή να είναι ειρηνική, μέχρι στιγμής δεν είχε καταφέρει να το αφήσει να συμβεί.

Την επομένη που η Έλεν τηλεφώνησε στον Μπιλ για να του πει ότι τα Μαθήματα είχαν ολοκληρωθεί, συναντήθηκαν στο γραφείο του πριν από το μεσημεριανό γεύμα. Ο Μπιλ ξεκλείδωσε τη συρταριέρα όπου φύλαγε το υλικό και έβαλε πάνω στο γραφείο του τα έξι φακέλους που περιείχαν το χειρόγραφο.

«Πρέπει πραγματικά να τα βάλουμε σε έναν πιο μεγάλο φάκελο», είπε. «Θα ψάξω για κάτι κατάλληλο κατά τη διάρκεια του μεσημεριανού γεύματος».

Όταν ο Μπιλ επέστρεψε, είχε μαζί του μερικά μεγάλα μαύρα ντοσιέ -αυτά που χρησιμοποιούσαν οι διδακτορικοί φοιτητές τους για να τοποθετούν τις διατριβές τους'.

«Αυτά είναι όλα όσα μπόρεσα να βρω και ήταν αρκετά μεγάλα για να χωρέσουν το υλικό», είπε στην Έλεν. Καθώς τοποθετούσε τις σελίδες, ρώτησε: «Λοιπόν, Έλεν, τι κάνουμε τώρα;».

«Τι κάνουμε; Τι εννοείς «κάνουμε»; Δεν κάνουμε τίποτα. Δεν σκέφτεσαι να το δείξεις σε κανέναν, έτσι δεν είναι;» ρώτησε ανήσυχα.

«Δεν σκέφτομαι να κάνω τίποτα, Έλεν, αλλά δεν πιστεύω στα αλήθεια ότι περάσαμε σχεδόν τρία χρόνια για αυτό, μόνο και μόνο για να το κρατήσουμε κλειδωμένο σ' ένα ντουλάπι».

«Εγώ προσωπικά, δεν έχω κανένα πρόβλημα», απάντησε.

«Γιατί δεν ρωτάς τι πρέπει να κάνουμε;» πρότεινε ο Μπιλ.

Η Φωνή ήταν μια αυθεντία για την οποία η Έλεν είχε αναπτύξει μεγάλο σεβασμό και είπε στον Μπιλ ότι θεωρούσε την πρότασή του καλή και ότι θα ρωτούσε στο σπίτι της εκείνο το βράδυ. Εν τω μεταξύ όμως, ήθελε να είναι σίγουρη ότι ο Μπιλ συμφωνούσε μαζί της ότι δεν έπρεπε να δείξουν το υλικό σε κανέναν.

Ο Μπιλ φυσικά συμφώνησε, γιατί αισθανόταν όπως και η Έλεν ότι η ακαδημαϊκή τους υπόληψη θα γινόταν αντικείμενο μεγάλης καχυποψίας αν αποκαλύπτονταν η αληθινή ιστορία των Μαθημάτων.

Το επόμενο πρωί η Έλεν συνάντησε τον Μπιλ στο γραφείο του και είπε ότι η Φωνή έδωσε μια πολύ σαφή απάντηση : δεν έπρεπε να κάνουν τίποτα αυτή τη στιγμή. Ήταν προφανώς ανακουφισμένη.

Ο Μπιλ ξόδεψε τον ελεύθερο χρόνο που είχε στη διάθεσή του κατά τη διάρκεια του επόμενου μήνα διαβάζοντας και ξαναδιαβάζοντας προσεκτικά το υλικό. Εντυπωσιάστηκε ιδιαίτερα από την απόλυτη συνέπεια του κειμένου, σημειώνοντας ότι δεν μπόρεσε να βρει ούτε ένα αντικρουόμενο απόσπασμα ή ιδέα σε ολόκληρο το χειρόγραφο. Ήταν μπερδεμένος ωστόσο, σχετικά με το τι είδους «μάθημα» υποτίθεται ότι ήταν αυτό, διότι το δακτυλογραφημένο χειρόγραφο, ήταν πάνω από διακόσιες πενήντα χιλιάδες λέξεις συνεχόμενες, χωρίς διακοπές, χωρίς κεφάλαια ή υποκεφάλαια, και θεώρησε ότι ένα μάθημα που παρουσιάζεται με τέτοιο τρομερό τρόπο, ανεξάρτητα από το πόσο εμπνευσμένο ήταν, θα προσέλκυε πολύ λίγους αναγνώστες. Ίσως, σκέφτηκε, ο πραγματικός σκοπός των Μαθημάτων θα μπορούσε κάλλιστα να είναι απλώς να παρουσιάσει το μήνυμα στην Έλεν και στον ίδιο για προσωπική τους χρήση. Ωστόσο, δεν μπορούσε πραγματικά να πείσει τον εαυτό του γι' αυτό, γιατί ένιωθε ότι η Φωνή δεν θα μπορούσε να έχει δώσει τόσο γνώση μόνο και μόνο προς όφελος δύο ανθρώπων που πάλευαν με τις σχέσεις τους. Αυτό δεν του φαινόταν καθόλου λογικό. Αναγνώρισε τελικά ότι, εφόσον είχε ζητήσει έναν καλύτερο τρόπο και του είχε δοθεί, έπρεπε απλώς να τον χρησιμοποιήσει και να μην ανησυχεί για το τι θα κάνει με αυτόν.

Κεφάλαιο 5

Από τον Σεπτέμβριο του 1968, όταν η Έλεν «ολοκλήρωσε» τη καταγραφή των Μαθημάτων, μέχρι την επόμενη άνοιξη, η ίδια και ο Μπιλ βρέθηκαν βαθιά μπλεγμένοι σε διάφορα νέα έργα στο νοσοκομείο. Τότε, μια μέρα στις αρχές Μαΐου, κατά τη διάρκεια του γεύματος είπε: «Ξέρεις, Μπιλ, νόμιζα ότι ανακουφίστηκα τόσο πολύ όταν τελείωσε το Κείμενο, αλλά όσο κι αν φαίνεται παράξενο, μου λείπει πραγματικά η εργασία μου». Κατά τη διάρκεια των επόμενων ημερών γινόταν όλο και πιο ανήσυχη. «Δεν ξέρω τι είναι αυτό Μπιλ», είπε με κάποια σύγχυση, «αλλά νομίζω ότι θα υπάρξει κάτι σαν βιβλίο εργασιών».

Δύο εβδομάδες αργότερα η Φωνή επέστρεψε και έμαθαν ότι το Κείμενο που είχε λάβει η Έλεν τα τελευταία τρία χρόνια δεν ήταν το σύνολο των Μαθημάτων, όπως νόμιζαν, και ότι το επερχόμενο Βιβλίο Εργασιών για Μαθητές επρόκειτο να αποτελέσει αναπόσπαστο μέρος των Μαθημάτων Θαυμάτων. Η Έλεν δεν ήταν καθόλου ευχαριστημένη- και δεν ήξερε ότι το Βιβλίο Εργασιών τελικά θα ήταν διπλάσιο από το Κείμενο και η υπαγόρευση θα συνεχιζόταν για πέντε χρόνια ή και περισσότερο.

Όταν όμως η Φωνή άρχισε να υπαγορεύει, αυτοί οι φόβοι διαλύθηκαν γρήγορα, γιατί οι δύο πρώτες παράγραφοι που κατέγραψε η Έλεν της είπαν ακριβώς τι είχαν να περιμένουν:

Μία θεωρητική βάση όπως αυτή που παρέχει το κείμενο είναι απαραίτητη ως ένα πλαίσιο που δίνει νόημα στις ασκήσεις αυτού του βιβλίου εργασίας. Εντούτοις, είναι η εφαρμογή των ασκήσεων που θα καταστήσει τον στόχο του μαθήματος εφικτό. Ένας ανεκπαιδευτος νους δεν μπορεί να κατορθώσει τίποτα. Είναι ο σκοπός αυτού του βιβλίου εργασίας να εκπαιδεύσει τον νου ώστε να σκέφτεται εναρμονισμένος με τις κατευθυντήριες γραμμές που το κείμενο παραθέτει.

Οι ασκήσεις είναι πολύ απλές. Δεν απαιτούν πάρα πολύ χρόνο, και δεν παίζει ρόλο το πού τις κάνετε. Δεν χρειάζονται καμία προετοιμασία. Η περίοδος εκπαίδευσης

είναι ένα έτος. Οι ασκήσεις είναι αριθμημένες από το 1 έως το 365. Μην επιχειρείτε να κάνετε περισσότερες από μία άσκηση την ημέρα.

Η Έλεν αντιστάθηκε πολύ λιγότερο στη συγγραφή του Βιβλίου Ασκήσεων απ' ό,τι είχε αντισταθεί στο Κείμενο. Αυτό μπορεί να οφειλόταν στο γεγονός ότι είχε πλέον συνηθίσει τη Φωνή, αλλά πιθανότατα οφειλόταν και στο περιεχόμενο των εισαγωγικών οδηγιών του Βιβλίου Εργασιών. Λίγο πριν παραλάβει το Μάθημα 1, η Έλεν κατέγραψε τα εξής:

Θυμηθείτε μόνο αυτό . δεν χρειάζεται να πιστέψετε τις ιδέες, δεν χρειάζεται να τις αποδεχθείτε, και δεν χρειάζεται ούτε καν να τις καλοδεχθείτε. Σε κάποιες απ' αυτές μπορεί έντονα ν' αντισταθείτε. Τίποτα απ' αυτά δεν θα έχει σημασία, ούτε θα μειώσει την αποτελεσματικότητά τους. Όμως, μην επιτρέψετε στον εαυτό σας να κάνει εξαιρέσεις κατά την εφαρμογή των ιδεών που περιέχει το βιβλίο εργασίας, και όποιες κι αν είναι οι αντιδράσεις σας προς τις ιδέες, χρησιμοποιήστε τις. Τίποτα περισσότερο απ' αυτό δεν ζητείται.

Το γεγονός ότι η Φωνή έδινε συγκεκριμένη άδεια να μην πιστεύει κανείς τα Μαθήματα, αν το επιθυμούσε, ήταν μεγάλη ανακούφιση για την Έλεν. Έτσι, δεν χρειαζόταν να αντιμετωπίσει τις πολλές ιδεολογικές συγκρούσεις που της προκαλούσε το περιεχόμενο του Κειμένου. Επιπλέον, η αντίσταση της Έλεν μειώθηκε επειδή αναγνώριζε όντως ότι εφαρμόζοντας τις αρχές των Μαθημάτων στην πράξη, οι σχέσεις στο νοσοκομείο είχαν γίνει πολύ λιγότερο αγχωτικές, Έτσι, όντας εξαιρετικά ρεαλίστρια, δύσκολα θα μπορούσε να επιλέξει να διαφωνήσει με τις βασικές ιδέες αυτού που φαινόταν να βοηθάει τόσο πολύ.

Τα πρώτα μαθήματα που υπαγορεύτηκαν ήταν αρκετά συνοπτικά και αυτό επίσης είχε θετική επίδραση στη στάση της Έλεν, γιατί ήξερε ότι θα υπήρχαν μόνο τριακόσια εξήντα πέντε μαθήματα, και μπορούσε να δει, με τον τρόπο που ήταν δομημένα τα πρώτα μαθήματα, ότι το να καταγράψει το Βιβλίο Εργασιών δεν θα ήταν ούτε κατά διάνοια τόσο μεγάλη δουλειά όσο είχε αποδειχθεί το Κείμενο. Φυσικά, το Βιβλίο Εργασιών κατέληξε να γίνει μεγαλύτερο, αλλά μέχρι να το καταλάβει η Έλεν, είχε απορροφηθεί τόσο πολύ από τον τρόπο με τον οποίο

εξελίσσονταν, ώστε σχεδόν σταμάτησε να διαμαρτύρεται εντελώς για την εισβολή της Φωνής στη ζωή της.

Χρειάστηκαν είκοσι ένα μήνες για να ολοκληρωθεί η υπαγόρευση του Βιβλίου Εργασιών. Στο διάστημα αυτό συνέχισαν να πληθαίνουν οι πιο φιλικές, λιγότερο ανταγωνιστικές συμπεριφορές των συναδέλφων τους στο νοσοκομείο, που άρχισαν να εκδηλώνονται όταν ο Μπιλ άρχισε να εφαρμόζει για πρώτη φορά τις αρχές των Μαθημάτων. Αυτό, αισθάνθηκε ο Μπιλ, θα ήταν αξιοσημείωτο ακόμα και κάτω από τις καλύτερες συνθήκες, αλλά το πιο αξιοθαύμαστο γι' αυτόν ήταν ότι οι καλές σχέσεις συνέχισαν να αναπτύσσονται ακόμα και σε περιόδους τεράστιας εργασιακής πίεσης και προσωπικής απογοήτευσης, που φαινόταν να είναι εγγενή χαρακτηριστικά της εργασίας μέσα στην οργανωτική δομή του νοσοκομείου.

Όταν η Φωνή έφτασε στο Μάθημα 365 τον Φεβρουάριο του 1971, η Έλεν είπε μια σιωπηλή ευχαριστήρια προσευχή, γιατί ένιωθε για άλλη μια φορά ότι το έργο της είχε ολοκληρωθεί. Ακόμη και ο επίλογος που ακολουθούσε το τελευταίο μάθημα της έδειχνε ότι η λειτουργία της ως «γραφέας» είχε τελειώσει γιατί άρχιζε έτσι:

Αυτό το Μάθημα είναι ένα ξεκίνημα, όχι ένα τέλος...Δεν υπάρχουν άλλα ειδικά μαθήματα, γιατί δεν υπάρχει πια ανάγκη γι' αυτά.

Και ολοκληρώθηκε με τα λόγια:

Εμπιστευόμαστε τον δρόμο μας προς Αυτόν και λέμε «Αμήν». Με ειρήνη θα συνεχίσουμε στον δρόμο Του, και θα εμπιστευτούμε όλα τα πράγματα σ' Αυτόν. Με βεβαιότητα περιμένουμε τις απαντήσεις Του, καθώς ζητάμε την Βούλησή Του για κάθε τι που κάνουμε. Αυτός αγαπά τον Υιό του Θεού, όπως τον αγαπάμε κι εμείς. Και Αυτός μας διδάσκει πώς να τον δούμε μέσα από τα δικά Του μάτια, και να τον αγαπήσουμε όπως Αυτός τον αγαπά. Δεν βαδίζεις μόνος. Οι άγγελοι του Θεού πετούν κοντά και παντού τριγύρω. Η Αγάπη Του σε περιβάλλει, και γι' αυτό να είσαι βέβαιος· ότι δεν θα σε αφήσω ποτέ χωρίς φροντίδα.

Όταν ολοκληρώθηκε το Βιβλίο Εργασιών, ο Μπιλ παρατήρησε ότι η σαφήνεια και η προοδευτική οργάνωσή του τον

εντυπωσίασαν περισσότερο και από το Κείμενο, διότι τα μαθήματα οδηγούσαν απαλά σε ένα υψηλότερο επίπεδο συνειδητοποίησης, και ήταν τόσο ψυχολογικά ορθά που μόνο ένας κορυφαίος ψυχολόγος θα μπορούσε να τα έχει σκεφτεί.

Παρά την επίγνωση της μεταφυσικής ποιότητας του υλικού και της αποτελεσματικότητας των εννοιών του λόγω της επαγγελματικής τους ιδιότητας, ούτε η Έλεν ούτε ο Μπιλ είχαν ιδέα για το τι θα έπρεπε να κάνουν με τα Μαθήματα, πέρα από το να τα διαβάσουν, να τα μελετήσουν και να προσπαθήσουν να τα εφαρμόσουν στην πράξη. Ένιωθαν ότι κάποια στιγμή θα έπρεπε να τα μοιραστούν, αλλά δεν είχαν ιδέα για το πότε και το πώς. Ωστόσο, δεν ανησυχούσαν γι' αυτό, γιατί η εμπειρία τους με τις διδασκαλίες των Μαθημάτων τους έκανε να γνωρίζουν ότι την κατάλληλη στιγμή η εσωτερική τους καθοδήγηση θα τους οδηγούσε στη σωστή απόφαση σχετικά με την τύχη του υλικού.

Τα Μαθήματα, εν τω μεταξύ, έφερναν αλλαγή στην ζωή τους. Με πολλούς τρόπους ήταν πλέον πιο δύσκολο γι' αυτούς να επιστρέψουν στα παλιά μοτίβα συνεργασίας και σχέσεων με τους άλλους. Διότι αν το έκαναν, ο καθένας τους ένιωθε μια αυξανόμενη αίσθηση δυσφορίας. Η απόγνωσή τους σε τέτοιες στιγμές γινόταν συχνά τόσο μεγάλη, ώστε οι αλληλεπιδράσεις που προηγουμένως τους είχαν προκαλέσει σύγκρουση τώρα προκαλούσαν ακόμη μεγαλύτερη ένταση.

Το καλοκαίρι του 1971 ο Μπιλ είπε στην Έλεν ότι η επιθυμία του να «κάνει κάτι» για να κάνει το υλικό πιο ευανάγνωστο είχε γίνει πολύ πιο έντονη, και τη ρώτησε αν θα ήταν πρόθυμη να εξετάσει μαζί του το Κείμενο και να ζητήσει βοήθεια για να το κάνει λιγότερο τρομακτικό στον αναγνώστη. Η Έλεν συμφώνησε να ρωτήσει αν θα έπρεπε να γίνει αυτό, και η απάντηση που έλαβε ήταν μια πολύ σαφής κατάφαση.

Έτσι ξεκίνησε ένα έργο που ήταν σχεδόν εξίσου χρονοβόρο με την αρχική γραφή του υλικού. Όποτε είχαν ελεύθερο χρόνο, και σχεδόν κάθε απόγευμα Σαββάτου, η Έλεν και ο Μπιλ διάβαζαν αργά το κείμενο, ψηλαφώντας και ρωτώντας πού θα μπορούσαν να εμφανιστούν τα φυσικά κενά. Με αυτόν τον τρόπο, σε διάστημα δεκατεσσάρων μηνών, το Κείμενο διαρθρώθηκε σε

τριάντα ένα κεφάλαια με διακόσιες πενήντα πέντε ξεχωριστά υποκεφάλαια.

Τον Απρίλιο του 1972, ενώ εξακολουθούσαν να εργάζονται πάνω στα «υποκεφάλαια» του Κειμένου, η Έλεν ήρθε στο γραφείο του Μπιλ και σχεδόν παραιτημένη ανακοίνωσε ότι η Φωνή είχε επιστρέψει το προηγούμενο βράδυ και της είπε ότι έπρεπε να καταγράψει ένα Εγχειρίδιο για Δασκάλους. Δεν είχε ιδέα τι επρόκειτο να είναι αυτό, αλλά η εμπειρία τους, έκανε και τους δύο να γνωρίζουν ότι αν είχαν υπομονή θα το μάθαιναν αρκετά γρήγορα.

Το επόμενο πρωί, όταν η Έλεν έφτασε στο γραφείο, είπε στον Μπιλ: «Λοιπόν, φαίνεται ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων δεν έχουν ακόμα ολοκληρωθεί». Όταν εκείνος τη ρώτησε τι εννοούσε, άνοιξε ένα σημειωματάριο στενογραφίας και του διάβασε ένα μέρος από όσα είχε καταγράψει το προηγούμενο βράδυ:

Ο ρόλος της διδασκαλίας και της μάθησης είναι στην πραγματικότητα αντεστραμμένος στο σκεπτικό του κόσμου. Η αντιστροφή είναι χαρακτηριστική. Φαίνεται σαν ο δάσκαλος και ο μαθητευόμενος να είναι διαχωρισμένοι, σαν ο δάσκαλος να δίνει κάτι στον μαθητευόμενο και όχι στον εαυτό του. Επιπλέον, η πράξη της διδασκαλίας θεωρείται ως μία ιδιαίτερη δραστηριότητα, στην οποία κάποιος αφιερώνει μόνο ένα μικρό σχετικά μέρος του χρόνου του. Τα μαθήματα, από την άλλη, τονίζουν πως το να διδάσκεις είναι να μαθαίνεις, οπότε ο δάσκαλος και ο μαθητευόμενος είναι το ίδιο. Επίσης τονίζει ότι η διδασκαλία είναι μία συνεχής διαδικασία. συνεχίζεται κάθε στιγμή της ημέρας, και εξακολουθεί επίσης κατά τις σκέψεις του ύπνου.

Στη συνέχεια, πέρασε τρεις ή τέσσερις σελίδες του τετραδίου της μέχρι να φτάσει στο σημείο που ήθελε συγκεκριμένα να του διαβάσει:

Αυτό είναι ένα εγχειρίδιο για τους δασκάλους του Θεού. Αυτοί δεν είναι τέλειοι, γιατί δεν θα ήταν εδώ. Όμως, είναι η αποστολή τους να γίνουν τέλειοι εδώ, και έτσι διδάσκουν την τελειότητα ξανά και ξανά, με πολλούς, πολλούς τρόπους, μέχρι να την έχουν μάθει. Και μετά δεν θεώνται πλέον, παρότι οι σκέψεις τους παραμένουν μία πηγή σθένους και αλήθειας παντοτινά. Ποιοι είναι αυτοί; Πώς επιλέγονται; Τι κάνουν; Πώς μπορούν να βρουν λύση για

την σωτηρία τους και την σωτηρία του κόσμου; Αυτό το εγχειρίδιο επιχειρεί ν' απαντήσει σ' αυτά τα ερωτήματα.

Έκλεισε το σημειωματάριο και με σχεδόν καθόλου συναίσθημα στη φωνή της είπε στον Μπιλ: «Υποθέτω ότι τα υποκεφάλαια μπορούν να περιμένουν».

Παρόλο που ο Μπιλ δεν ανυπομονούσε να περάσουν και άλλοι μήνες -ή και χρόνια- δακτυλογραφώντας το υλικό που κατέγραφε η Έλεν, ήταν εσωτερικά πανευτυχής για την αντίδραση της Έλεν στην κατάσταση. Ήξερε από τη συγκριτική της ηρεμία ότι είχε επέλθει πραγματική αλλαγή στη στάση της· δεν έδειχνε σημάδια πανικού όπως είχε δείξει πριν, και παρόλο που σίγουρα δεν ήταν ενθουσιασμένη με την επανάληψη του ρόλου της ως «γραφέα», οι φόβοι που είχε επιδείξει προηγουμένως δεν ήταν σε καμία περίπτωση εμφανείς. Ο Μπιλ αισθάνθηκε ότι αυτό από μόνο του ήταν ένα θαύμα, και συνειδητοποίησε ότι αν αυτή η αλλαγή στη στάση της Έλεν μπορούσε να αποδοθεί στην εργασία της με τις ασκήσεις των Μαθημάτων, τότε ο όποιος επιπλέον χρόνος θα χρειαζόταν να αφιερώσει προκειμένου να ολοκληρώσει την καταγραφή του υλικού, όχι μόνο θα άξιζε όσες θυσίες θα έπρεπε να κάνει, αλλά στην πραγματικότητα θα ήταν και τιμή του να το κάνει.

Το Εγχειρίδιο για Δασκάλους αποδείχθηκε εβδομήντα επτά δακτυλογραφημένες σελίδες και τον Σεπτέμβριο του 1972 η Έλεν έγραψε τα εξής:

Αυτό το εγχειρίδιο δεν προορίζεται ν' απαντήσει σε όλα τα ερωτήματα που ο δάσκαλος και ο μαθητής, αμφότεροι, μπορεί να θέσουν. Για την ακρίβεια, καλύπτει μόνο λίγα από τα πιο προφανή, με μία σύντομη περίληψη κάποιων κύριων εννοιών του κειμένου και του βιβλίου εργασίας. Δεν είναι υποκατάστατο για κανένα εκ των δύο, αλλά απλώς ένα συμπλήρωμα. Παρότι ονομάζεται Εγχειρίδιο Δασκάλων, θα πρέπει να θυμάστε ότι μόνο ο χρόνος διαχωρίζει τον δάσκαλο και τον μαθητή, οπότε η διαφορά είναι προσωρινή εξ ορισμού. Σε κάποιες περιπτώσεις, μπορεί να είναι βοηθητικό για τον μαθητή να διαβάσει το εγχειρίδιο πρώτα. Για άλλους μπορεί να είναι καλύτερα να ξεκινήσουν από το βιβλίο εργασίας. Για άλλους μπορεί να είναι καλύτερα να ξεκινήσουν από το πιο αφηρημένο επίπεδο του κειμένου.

Σημείωσε περισσότερα εκείνο το βράδυ, και το πρωί, όταν έφτασε στο γραφείο, τα διάβασε όλα στον Μπιλ, καταλήγοντας με τα εξής:

Και τώρα σε όλα όσα κάνεις έσω ευλογημένος. Ο Θεός στρέφεται προς εσένα για βοήθεια για να σώσει τον κόσμο. Δάσκαλε του Θεού, τις ευχαριστίες Του Αυτός σου προ σφέρει, Και όλος ο κόσμος στέκεται σιωπηλός μέσα στην χάρη Που εσύ φέρνεις από Αυτόν. Εσύ είσαι ο Υιός που Αυτός αγαπά, Και σου δίνεται να είσαι το μέσον Μέσω του οποίου η Φωνή Του ακούγεται παντού στον κόσμο, Για να κλείσει όλα τα πράγματα του χρόνου. να λήξει την θέαση Όλων των ορατών πραγμάτων . και ν' αναιρέσει Όλα τα πράγματα που μεταβάλλονται. Μέσω εσού εισέρχεται Σ' έναν κόσμο αόρατο, ανήκουστο, και όμως αληθινά εκεί. Ιερός είσαι εσύ, και στο φως σου ο κόσμος Καθρεφτίζει την ιερότητά σου, γιατί εσύ δεν είσαι Μόνος και άφιλος. Δίνω ευχαριστίες για εσένα, Και συνενώνομαι στις προσπάθειές σου εκ μέρους του Θεού, Γνωρίζοντας ότι είναι και εκ μέρους μου επίσης, Και για όλους εκείνους που βαδίζουν προς τον Θεό μαζί μου.

ΑΜΗΝ.

Όταν τελείωσε, τόσο ο Μπιλ όσο και η Έλεν ένιωσαν για άλλη μια φορά ότι τα Μαθήματα Θαυμάτων είχαν πλέον ολοκληρωθεί. Αυτή τη φορά είχαν δίκιο.

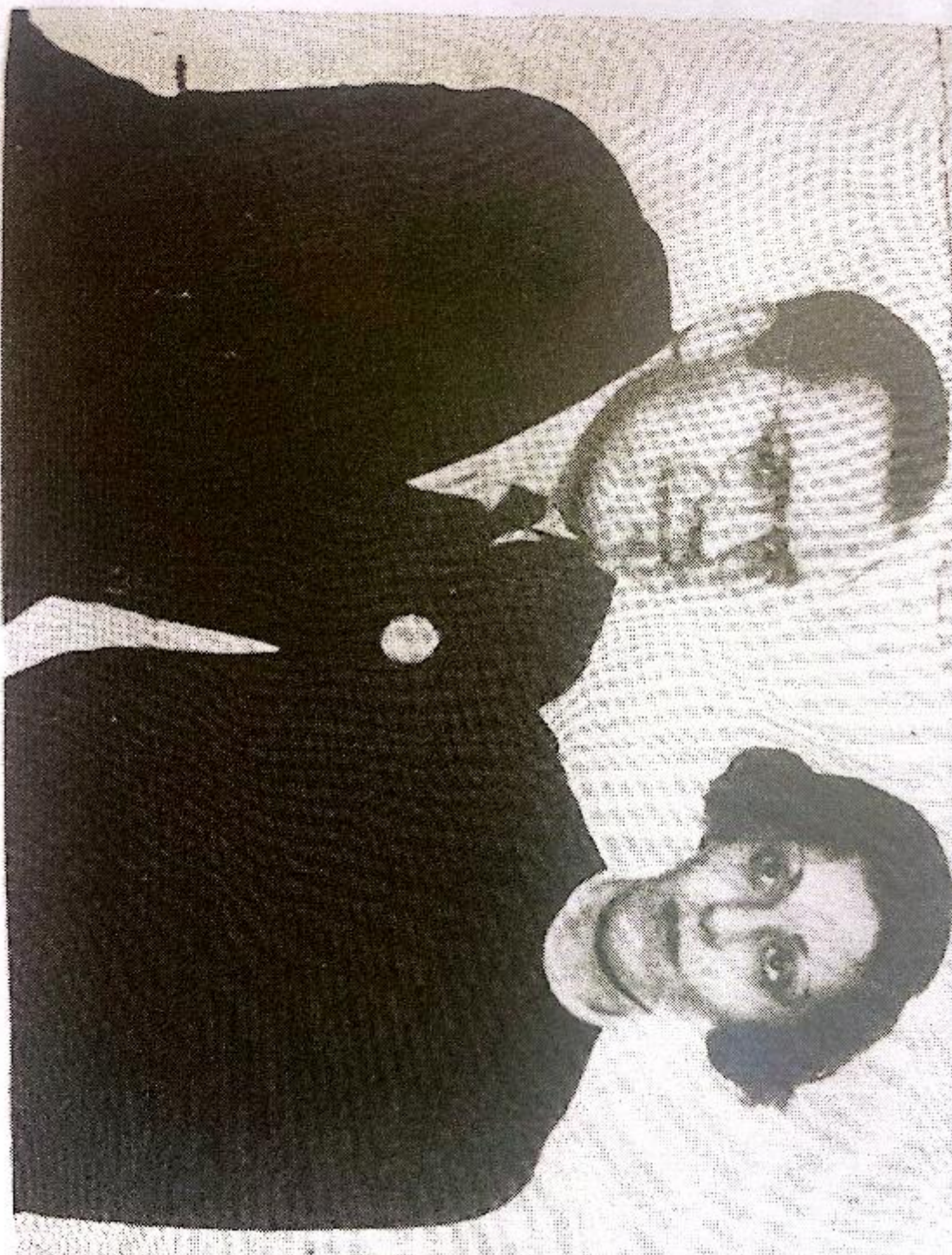

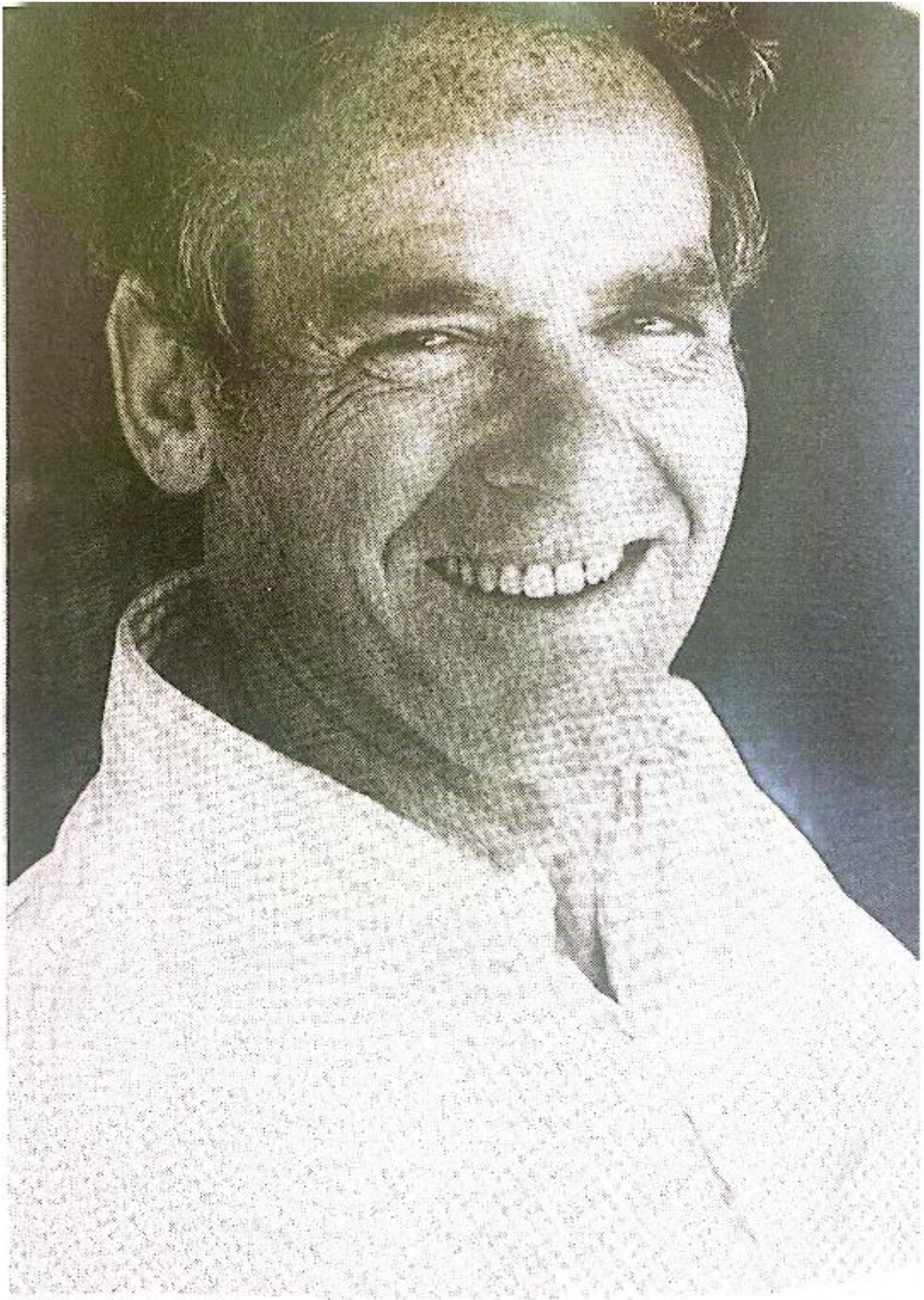
Η Έλεν στην Νέα Υόρκη, 1917

Η Έλεν 18 ετών

Helen and Louis Schucman at the time of their marriage

Bill Thetford, 1983

Scanned with
CamScanner

Helen and Bill, 1976

*Columbia University, School of Physicians & Surgeons
where Helen & Bill worked
photo by Kathleen A. Karp*

Helen with Judy Skutch, 1976

Helen with Ken Wapnick, 1977

Helen with Jerry Jampolsky, 1976

Κεφάλαιο 6

Από τον Σεπτέμβριο του 1972 που ολοκληρώθηκε η συγγραφή των Μαθημάτων, μέχρι τον επόμενο Μάρτιο, ο Μπιλ έδειξε το υλικό μόνο σε τέσσερα άτομα -τον Χιου Λιν Κέϊσι, έναν καθολικό ιερέα ονόματι πάτερ Μιχαήλ, ο οποίος ήταν φοιτητής σε ένα από τα μεταπτυχιακά μαθήματα ψυχολογίας που δίδασκε ο Μπιλ, και σε δύο στενούς προσωπικούς φίλους.

Καθένας από αυτούς τους ανθρώπους είχε θετικές, αλλά διαφορετικές, αντιδράσεις για τα Μαθήματα. Οι δύο φίλοι βρήκαν το υλικό διανοητικά ενδιαφέρον, αλλά δεν είχαν καμία επιθυμία να δουλέψουν με τις ασκήσεις. Ο Χιου Λιν θεώρησε ότι το έργο ήταν «τρομερά σημαντικό» και πίστευε ότι τα Μαθήματα είχαν τη δυνατότητα να αλλάξουν "εκατομμύρια ζωές". Ο ιερέας, του οποίου το υπόβαθρο περιλάμβανε τη μελέτη της θρησκείας και του μυστικισμού, βρήκε ότι τα Μαθήματα ήταν σε πλήρη αρμονία με τις μεγάλες μυστικιστικές διδασκαλίες της Ανατολής και θεώρησε ότι οι ασκήσεις ήταν λαμπρά σχεδιασμένες.

Δεδομένου ότι ο Μπιλ είχε δυσκολευτεί πολύ να πείσει την Έλεν να τον αφήσει να δείξει τα Μαθήματα σε αυτά τα τέσσερα άτομα, και μη έχοντας καμία διάθεση να ξανακάνει μαζί της συζητήσεις αυτού του είδους, δεν σκέφτηκε να τα δείξει και σε άλλους. Έτσι, τα Μαθήματα επέστρεψαν στη συρταριέρα τους, κλειδωμένα και ασφαλή για ό,τι επρόκειτο να επιφυλάξει το μέλλον.

Τον Σεπτέμβριο, όταν τα Μαθήματα είχαν ολοκληρωθεί, ο Μπιλ διάβασε σε ένα επαγγελματικό περιοδικό, ένα άρθρο με τίτλο «Μυστικισμός και σχιζοφρένεια» του Διδάκτορα Κένεθ Γουάπνικ. Ο Μπιλ ήξερε ότι το άρθρο θα άρεσε στον πατέρα Μιχαήλ, και έτσι του το έδωσε, και δεν το ξανασκέφτηκε. Ο πατέρας Μιχαήλ, ωστόσο, προβληματίστηκε πολύ με τις ιδέες του άρθρου και με τον συγγραφέα.

Ο Κένεθ Γουάπνικ ήταν τριάντα ετών και είχε λάβει το διδακτορικό του στην ψυχολογία τέσσερα χρόνια νωρίτερα. Είχε

γεννηθεί και είχε μεγαλώσει με την εβραϊκή πίστη, αλλά στα μέσα του 1972 είχε μια βαθιά μυστικιστική εμπειρία που τον έκανε να "γνωρίζει" ότι έπρεπε να γίνει καθολικός. Ως εκ τούτου, τον Οκτώβριο του ίδιου έτους βαπτίστηκε επίσημα. Ο ιερέας που τον βάπτισε προφανώς αισθανόταν τόσο μεγάλη εκτίμηση για τον νεοφώτιστο που ανέφερε στον φίλο του, τον πατέρα Μιχαήλ, από τον οποίο παρακολουθούσε μαθήματα εκείνη την εποχή, την όμορφη βάπτιση που είχε τελέσει σε «έναν ψυχολόγο ονόματι Δρ. Γουάπνικ».

Το όνομα έκανε αμέσως εντύπωση στον πατέρα Μιχαήλ και είπε στον ιερέα ότι θα ήθελε πολύ να γνωρίσει τον Κεν Γουάπνικ. Ο ιερέας είπε ότι θα ήταν ευχαρίστησή του να τους συστήσει, αλλά ότι ο Δρ. Γουάπνικ σκεφτόταν να φύγει για το Ισραήλ και ότι δεν ήξερε ποιο ήταν το πρόγραμμά του. Είπε, ωστόσο, ότι θα έδινε τον αριθμό τηλεφώνου του Μιχαήλ στον Κεν και θα έκανε ό,τι μπορούσε για να τους φέρει κοντά.

Λίγες ημέρες αργότερα ο Κεν τηλεφώνησε στον Μιχαήλ και έκλεισαν ραντεβού για να συναντηθούν. Υπήρξε άμεση σύνδεση μεταξύ τους και έγιναν γρήγορα φίλοι. Κατά τη διάρκεια των πολλών και ουσιαστικών συζητήσεών τους σχετικά με την ψυχολογία και τον μυστικισμό, ο πατέρας Μιχαήλ ανέφερε ότι πίστευε ότι ο Κεν θα χαιρόταν να γνωρίσει δύο φίλους του ψυχολόγους, έτσι μόλις λίγα βράδια πριν αναχωρήσει για το Ισραήλ ο Μιχαήλ τον σύστησε στην Έλεν και τον Μπιλ.

Οι τέσσερις τους συναντήθηκαν στο διαμέρισμα του Μπιλ μετά το δείπνο. Η συζήτηση αφορούσε κυρίως επαγγελματικά θέματα και θεωρίες, αλλά κάποια στιγμή ο Μπιλ ανέφερε το υλικό που είχε καταγράψει η Έλεν και ρώτησε τον Κεν αν θα τον ενδιέφερε να το δει. Όταν ο Κεν είδε το ογκώδες μέγεθος του χειρόγραφου, αρνήθηκε ευγενικά, αναφέροντας ότι, δεδομένου ότι θα έφευγε σε λίγες ημέρες, απλώς δεν είχε αρκετό χρόνο για να το εξετάσει με τον τρόπο που θα ήθελε.

Όταν ο Κεν έφτασε στο Ισραήλ, ωστόσο, βρέθηκε να σκέφτεται πολύ το χειρόγραφο που του είχε αναφέρει ο Μπιλ. Δεν ήξερε γιατί του ερχόταν συνέχεια στο μυαλό, αλλά του ερχόταν, και ήξερε ότι, όταν επέστρεφε στις Ηνωμένες Πολιτείες, θα έπρεπε να αναζητήσει τον Μπιλ και να ρίξει μια προσεκτική ματιά για να δει περί τίνος επρόκειτο το χειρόγραφο.

Ο Κεν Γουάπνικ έμεινε πάνω από πέντε μήνες στο Ισραήλ, εκ των οποίων τρεισήμισι μήνες σε ένα μοναστήρι Τραππιστών και περίπου πέντε εβδομάδες σε ένα μοναστήρι που βρισκόταν κυριολεκτικά σε μια βουνοκορφή στην κάτω Γαλιλαία. Το τελευταίο δημιουργήθηκε για να αναπτύξει μια κοινότητα όπου μουσουλμάνοι, χριστιανοί και εβραίοι θα ζούσαν και θα προσεύχονταν μαζί. Η λειτουργία γινόταν στα εβραϊκά, όπως και οι προσευχές της κοινότητας, και ο Κεν ήταν ασυνήθιστα ευτυχισμένος εκεί. Σκέφτηκε ότι ίσως αυτός να ήταν ο τελικός του προορισμός. Ωστόσο, τον Μάιο του 1973 αισθάνθηκε την καθοδήγηση να επιστρέψει στις Ηνωμένες Πολιτείες. Αν και η καθοδήγηση ήταν απλώς ότι έπρεπε να επιστρέψει, του εμφανίστηκαν τρεις λόγοι: να θεραπεύσει τις σχέσεις με την οικογένειά του, να ανανεώσει τις σχέσεις με τους φίλους του και να δει το χειρόγραφο που του είχε αναφέρει ο Μπιλ λίγες ημέρες πριν φύγει από τη Νέα Υόρκη και το οποίο είχε παραμείνει στις σκέψεις του καθ' όλη τη διάρκεια της παραμονής του στο Ισραήλ.

Όταν επέστρεψε στη Νέα Υόρκη, ο Κεν δεν είχε ιδέα για πόσο καιρό θα παρέμενε στις ΗΠΑ, γιατί ένιωθε ότι το ταξίδι ήταν μια επίσκεψη και ότι επρόκειτο να επιστρέψει στο Ισραήλ, ίσως για να ζήσει σε ένα μοναστήρι για αόριστο χρονικό διάστημα. Ο πατέρας Μιχαήλ τον παρέλαβε από το αεροδρόμιο και ένα από τα πρώτα πράγματα που είπε ο Κεν στον φίλο του ήταν ότι θα ήθελε να δει τον Μπιλ Θένφορντ και το χειρόγραφο που του είχε δείξει ο Μπιλ. Μόλις πέντε ημέρες αργότερα ο Μπιλ του παρέδωσε το χειρόγραφο των 1500 σελίδων-τότε ανακάλυψε ο Κεν ότι ονομάζεται Μαθήματα Θαυμάτων.

Ο Κεν έκανε ελάχιστα πράγματα τους επόμενους δύομισι μήνες εκτός από το να διαβάσει τα Μαθήματα. Στο διάστημα αυτό ένιωθε όλο και πιο έντονα ότι η πνευματική του ζωή έπρεπε να συνδεθεί με κάποιον τρόπο με τα Μαθήματα και ότι δεν επρόκειτο να επιστρέψει στο Ισραήλ σε μόνιμη ή έστω παρατεταμένη βάση. Όταν τελικά τελείωσε την ανάγνωση ολόκληρων των Μαθημάτων, η αίσθηση της κατεύθυνσής του ήταν σαφής: θα επέστρεφε στο Ισραήλ για ένα σύντομο χρονικό διάστημα προκειμένου να τακτοποιήσει τις εκκρεμότητες που είχε αφήσει εκεί, και στη συνέχεια θα επέστρεφε στη Νέα Υόρκη

και θα συνεργαζόταν με κάποιον τρόπο με την Έλεν και τον Μπιλ και τα Μαθήματα.

Ένωθε επίσης ότι ήταν σημαντικό για την Έλεν και τον Μπιλ να επισκεφτούν το Ισραήλ και πρότεινε να έρθουν όσο θα ήταν εκεί και ότι θα μπορούσε τότε να τους δείξει τα αξιοθέατα που κατά τη γνώμη του θα είχαν νόημα.

Τόσο η Έλεν όσο και ο Μπιλ είχαν χρόνο για διακοπές, και δεδομένου ότι και οι δύο αισθάνονταν μια κλίση να επισκεφθούν τους Αγίους Τόπους, αποφάσισαν ότι η πρόσκληση του Κεν να γίνει ξεναγός ήταν μια πρόσκληση που θα έδινε στο ταξίδι τους μια πρόσθετη διάσταση που χωρίς αυτόν δεν θα μπορούσε να έχει.

Έτσι, την τρίτη εβδομάδα του Αυγούστου του 1973, ένα μήνα μετά την επιστροφή του Κεν στο Ισραήλ, και παρά τις ανησυχίες της Έλεν για τα θυρυλικά ζεστά καλοκαίρια στο Ισραήλ, ο Μπιλ, η Έλεν και ο Λούις επιβιβάστηκαν σε ένα αεροπλάνο της El Al για το Τελ Αβίβ.

Αν και παραπονιόταν συνεχώς για την «αφόρητη θερμοκρασία», η Έλεν συμμετείχε πλήρως στις εμπειρίες στις οποίες τους ετοίμασε ο Κεν. Ιδιαίτερα την επηρέασε η εμπειρία της στο Κουμράν, τον τόπο ανακάλυψης των χειρόγραφων της Νεκράς Θάλασσας.

Καθώς πλησίαζαν στην πραγματική περιοχή όπου είχαν βρεθεί τα χειρόγραφα, η Έλεν σταμάτησε απότομα, εμφανώς συγκλονισμένη. Κοίταξε το άνοιγμα της σπηλιάς και ξαφνικά ξέσπασε σε δάκρυα. Αν και ο Μπιλ και ο Λούις προσπάθησαν απεγνωσμένα να την ηρεμήσουν, εκείνη δεν ήταν σε θέση να μιλήσει για σχεδόν πέντε λεπτά. Όταν τελικά ανέκτησε την ψυχραιμία της, μίλησε τόσο σιγά που οι υπόλοιποι έπρεπε να κοπιάσουν για να την ακούσουν.

«Αυτή είναι η σπηλιά», είπε με τρεμάμενη φωνή- «αυτή είναι η σπηλιά όπου είδα τον πάπυρο που έγραφε «Ο ΘΕΟΣ ΕΙΝΑΙ»». Κανείς από τους άλλους δεν είπε λέξη- δεν υπήρχε τίποτα να ειπωθεί.

Λίγο αργότερα, καθώς ανέπνεαν την ιστορική ατμόσφαιρα της Νεκράς Θάλασσας, κάτι φάνηκε να προβληματίζει την Έλεν.

«Ξέρετε», είπε, «κάτι δεν πάει καλά με τη στάθμη του νερού. Είναι πολύ χαμηλά· κάποτε ήταν πολύ πιο ψηλά». Ο Μπιλ, ο οποίος δεν έπαιρνε απήφιστα καμία από τις σκέψεις της Έλεν, άνοιξε ένα βιβλίο-οδηγό που είχε αγοράσει όταν είχαν φτάσει στο Ισραήλ και άρχισε να το ξεφυλλίζει. «Πολύ ενδιαφέρον, Έλεν», παρατήρησε. «Εδώ λέει ότι την εποχή των Εσσαίων η στάθμη του νερού της Νεκράς Θάλασσας ήταν πολύ υψηλότερη». Όλοι έμειναν σιωπηλοί, και τελικά η Έλεν, εμφανώς συγκινημένη, παρατήρησε ήσυχα: «Αυτό είναι το πιο ιερό μέρος πάνω στη γη».

Μετά από κάποια ώρα συνέχισαν να περπατούν, και λίγα λεπτά αργότερα, στην ίδια περιοχή, ενώ περνούσαν μπροστά από κάποια ερείπια, η Έλεν σταμάτησε και πάλι απότομα.

Κοίταξε γύρω της και είδε πέρα, σε μια κοιλότητα του εδάφους ένα αρχαίο νεκροταφείο. «Υπάρχει κάτι πολύ οικείο σε αυτό», είπε. «Θέλω να πάω εκεί και να ρίξω μια ματιά». Αλλά πριν προλάβει να κάνει έστω και δύο βήματα, η Φωνή που είχε συνηθίσει πια, της μίλησε ξαφνικά. «Αφήστε τους νεκρούς να θάψουν τους νεκρούς», είπε η Φωνή. Και η Έλεν σταμάτησε, γνωρίζοντας πολύ καλά τι σήμαινε αυτό.

Οι εμπειρίες της στο Ισραήλ, όσο έντονες και αν φάνηκαν συναισθηματικά, δεν είχαν, μακροπρόθεσμα, καμία αξιοσημείωτη επίδραση στη στάση της Έλεν σχετικά με τον Θεό, τη μετενσάρκωση ή οποιοδήποτε άλλο πνευματικό θέμα. Δεν μπορούσε να αρνηθεί τον αντίκτυπο των εμπειριών της, αλλά οι πεποιθήσεις και οι ιδέες της σχετικά με τον Θεό παρέμεναν το ίδιο ασαφείς όπως πάντα.

Η Έλεν, ο Λούις, ο Μπιλ και ο Κεν επέστρεψαν μαζί στη Νέα Υόρκη στις αρχές Σεπτεμβρίου. Παρόλο που ο Μπιλ είχε επισημάνει στον Κεν τους τελευταίους μήνες ότι ήταν εξαιρετικά αμφίβολο αν θα υπήρχε κενή θέση στο τμήμα γι' αυτόν, το ένστικτο του Κεν τον κατεύθυνε να πάει στο Ιατρικό Κέντρο. Δεδομένου ότι είχε αποταμιεύσει ένα μικρό ποσό χρημάτων και σχεδίαζε να μείνει σε ένα φθηνό καθολικό ξενοδοχείο στη δυτική πλευρά του Μανχάταν, ο Κεν ένιωθε ότι η ζωή του, για το εγγύς μέλλον τουλάχιστον, δεν χρειαζόταν να εξαρτάται από την ύπαρξη μιας αμειβόμενης εργασίας, και η έλξη που ένιωθε για το χειρόγραφο ήταν τόσο μεγάλη που ήξερε ότι έπρεπε να

ασχοληθεί με αυτό, όποια εμπόδια κι αν εμφανιστούν στο δρόμο του.

Και έτσι, στα μέσα Σεπτεμβρίου του 1973, ο Κεν άρχισε να πηγαίνει καθημερινά στο Ιατρικό Κέντρο, παρόλο που δεν υπήρχε επίσημη δουλειά γι' αυτόν. Περνούσε κάθε μέρα διαβάζοντας προσεκτικά και ξαναδιαβάζοντας κάθε ενότητα των Μαθημάτων και στη συνέχεια συζητώντας με την Έλεν σχετικά με το τι πίστευε ότι έπρεπε να γίνει προκειμένου να βεβαιωθούν ότι το νόημα ήταν απολύτως σαφές. Ήταν μια εργασία που θα μπορούσε να γίνει μόνο με απόλυτη αφοσίωση και αγάπη. Πάνω από χίλιες ώρες ξοδεύτηκαν για να καθοριστεί η ακριβής στίξη που έπρεπε να χρησιμοποιηθεί και τι έπρεπε ή δεν έπρεπε να γραφτεί με κεφαλαία. Επίσης, ο Κεν ξόδεψε πολύ χρόνο για να επανεξετάσει και να βελτιώσει τα κεφάλαια και τις επικεφαλίδες που είχαν βάλει η Έλεν και ο Μπιλ το προηγούμενο έτος. Διότι, αν και η Έλεν και ο Μπιλ είχαν κάνει την αρχική δουλειά της διαίρεσης του χειρόγραφου σε κεφάλαια, κανένας από τους δύο δεν αισθανόταν απόλυτα ικανοποιημένος από τη δουλειά που είχαν κάνει. Ως εκ τούτου, ο Κεν ανέλαβε να συνεργαστεί με την Έλεν για να βεβαιωθούν ότι οι επικεφαλίδες του κάθε μαθήματος βρίσκονταν σε απόλυτη αρμονία με την ουσία του περιεχομένου του μαθήματος. Όταν δεν μπορούσαν να συμφωνήσουν σε ένα θέμα, ο Κεν και η Έλεν ζητούσαν καθοδήγηση, και οι απαντήσεις που έπαιρνε ο καθένας τους συνέπιπταν πάντα.

Αν και ο Κεν δεν έκανε καμία προσπάθεια να αυξήσει το εισόδημά του αναζητώντας ιδιωτική πελατεία, τρεις μήνες αφότου άρχισε την εργασία με την Έλεν, ο πάτερ Μιχαήλ τον συνέστησε σε δύο ιερείς για συμβουλευτική. Αυτή ήταν η αρχή μιας μέτριας ιδιωτικής πελατείας που ο Κεν επρόκειτο να αναπτύξει, απλώς μέσω συστάσεων, και μέχρι το φθινόπωρο του 1974 περνούσε κάθε Παρασκευή με πελάτες που τον αναζητούσαν για ψυχολογική συμβουλευτική.

Εκείνη την περίοδο, ο Μπιλ του βρήκε επίσης μια θέση μερικής απασχόλησης ως ψυχολόγος στο τμήμα του. Αυτό ήταν μια ιδιαίτερα ευτυχής συγκυρία, γιατί οι οικονομίες του Κεν είχαν σχεδόν εξαντληθεί και είχε αρχίσει να αναρωτιέται τι να κάνει. Καθώς πλησίαζαν τα Χριστούγεννα του 1974, ο Κεν ένιωσε μια έντονη εσωτερική πίεση να ολοκληρώσει τη δουλειά της

επιμέλειας. Δεν ήξερε γιατί αισθανόταν τόσο πιεσμένος, και σίγουρα δεν ήταν εύκολο γι' αυτόν, γιατί όσο περισσότερο πίεζε την Έλεν να συνεργαστεί μαζί του, τόσο περισσότερο εκείνη έδειχνε να αντιστέκεται. Και όμως ήξερε ότι έπρεπε να επιμείνει και ήξερε ότι έπρεπε να το κάνουν. Και έτσι τα βράδια, τα Σαββατοκύριακα και όποιο άλλο χρόνο μπορούσε να πείσει την Έλεν να συνεργαστεί, τα περνούσε για να τελειώσει τη δουλειά-μαμούθ της οποίας είχε αναλάβει την ευθύνη.

Μέχρι το τέλος Ιανουαρίου η δουλειά είχε ολοκληρωθεί προς απόλυτη ικανοποίηση του καθενός, και το χειρόγραφο που αρχικά ήταν 500.000 λέξεις με ατελείωτα κείμενα ήταν τώρα ένα μάθημα αυτοδιδασκαλίας που ήταν ευανάγνωστο και συνεπές στο ύφος. Η Έλεν, ο Μπιλ και ο Κεν ένιωσαν μια αίσθηση ανακούφισης που ήταν χαρακτηριστική για την ιδιαίτερη προσωπικότητα και τη στάση του καθενός. Η Έλεν ένιωσε επιτέλους μια αίσθηση ελευθερίας· ο Μπιλ ήξερε ότι είχαν κάνει ό,τι καλύτερο μπορούσαν· και ο Κεν ένιωσε έντονη ευγνωμοσύνη που μπόρεσε να συμβάλει σε ένα έργο που ήξερε ότι είχε μεγάλη πνευματική σημασία.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Μπιλ είπε στην Έλεν ότι αναρωτιόταν πώς οι πνευματικές θεωρίες των Μαθημάτων που αφορούσαν τη θεραπεία θα μπορούσαν να γίνουν αποδεκτές από εκείνους που ασκούν την παραδοσιακή ιατρική. Παρατήρησε ότι είχε διαβάσει διάφορα άρθρα για σχετικά θέματα, και μεταξύ αυτών ήταν και κάποιες ενδιαφέρουσες πληροφορίες για μια ρωσική εφεύρεση που ονομάζεται φωτογραφία Κίρλιαν. Εξήγησε στην Έλεν ότι η διαδικασία αυτή ήταν μια μορφή φωτογραφίας υψηλής τάσης που φαινόταν να δείχνει το δυναμικό πεδίο γύρω από την ύλη. Ο Μπιλ αναρωτήθηκε αν μια τέτοια συσκευή θα μπορούσε να είναι μια αξιόπιστη μορφή απόδειξης μη φυσικών ενεργειών μέσω της τεχνολογίας, καθιστώντας έτσι το θέμα πιο αποδεκτό από την επαγγελματική κοινότητα.

Η Έλεν είπε ότι δεν γνώριζε σχετικά με αυτό, αλλά θα ρωτούσε. Δύο ημέρες αργότερα έφερε στον Μπιλ πληροφορίες που είχε καταγράψει και οι οποίες έμοιαζαν να αποτελούν κάποιου είδους απάντηση σε αυτό το ερώτημα.

«Δεν έχει καμία σχέση με το φως», είπε- «είναι ο ήχος». Και διάβασε στον Μπιλ την αρχή μιας υπαγόρευσης που ήταν

άκρως τεχνική και η οποία εξέπληξε και τους δύο λόγω της επιστημονικής φύσης των πληροφοριών.

Η υπαγόρευση περιέγραφε μια συσκευή η οποία, όταν θα κατασκευαζόταν, θα μετρούσε την θεραπεία στο σώμα. Οι σημειώσεις της για τον ήχο έμοιαζαν ελλιπείς και όχι εντελώς σαφείς, αλλά συμπληρώνονταν από εικόνες που είχε η Έλεν για την ίδια τη συσκευή, τις οποίες μπόρεσε να περιγράψει με δικά της λόγια. Ωστόσο, ούτε η Έλεν ούτε ο Μπιλ καταλάβαιναν το τεχνικό κομμάτι των πληροφοριών, και έτσι αποφάσισαν να φυλάξουν το υλικό μέχρι να έρθει στη ζωή τους κάποιος με μηχανολογικό υπόβαθρο.¹ Εν τω μεταξύ συνέχισαν τα επαγγελματικά τους καθήκοντα, ενώ σημείωναν μικρή πρόοδο στην βελτίωση της προσωπικής τους σχέσης.

Μια μέρα, εκείνη την εποχή περίπου, ο Μπιλ εργαζόταν στο γραφείο του όταν χτύπησε το τηλέφωνο. Η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής συστήθηκε ως φίλος ενός από τους συναδέλφους του Μπιλ. Τηλεφωνούσε, είπε, επειδή αυτός και μερικοί συνεργάτες του σχεδίαζαν να διοργανώσουν ένα συνέδριο με θέμα τη φωτογραφία Κίρλιαν και αναρωτιόταν αν το αμφιθέατρο του νοσοκομείου του Μπιλ ήταν διαθέσιμο προς ενοικίαση. Ο Μπιλ του είπε ότι ήταν απολύτως βέβαιος ότι δεν μπορούσε να νοικιαστεί σε κάποιον που δεν είχε σχέση με το νοσοκομείο, και έτσι ο άνδρας ρώτησε τον Μπιλ αν θα μπορούσε ενδεχομένως να προτείνει ένα μέρος για τη διεξαγωγή του συνεδρίου.

Ο Μπιλ πρότεινε το πρώτο όνομα που του ήρθε στο μυαλό - την Ακαδημία Ιατρικής στην Πέμπτη Λεωφόρο στην 104η οδό. Ο άνδρας θεώρησε ότι αυτή ήταν μια θαυμάσια ιδέα, ευχαρίστησε τον Μπιλ και έκλεισε το τηλέφωνο. Ο Μπιλ δεν σκέφτηκε άλλο το τηλεφώνημα μέχρι που έξι εβδομάδες αργότερα έλαβε μια πρόσκληση να συμμετάσχει στο Πρώτο Διεθνές Συνέδριο για τη Φωτογραφία Κίρλιαν το Σάββατο, τρεις εβδομάδες μετά. Ο άνθρωπος με τον οποίο είχε μιλήσει είχε γράψει, «Ευχαριστώ, παρακαλώ ελάτε» επάνω στην πρόσκληση, με προφανή ευγνωμοσύνη για τη βοήθεια του Μπιλ. Λόγω των Σημειώσεων

¹ Στα χρόνια που ακολούθησαν, το υλικό παρουσιάστηκε σε αρκετούς διακεκριμένους επιστήμονες, αλλά κανείς δεν μπόρεσε ακόμη να παράσχει τις πληροφορίες που ήταν απαραίτητες για την κατασκευή της συσκευής.

για τον Ήχο, ο Μπιλ είχε την ισχυρή αίσθηση ότι ίσως θα έπρεπε να πάει. Ρώτησε την Έλεν και τον Κεν τι σκέφτονταν, και μαζί αποφάσισαν να ζητήσουν καθοδήγηση. Η απάντηση ήταν πολύ σαφής - η Έλεν και ο Κεν δεν θα έπρεπε να παρευρεθούν· ο Μπιλ θα έπρεπε.

Το πρωί του Σαββάτου του συνεδρίου ήταν μια όμορφη ανοιξιάτικη μέρα, και ο Μπιλ ξεκίνησε για την Ακαδημία Ιατρικής νιώθοντας κακόκεφος που έπρεπε να περάσει τη μέρα του κλεισμένος κάπου μέσα.

«Γιατί το κάνω αυτό;» γκρίνιαξε στον εαυτό του καθώς κατευθυνόταν προς την Πέμπτη Λεωφόρο με τα πόδια. Τελικά εκλογίκευσε ότι ίσως ο λόγος ήταν ότι θα μπορούσε να συναντήσει έναν από τους ομιλητές, τον Ντάγκλας Ντιν, καθηγητή μηχανικής. Ο Μπιλ είχε ακούσει για τον καθηγητή Ντιν και την έρευνα που είχε κάνει για την μεταφυσική θεραπεία, και του πέρασε από το μυαλό ότι ίσως ο καθηγητής θα μπορούσε να ρίξει φως στη συσκευή θεραπείας της Έλεν.

Όταν έφτασε στην Ακαδημία, συστήθηκε στον συντονιστή του συνεδρίου που τον είχε αρχικά καλέσει για να νοικιάσει το αμφιθέατρο του νοσοκομείου.

«Μπορώ να κάνω κάτι για σας;», τον ρώτησε.

«Ναι», απάντησε ο Μπιλ, «θα ήθελα να γνωρίσω τον Ντάγκλας Ντιν».

Ο συντονιστής τους σύστησε αμέσως και άρχισαν να συζητούν για μεταφυσικά φαινόμενα. Καθώς το επίσημο μέρος της συνάντησης επρόκειτο να αρχίσει, αποφάσισαν ότι θα ήταν ωραίο να συνεχίσουν τη συζήτηση μια άλλη φορά, ίσως κατά τη διάρκεια γεύματος, και έκλεισαν ραντεβού για να συναντηθούν δέκα ημέρες αργότερα στο γραφείο του Μπιλ.

Το συνέδριο Κίρλιαν άρχισε, και μετά τους χαιρετισμούς, η εισαγωγική ομιλία δόθηκε από μια λέκτορα και καθηγήτρια παραψυχολογίας ονόματι Τζούντι Σκατς, 44 ετών. Αυτή δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Μπιλ έβλεπε την Τζούντι. Είχε παρακολουθήσει μια ολόημερη συνάντηση στο Δημαρχείο με θέμα την παραψυχολογία περίπου ένα χρόνο πριν, στην οποία εκείνη ήταν η υπεύθυνη του προγράμματος. Καθώς η Τζούντι ξεκινούσε την ομιλία της, ο Μπιλ σκέφτηκε: «Πρέπει πραγματικά να τη γνωρίσω κάποια στιγμή- αλλά όχι σήμερα».

Κεφάλαιο 7

Παρόλο που η Τζούντι Σκατς μεγάλωσε σε μια τυπική γειτονιά της μεσο-ανώτερης τάξης στο Μπρούκλιν της Νέας Υόρκης, τα παιδικά της χρόνια δύσκολα θα μπορούσαν να χαρακτηριστούν «συνηθισμένα».

Στην ηλικία των επτά ετών, ενώ φοιτούσε στην τρίτη τάξη, το Πολιτειακό Συμβούλιο Εκπαίδευσης εισήγαγε ένα πειραματικό καινοτόμο εκπαιδευτικό πρόγραμμα για χαρισματικά παιδιά, στο οποίο η Τζούντι επιλέχθηκε να συμμετέχει. Το πρόγραμμα βασιζόταν στη θεωρία ότι η αυτό-κατευθυνόμενη εκπαίδευση ενθαρρύνει τη μάθηση και τη δημιουργικότητα. Το πρόγραμμα παρείχε, σε αυτή τη νεαρή ηλικία, εκπαίδευση σε ξένες γλώσσες, προγράμματα μαθηματικών και φυσικών επιστημών ανοικτού τύπου, καθώς και ταχύρρυθμη ανάγνωση και διδασκαλία δακτυλογράφησης. Επίσης, προωθούσε την ομαδική εργασία καθώς και την σε βάθος συμμετοχή σε πολλά ερευνητικά προγράμματα.

Όσο συναρπαστικό και αν ήταν το πρόγραμμα, σήμαινε επίσης ότι για τα επόμενα πέντε χρόνια η Τζούντι πήγαινε με το λεωφορείο σε ένα δημόσιο σχολείο πολύ μακριά από τη γειτονιά της. Αν και η μετακίνηση ήταν χρονοβόρα, οι γονείς της επέμεναν επίσης να παρακολουθεί το Εβραϊκό Σχολείο τέσσερα απογεύματα την εβδομάδα, καθώς και το Κατηχητικό. Ο πατέρας της, ο Σάμιουελ Ρόθσταϊν, δικηγόρος, ήταν ένας λαϊκός ηγέτης του οργανωμένου Παγκόσμιου Εβραϊσμού που έχοντας εξαιρετικά βαθιά συναισθήματα για τη σημασία της κληρονομιάς του, ήθελε να είναι σίγουρος ότι τα παιδιά του γνώριζαν καλά το νόημα του Ιουδαϊσμού.

Με τα πρωινά του Σαββάτου αφιερωμένα στη συναγωγή, με μαθήματα μουσικής κατά τη διάρκεια της εβδομάδας και με πολύ λίγους από τους συμμαθητές της να μένουν κοντά, η Τζούντι είχε ελάχιστο χρόνο ή ευκαιρία για οποιαδήποτε κανονική κοινωνική ζωή κατά τη διάρκεια της προεφηβικής της ηλικίας. Ως αποτέλεσμα, τα βιβλία έγιναν οι φίλοι της.

Όταν αποφοίτησε από το δημοτικό σχολείο, το πρόγραμμα για τους χαρισματικούς μαθητές συνεχίστηκε στο δημόσιο λύκειο

της γειτονιάς της. Μέρος των κατευθυντήριων γραμμών του προγράμματος περιλάμβανε τη διατήρηση των ατόμων αυτής της ειδικής ομάδας χωριστά από τους υπόλοιπους μαθητές, οπότε, παρόλο που δεν χρειαζόταν πλέον να υφίσταται την μακρινή μετακίνηση κάθε μέρα, εξακολουθούσε να μην έχει πολλές επαφές με ανθρώπους της ηλικίας της που ζούσαν κοντά στο σπίτι της. Ωστόσο, το πρόγραμμα εμπλουτισμένης μάθησης ήταν εξαιρετικά ενδιαφέρον γι' αυτήν. Υπήρχε πολύ λίγη τυπική εργασία στην τάξη· για το μάθημα της αγωγής του πολίτη για παράδειγμα, οι μαθητές επί δύο εβδομάδες παρακολουθούσαν τις δίκες στα τοπικά δικαστήρια, και μετά η τάξη δεν έδινε εξετάσεις, αλλά έπρεπε να γράψει και να δημοσιεύσει μια εφημερίδα για όλα όσα συνέβαιναν στις διάφορες δίκες και στις διαδικασίες τις οποίες είχαν παρακολουθήσει.

Ούτε η οικογενειακή ζωή της Τζούντι θα μπορούσε επίσης να χαρακτηριστεί τυπική. Μεγάλωσε σε ένα σπίτι που ήταν εξαιρετικά οικογενειακό και πάντα φαινόταν να είναι ένα σπίτι γεμάτο συγγενείς. Αυτό ίσχυε ιδιαίτερα στα τέλη της δεκαετίας του 1930 και στις αρχές της δεκαετίας του 1940, όταν τόσοι πολλοί Εβραίοι εγκατέλειπαν την Ευρώπη. Οι συγγενείς από τις χώρες που κυριαρχήθηκαν από τους Ναζί και οι οποίοι μπόρεσαν να γλιτώσουν από το Ολοκαύτωμα, έκαναν το σπίτι των Ρόθσταϊν στο Μπρούκλιν σημείο υποδοχής τους.

Καθώς χρειαζόταν επιπλέον χώρος για ύπνο, η Τζούντι κλήθηκε να μοιραστεί το υπνοδωμάτιο της γιαγιάς της από την πλευρά της μητέρας της. Το να μοιράζεται χρόνο και χώρο με αυτή τη σοφή γυναίκα ήταν μια ευεργετικά ισχυρή συναισθηματική εμπειρία για την Τζούντι, γιατί πιθανότατα ένιωθε πιο κοντά στην Άννα Σόλομον από οποιονδήποτε άλλον στην οικογένεια. Η γιαγιά της ήταν μια έντονα ανεξάρτητη γυναίκα που είχε κηρέψει γύρω στα σαρανταπέντε της, και η οποία συντηρούσε τον εαυτό της διευθύνοντας ένα δικό της, προοδευτικό για την εποχή του νηπιαγωγείο.

Εκτός από ένα σπίτι γεμάτο συγγενείς, η Τζούντι γνώρισε επίσης διάφορους πνευματικούς και πολιτικούς ηγέτες που επισκέπτονταν το σπίτι των Ρόθσταϊν για να συζητήσουν με τον πατέρα της θέματα που αφορούσαν τον παγκόσμιο ιουδαϊσμό. Το να κάθεται στο ίδιο τραπέζι με την Ελέανορ Ρούσβελτ ή με κάποια άλλη παγκοσμίου φήμης προσωπικότητα έδωσε στη

Τζούντι μια βάση κοινωνικής άνεσης που θα γινόταν όλο και πιο εμφανής καθώς θα ωρίμαζε.

Τις περισσότερες από τις σκέψεις της η Τζούντι τις μοιραζόταν με τη γιαγιά της, αλλά μία που δεν είχε μοιραστεί ποτέ με κανέναν βασιζόταν σε ένα περιστατικό που συνέβη όταν ήταν δεκατριών ετών...

Στην ηλικία των δεκατριών ετών είχα μια απρόσμενη υπερβατική ή μυστικιστική εμπειρία που με άγγιξε τόσο πολύ που την ενσωμάτωσα στην ίδια την ουσία της επίγνωσης του εαυτού μου. Χωρίς να καταλαβαίνω τι σήμαινε η εμπειρία, με κάποιο τρόπο ήξερα ότι ήταν Αλήθεια, επειδή η λογική δεν μπορούσε να αναμετρηθεί με τη δύναμή της.

Το περιστατικό συνέβη όταν έπρεπε να κάνω μια οδοντιατρική επέμβαση και ήμουν εντελώς ανίδεη ως προς το τι περιλάμβανε η διαδικασία. Χωρίς να γνωρίζω ότι θα μου χορηγούσαν οξείδιο του αζώτου, βρέθηκα ξαφνικά δεμένη σε μια καρέκλα, με έναν νοσοκόμο σε κάθε πλευρά μου - ο ένας για να χορηγεί το αέριο και ο άλλος για να ελέγχει την κατάστασή μου κατά την διάρκεια της επέμβασης. Όταν η μάσκα τοποθετήθηκε στο πρόσωπό μου, άρχισα να παλεύω με την αίσθηση ότι έχανα τις αισθήσεις μου νιώθοντας έναν τρομερό φόβο ότι «χάνω τον εαυτό μου». Ο συναισθηματικός πόνος ήταν έντονος. Η σωματική αίσθηση ήταν σαν μια τεράστια δύναμη να με τραβάει μέσα στο κεφάλι μου. Ήταν σαν να αιωρούνταν η συνείδησή μου κατά μήκος μιας γραμμής από μαύρες κουκκίδες. Με κάποιον τρόπο που δεν καταλάβαινα, ήξερα ότι έπρεπε να προχωρήσω ψηλότερα, και όταν το περίγραμμα των κουκκίδων με περιέβαλε σαν τρίγωνο, ήξερα ότι η συνείδησή μου έπρεπε να αναγκαστεί να περάσει μέσα από την κορυφή του. Αυτό το ταύτισα με τον θάνατο. Η εσωτερική πάλη ήταν τεράστια, αλλά δεν μπορούσα να αντισταθώ, και τελικά με μια διαπεραστική μαχαιριά πόνου, ένιωσα τον εαυτό μου να εκτοξεύεται μέσα από το φράγμα του πόνου, στην απόλυτη γαλήνη.

Δεν υπήρχε αντίληψη, μόνο μια αίσθηση υπέροχου, διαυγούς απόλυτου φωτός. Αλλά δεν ήμουν σώμα· έβλεπα χωρίς μάτια. Είχα επίγνωση μιας συνολικής πραγματικότητας που ξεπερνά κατά πολύ τις αισθήσεις. Ένα συγκλονιστικό αίσθημα ευεξίας με περιέβαλε, και σε εκείνο το μέρος που αποκαλούμε «γνώση»

ήμουν ένα με το σύμπαν - με όλες τις ζωντανές ψυχές και με τον Θεό. Σε αυτή την κατάσταση της γνώσης - η ειρήνη, η χαρά και η ολοκλήρωση ήταν πέρα από κάθε φαντασία. Θυμάμαι τόσο έντονα να αισθάνομαι τη σκέψη «επιτέλους είμαι σπίτι», και τότε άκουσα μια φωνή που αντηχούσε από μέσα μου και παντού γύρω μου, και έλεγε: «τώρα ξέρεις, τώρα ξέρεις, τώρα ξέρεις...». Δεν ήξερα τι ήξερα, αλλά φαινόταν ότι ήξερα τα Πάντα.

Όταν ξύπνησα από το χειρουργείο προσπάθησα να πω στη μητέρα μου για αυτή την υπέροχη ακατανόητη επίγνωση του τι πραγματικά ήταν η ζωή. Με άκουσε χαμογελώντας και είπε ότι χάρηκε που είχα δει ένα τόσο ωραίο όνειρο. Συνειδητοποίησα τότε ότι μου ήταν αδύνατο να ερμηνεύσω ή να εξηγήσω με λόγια αυτό που ένιωθα απόλυτα ότι ήταν γνώση.

Μη μπορώντας να μιλήσω για το επεισόδιο και μη έχοντας ακόμη την ικανότητα να ψάξω στη βιβλιογραφία για κάποια επιβεβαίωση αυτού που είχα βιώσει, απώθησα το περιστατικό μέχρι που μόλις και μετά βίας έγινε μέρος της συνείδησής μου. Στην πραγματικότητα, το καταπίεσα με τόση επιτυχία, που ακόμη και στα χρόνια του πανεπιστημίου δεν ενδιαφέρθηκα καθόλου να παρακολουθήσω μαθήματα που θα μπορούσαν να βοηθήσουν στη διεύρυνση της κατανόησης της εμπειρίας μου. Και όμως, κάπου βαθιά μέσα στη συνείδησή μου, δεν έχασα ποτέ την αίσθηση ότι υπάρχει μια αόριστη και μυστικιστική πραγματικότητα και ότι το αληθινό μας σπίτι βρίσκεται στη σφαίρα της βαθύτερης γνώσης και όχι στον κόσμο της μορφής.

Όταν η Τζούντι αποφοίτησε από το κολέγιο το 1951, γράφτηκε στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Κολούμπια, με στόχο να αποκτήσει μεταπτυχιακό τίτλο σπουδών στην αγγλική λογοτεχνία. Της πήρε, ωστόσο, λιγότερο από ένα χρόνο για να κάνει αυτό που η ίδια και οι γονείς της προσδοκούσαν στο ακέραιο ότι θα κάνει - παντρεύτηκε. Πέρασε τα επόμενα τρία χρόνια εργαζόμενη σε μια εκδοτική εταιρεία, όπου έγραφε διαφημιστικά κείμενα για εξώφυλλα βιβλίων. Δεδομένου ότι αυτό δεν ήταν ό,τι είχε οραματιστεί όταν σπούδαζε δημοσιογραφία, στον έβδομο μήνα της εγκυμοσύνης της χωρίς να λυπηθεί καθόλου, παραιτήθηκε.

Το πρώτο της παιδί, ο Τζόνναθαν, γεννήθηκε το 1955 και η κόρη της, η Ταμάρ, ήρθε το 1959. Όταν η Τάμι άρχισε να μιλάει για

πρώτη φορά, κάτι προκλήθηκε στο υποσυνείδητο της Τζούντι με αποτέλεσμα να θυμηθεί και πάλι αρκετά καθαρά την εμπειρία που είχε στην καρέκλα του οδοντιάτρου σχεδόν δεκαπέντε χρόνια πριν.

Σχεδόν από τη στιγμή που άρχισε να μιλάει για πρώτη φορά, παρατήρησα ότι η Τάμι φαινόταν να έχει μια αίσθηση συντονισμού με τον κόσμο γύρω της, που ξεπερνούσε κατά πολύ τις πέντε αισθήσεις. Οι πρώτες ενδείξεις γι' αυτό ήταν απίστευτες εκδηλώσεις μιας εξαιρετικά στενής τηλεπαθητικής σχέσης μεταξύ μας. Αρκετά συχνά σκεφτόμουν κάτι και εκείνη -από τότε που πρωτομίλησε- απαντούσε στη σκέψη που είχα στο μυαλό μου.

Μια μέρα, όταν ήταν περίπου τριών ετών, αναρωτιόμουν τι να φτιάξω για μεσημεριανό για τον Τζόναθαν που θα επέστρεφε σύντομα από το σχολείο. Σκέφτηκα ότι ίσως θα του άρεσε να φάει τόνο. Η Τάμι, που στεκόταν εκεί κοντά, απάντησε σαν να είχα πράγματι εκφράσει τη σκέψη μου δυνατά, λέγοντάς μου ότι δεν της αρέσει καθόλου ο τόνος και ότι θα προτιμούσε να φτιάξω κάτι άλλο. Όταν τη ρώτησα, με κάποια έκπληξη, γιατί το είχε πει αυτό, μου απάντησε: « Είπες ότι ίσως θα φτιάξεις τόνο, έτσι δεν είναι; ». Διαπίστωσα με μεγάλη έκπληξη, ότι ακούει με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο.

Κατά τη διάρκεια της πρώιμης παιδικής ηλικίας της Τάμι τα περιστατικά τηλεπαθητικής επικοινωνίας, προφητικών ονείρων και πρόβλεψης γεγονότων συνέβαιναν όλο και πιο συχνά. Πολλές φορές ξυπνούσε από τον ύπνο της με πληροφορίες για μένα που επέμενε ότι δεν ήταν από όνειρο, αλλά από «πραγματικό». Χρησιμοποιούσε τη λέξη «πραγματικό» επειδή έλεγε ότι μπορούσε να διακρίνει τη διαφορά μεταξύ αυτού που φαινόταν σαν φαντασία και αυτού που ήξερε ότι συνέβαινε. Στην πραγματικότητα, τα γεγονότα που περιέγραφε δεν είχαν συμβεί ακόμη, αλλά επρόκειτο να συμβούν -όπως μαθαίναμε σύντομα.

Υπήρχε, για παράδειγμα, ένα περιστατικό λίγο πριν από τα έβδομα γενέθλιά της, ήρθε στο δωμάτιό μου νωρίς το πρωί ενώ έξω ήταν ακόμη σκοτεινά- απόλυτα δυστυχισμένη και κλαίγοντας μου είπε ότι το πάρτι γενεθλίων της θα καταστρεφόταν. Μου είπε ότι είχε ένα από τα «πραγματικά» της και ότι δύο συμμαθήτριάς της, τις οποίες δεν συμπαθούσε, είχαν χαλάσει το πάρτι πετώντας φαγητό και κάνοντας τέτοια φασαρία που έπρεπε να καλέσουν

τους γονείς τους και να τους ζητήσουν να τις πάρουν νωρίτερα. Για να γίνουν τα πράγματα χειρότερα, τα δύο κορίτσια πήραν πίσω τα δώρα τους πριν φύγουν.

Όταν επεσήμανα στην Τάμι ότι αυτά τα δύο κορίτσια δεν είχαν προσκληθεί στο πάρτι της, οπότε πραγματικά δεν χρειαζόταν να ανησυχεί για το όνειρο, αναγνώρισε ότι λέω αλήθεια, αλλά εξακολουθούσε να επιμένει ότι το όνειρο ήταν «πραγματικό». Ωστόσο, όσο περισσότερο θυμόταν το «πραγματικό» τόσο περισσότερο συνειδητοποιούσε ότι οι λεπτομέρειες δεν είχαν καμία σχέση με το πάρτι. Η διακόσμηση στο πάρτι της επρόκειτο να είναι μεξικάνικη, ενώ στο 'πραγματικό' της ήταν από το κόμικς 'Peanuts'. Συνειδητοποίησε επίσης ότι το πάρτι στο 'πραγματικό' γινόταν σε ένα διαμέρισμα διακοσμημένο πολύ διαφορετικά από το δικό μας. Έτσι ένιωσε καλύτερα και μπόρεσε να ξαναπέσει για ύπνο.

Το πάρτι γενεθλίων της Τάμι πήγε μια χαρά και δεν ξανασκέφτηκε άλλο το «πραγματικό» της μέχρι που δύο εβδομάδες αργότερα πήγε στο πάρτι μιας φίλης της, το σπίτι της οποίας δεν είχε επισκεφθεί ποτέ πριν. Την είχα αφήσει στην πολυκατοικία της φίλης της στη Νέα Υόρκη και της είχα πει ότι θα την έπαιρνα στις 5 μ.μ. Στις 4 μ.μ., όμως, χτύπησε το τηλέφωνό μας και η Τάμι, με μεγάλη επιμονή, μου είπε ότι έπρεπε να ανέβω επάνω στο διαμέρισμα όταν θα πήγαινα να την πάρω. Δεν είχα καμία πραγματική επιθυμία να το κάνω αυτό, αλλά ήξερα ότι για κάποιο λόγο ήταν σημαντικό για την Τάμι να το κάνω.

Όταν έφτασα στο διαμέρισμα, η Τάμι με υποδέχτηκε ευθουσιασμένη με την είδηση ότι όλα στο «πραγματικό» είχαν συμβεί ακριβώς όπως τα είχε βιώσει. Οι διακοσμήσεις των «Peanuts», τα δύο παιδιά που προκαλούσαν αναστάτωση και έπρεπε να τα στείλουν νωρίτερα στο σπίτι - ακόμη και το γεγονός ότι τα δύο παιδιά είχαν πάρει πίσω τα δώρα τους.

Υπήρχαν πολλά παραδείγματα προγνωστικών ονείρων όπως αυτό καθώς μεγάλωνε. Ακριβώς όπως υπήρχαν δεκάδες παραδείγματα διόρασης και τηλεπάθειας.

Καθώς αυτά τα περιστατικά με εξέπλητταν όλο και λιγότερο, συνειδητοποιούσα όλο και περισσότερο πόσο χρησιμοποιούσε τις ικανότητές της με φυσικό, εποικοδομητικό τρόπο και πόσο άνετα

αισθανόταν με αυτή την ανώτερη αισθητηριακή αντίληψη. Κατά συνέπεια, ένιωθα κι εγώ η ίδια χαλαρή και άνετη με αυτή της την ικανότητα και ήξερα ότι δεν υπήρχε τίποτα να φοβάμαι. Στην πραγματικότητα, οι εκδηλώσεις αυτού του αυξημένου συντονισμού που είχε η Τάμι ήταν όλες πολύ θετικές. Και θεώρησα ότι τα μεταφυσικά χαρακτηριστικά της ήταν απλώς μια διεύρυνση της εξωστρεφούς φύσης της.

Αυτό μου τονίστηκε ιδιαίτερα από το γεγονός ότι αν κάποιος ζητούσε από την Τάμι να επιδείξει τις τηλεπαθητικές ικανότητές της, εκείνη δεν θα το επιχειρούσε και θα αρνιόταν ευγενικά. Μου είπε ότι δεν ήθελε να χρησιμοποιεί τις ικανότητές της, εκτός αν ήταν για καλό λόγο, και πίστευε ότι η επίδειξη δεν ήταν καλός λόγος. Ωστόσο, όταν ήταν σημαντικό να προσπαθήσει να στείλει σε κάποιον ένα τηλεπαθητικό μήνυμα λόγω μιας έκτακτης ανάγκης, όχι μόνο προσφερόταν να το κάνει, αλλά συνήθως ήταν επιτυχής στην προσπάθειά της.

Ένα χαρακτηριστικό επεισόδιο σχετικά με αυτό, είναι όταν ο θεός μου στη Νέα Υόρκη αρρώστησε ξαφνικά και έπρεπε να ενημερωθεί η μητέρα μου, η οποία βρισκόταν στο αυτοκίνητό της καθ' οδόν προς το θέατρο. Η Τάμι, η οποία ήταν τότε δώδεκα ετών, είδε πόσο σημαντικό ήταν για μένα να επικοινωνήσω με τη μητέρα μου και με ρώτησε αν ήθελα να στείλει ένα μήνυμα στη γιαγιά της. Εγώ, φυσικά, είπα «ναι» και εκείνη έφυγε από το δωμάτιο για λίγα λεπτά. Όταν επέστρεψε, δήλωσε με σοβαρότητα: «Η γιαγιά το πήρε το μήνυμα».

Τη ρώτησα πώς το ήξερε, και μου περιέγραψε τη διαδικασία, λέγοντας ότι είχε πάει στο δωμάτιό της, στάθηκε μπροστά στον καθρέφτη της και κοίταζε επίμονα τον εαυτό της μέχρι να «εξαφανιστεί». Στη συνέχεια είχε πει 'Γιαγιά, τηλεφώνησε στο σπίτι', τρεις φορές. Όταν άκουσε ένα "κλικ" στο πίσω μέρος του κεφαλιού της, ήξερε ότι η γιαγιά της είχε πάρει το μήνυμα.

Όπως αποδείχθηκε, η μητέρα μου όντως το “πήρε”, αν και δεν είχε ιδέα ότι της είχε “σταλεί” κάτι. Ο πατέρας μου είχε κάνει μια στάση στο γραφείο του για να παραλάβει την αλληλογραφία του και η μητέρα μου, λίγα λεπτά μετά την αποστολή του μηνύματος από την Τάμι, είπε ότι είχε την αίσθηση ότι έπρεπε να τηλεφωνήσει στο σπίτι. Αυτό ήταν κάτι που δεν το συνήθιζε καθόλου και ο πατέρας μου, μη θέλοντας να αργήσει για την παράσταση,

προσπάθησε να την πείσει να μη χάσουν χρόνο. Υπήρχε όμως μια ισχυρή δύναμη που την ωθούσε να κάνει το τηλεφώνημα, και φυσικά ήταν ευλογία που το έκανε, γιατί η βοήθειά της ήταν απολύτως απαραίτητη προκειμένου να μεταφερθεί ο αδελφός της στο νοσοκομείο.

Περιστατικά όπως αυτό αποτέλεσαν τον ακρογωνιαίο λίθο για την αυξανόμενη συνειδητοποίησή μου ότι αυτό που η Τάμι εκδήλωνε ήταν μια ικανότητα επέκτασης της συνείδησής της πέρα από τα όρια του σώματός της, και αυτό κατά κάποιο τρόπο της επέτρεπε μια πολύ μεγαλύτερη σύνδεση με τους άλλους ανθρώπους.

Το 1966, ένας στενός μου φίλος, ο δρ. Ίρβινγκ Ρούμπιν, ο οποίος γνώριζε την Τάμι από τότε που γεννήθηκε, μου έδωσε ένα βιβλίο. 'Ορίστε', μου είπε, 'νομίζω ότι θα το βρεις πολύ ενδιαφέρον· ίσως σε βοηθήσει να καταλάβεις μερικά από τα πράγματα που βιώνει η Τάμι'. Αυτό που μου έδωσε ήταν ένα βιβλίο του Τζες Στιμ με τίτλο «Ο κοιμισμένος προφήτης, η ιστορία του Έντγκαρ Κέισι, του μεγαλύτερου μέντιουμ της Αμερικής».

Έφερα το βιβλίο στο σπίτι στον σύζυγό μου, τον Μπομπ, τον πατριό της Τάμι, και εντυπωσιαστήκαμε από τον όγκο των όσων γράφτηκαν για τις μεταφυσικές ικανότητες αυτού του ανθρώπου. Αυτό μας έδωσε το έναυσμα για την εκτεταμένη ανάγνωση σχετικής βιβλιογραφίας πάνω στο θέμα των ψυχοδυναμικών φαινομένων. Ο Μπομπ ήταν ιδιαίτερα συνεπαρμένος με το θέμα της υπερφυσικής θεραπείας. Σύντομα, ωστόσο, έγινε φανερό ότι έπρεπε να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί στην επιλογή αξιόπιστων πληροφοριών. Ως εκ τούτου, πήρα την απόφαση να εξερευνήσω τον τομέα μέσω ακαδημαϊκών σπουδών.

Για μερικά χρόνια παρακολούθησα μαθήματα στη Νέα Σχολή Κοινωνικών Ερευνών και εκπαιδεύτηκα από μερικούς από τους κορυφαίους ερευνητές του τομέα. Το συνεχές ενδιαφέρον μου με οδήγησε να παρακολουθήσω δημόσια προγράμματα που προσέφερε η Αμερικανική Εταιρεία Ψυχικών Ερευνών (American Society for Psychical Research) και η Ένωση για την Έρευνα και την Φώτιση (Association for Research and Enlightenment).

Σύντομα αναπτύχθηκαν φιλίες με πρωτοπόρους πειραματιστές, όπως ο δρ Στάνλεϊ Κρίπνερ και ο δρ Μόνταγκιου Ούλμαν του Εργαστηρίου Ονείρων του Μαϊμονίδη στο Μπρούκλιν της Νέας

Υόρκης, ο δρ Ίαν Στίβενσον, γνωστός ερευνητής της μετενσάρκωσης στην Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου της Βιρτζίνια, ο δρ Λόρενς Λεσάν, ο ψυχολόγος του οποίου η μακρόχρονη και επίμονη έρευνα οδήγησε σε μια μοναδική μέθοδο διδασκαλίας της ψυχικής θεραπείας, και οι περισσότερες από αυτές τις διάσημες προσωπικότητες ήταν ηγέτες στον τομέα αυτό. Συμμετέχοντας στις προσπάθειές τους, συνειδητοποίησα τελικά το 1971 ότι οι δυνάμεις μου θα μπορούσαν να χρησιμοποιηθούν καλύτερα στην υποστήριξη της έρευνας για την παραψυχολογία. Γιατί όσο περισσότερα παρατηρούσα την ανάπτυξη της κόρης μου και όσο περισσότερα μάθαινα για την έρευνα την παραψυχολογία, τόσο πιο ξεκάθαρο μου γινόταν ότι είχα αρχίσει να αφοσιώνομαι ολοκληρωτικά σε έναν στόχο: να μάθω όσο το δυνατόν περισσότερα για το συνολικό δυναμικό του ανθρώπινου όντος. Για το σκοπό αυτό, ο Μπομπ και εγώ ιδρύσαμε έναν μη κερδοσκοπικό οργανισμό, τον οποίο ονομάσαμε «Ίδρυμα Εξωαισθητηριακής Έρευνας» (Foundation for Parasensory Investigation).

Η διεύθυνση του Ιδρύματος για την Εξωαισθητηριακή Έρευνα αποδείχθηκε ότι ήταν μια δουλειά δεκαοκτώ ωρών την ημέρα για τη Τζούντι Σκατς, δεδομένου ότι το προσωπικό του Ιδρύματος αποτελούνταν μόνο από τη Τζούντι και τον Μπομπ, και εκείνος είχε πλήρη απασχόληση ως σύμβουλος επενδύσεων.

Επειδή υπήρχαν τόσα πολλά ερευνητικά προγράμματα που χρειαζόνταν χρηματοδότηση, ο χρόνος της Τζούντι αναλωνόταν στο να μιλάει με όσους ζητούσαν χρηματοδότηση, να σταθμίζει τη σπουδαιότητα των προγραμμάτων, να ζητά συμβουλές από τους πολλούς επαγγελματίες φίλους της στον τομέα και γενικά να βοηθάει να έρχονται σε επαφή μεταξύ τους άνθρωποι με κοινούς στόχους.

Τα κονδύλια που είχε να προσφέρει το Ίδρυμα ως επιχορηγήσεις ήταν εξαιρετικά περιορισμένα και η αρχική ερευνητική υποστήριξη διοχετεύτηκε μέσω του Εργαστηρίου Ονείρων στο Νοσοκομείο Μαϊμόνιδη, το οποίο πειραματιζόταν σε διευρυμένες καταστάσεις συνείδησης. Οι άνθρωποι που εργάζονταν εκεί είχαν γίνει καλοί φίλοι της Τζούντι και του Μπομπ, και όταν πίστευαν ότι ένα έργο άξιζε να χρηματοδοτηθεί, η Τζούντι προσπαθούσε να συγκεντρώσει τα

χρήματα που χρειάζονταν. Δεν επρόκειτο για μεγάλα έργα, αλλά μάλλον για προσπάθειες που είχαν ως στόχο να βοηθήσουν στην έναρξη αξιόλογης έρευνας με κεφάλαια εκκίνησης. Στη συνέχεια, αν το πρόγραμμα έδειχνε υποσχόμενο, μεγαλύτεροι οργανισμοί ήταν πιο πρόθυμοι να προσφέρουν βοήθεια για τη συνέχιση της χρηματοδότησης.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου ο Μπομπ όχι μόνο είχε αρχίσει να ασχολείται με την πνευματική θεραπεία, αλλά είχε επίσης αρχίσει να ενδιαφέρεται για τη διαδικασία που ονομάζεται «αυτόματη γραφή». Κατά τη διάρκεια της εμβάθυνσής του στο τελευταίο θέμα, ένιωσε την ανάγκη να πειραματιστεί και ο ίδιος με αυτό. Ως αποτέλεσμα, κατέγραφε υλικό κάθε βράδυ σε διαλογιστική κατάσταση, και οι πολλές σελίδες εσωτερικής καθοδήγησης που είχε λάβει αποδείχθηκαν πολύτιμες γι' αυτόν όχι μόνο στο θεραπευτικό του έργο, αλλά και ως αξιόπιστη πηγή που τον βοηθούσε να λαμβάνει αποφάσεις που απαιτούσαν κάτι περισσότερο από μια λογική προσέγγιση.

Τόσο η πνευματική θεραπεία όσο και η αυτόματη γραφή ήταν μεταξύ των θεμάτων την έρευνα των οποίων το Ίδρυμα ενδιαφερόταν να υποστηρίξει, και η Τζούντι και ο Μπομπ θεώρησαν ότι το Ίδρυμα θα έπρεπε επίσης να βοηθήσει να γίνουν αυτά τα θέματα γνωστά στο κοινό. Σαν αποτέλεσμα, το Ίδρυμα χρηματοδότησε μια σειρά από συνέδρια που ξεκίνησαν το 1973, και τα οποία ήταν ανοιχτά στο κοινό.

Τον Ιούνιο του 1973 η Τζούντι και ο Μπομπ οργάνωσαν ένα συνέδριο στο Κέντρο Λίνκολν της Νέας Υόρκης, το οποίο παρακολούθησαν πάνω από χίλια άτομα. Το θέμα του συνεδρίου ήταν «Ψυχική Θεραπεία: Ο Μύθος στην Επιστήμη», επικεντρώθηκε στο έργο ανθρώπων όπως ο Λάρι Λεσάν και ο Στάνλεϊ Κρίπνερ, οι θεραπευτές Όλγα Γουόραλ και Έντγκαρ Τζάκσον και η αδελφή Τζούστα Σμιθ, της οποίας η πρωτοποριακή έρευνα αφορούσε την επίδραση της ψυχικής θεραπείας στη σταθερότητα των ενζύμων.

Με προτροπή του Στάνλεϊ Κρίπνερ, το Ίδρυμα χρηματοδότησε επίσης τα δύο πρώτα Συνέδρια του Δυτικού Ημισφαιρίου για τον «Βελονισμό, τη Φωτογραφία Κίρλιαν και την Ανθρώπινη Αύρα». Ήταν τα πρώτα συνέδρια που ασχολήθηκαν με αυτά τα θέματα,

και η σημασία τους ήταν αρκετά σημαντική ώστε τα πρακτικά τους να δημοσιευθούν.

Επιπλέον, η Τζούντι παρακολουθούσε τα πολυάριθμα ερευνητικά προγράμματα που το Ίδρυμα βοηθούσε να χρηματοδοτηθούν, συμπεριλαμβανομένης της επαναστατικής εργασίας στην όραση εξ αποστάσεως που γινόταν στο Ερευνητικό Ινστιτούτο του Στάνφορντ με τον Ισραηλινό μέντιουμ, Γιούρι Γκέλλερ. Το πρόγραμμα αυτό, τα αποτελέσματα του οποίου δημοσιεύθηκαν στο έγκριτο βρετανικό επιστημονικό περιοδικό «Nature», καθώς και ένα μίνι συνέδριο για τα ψυχικά φαινόμενα, στο οποίο συμμετείχαν δεκαέξι παγκοσμίου φήμης φυσικοί επιστήμονες, ήταν εξαιρετικά σημαντικά στην παγκόσμια αναγνώριση της σημασίας της διερεύνησης των ψυχικών λειτουργιών. Στην πραγματικότητα, το ίδιο το συνέδριο οδήγησε στην έκδοση ενός βιβλίου, Τα Έγγραφα του Γκέλλερ (The Geller Papers), από τον Τσαρλς Πανάτι.

Η Τζούντι συνέχισε να αναλαμβάνει όλο και περισσότερες ευθύνες. Εντάχθηκε στο Ινστιτούτο Νοητικών Επιστημών του πρώην αστροναύτη Έντγκαρ Μίσελ ως ιδρυτικό μέλος του διοικητικού συμβουλίου· έγινε μέλος του διδακτικού προσωπικού στη Σχολή Διαρκούς Επιμόρφωσης του Πανεπιστημίου της Νέας Υόρκης, όπου δίδασκε μαθήματα πειραματικής παραψυχολογίας και νέες διαστάσεις στη θεραπεία· δεχόταν επίσης προσκλήσεις από το ραδιόφωνο και την τηλεόραση για να μιλήσει για το έργο με το οποίο ασχολούταν, και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, ξεκίνησε το διδακτορικό της στο Ινστιτούτο Ανθρωπιστικής Ψυχολογίας στην Καλιφόρνια.

Η εξωτερική της ζωή άρχισε έτσι να μοιάζει με μια παρέα στροβιλιζόμενων δερβίσηδων. Το περιοδικό New Realities, σε μια βιογραφία που συνόδευε μια συνέντευξη της Τζούντι, περιέγραψε τη ζωή της ως εξής:

«Η ζωή της Τζούντιθ Σκατς στη δεκαετία του 1970 μπορεί να ανακεφαλαιωθεί καλύτερα σε μια τυπική ημέρα στο ερευνητικό κέντρο συνείδησης που αποτελούσε το σαλόνι του μεγάλου διαμερίσματος των Σκατς στη Νέα Υόρκη. Σε ένα δωμάτιο προβάλλεται μια κινηματογραφική ταινία σε μια ομάδα που ενδιαφέρεται για τη βιοανάδραση. Σε μια άλλη ομάδα βρίσκονται αναζητητές που εμβαθύνουν

στην εκπαίδευση του διαλογισμού. Σε ένα άλλο δωμάτιο βρίσκεται σε εξέλιξη μια συνάντηση ιατρικής έρευνας.

Η ίδια η Σκατς μοιάζει να βρίσκεται σε όλα τα μέρη ταυτόχρονα, καθώς κάνει επίσης ζογκλερικά μιλώντας ταυτόχρονα με τρία τηλέφωνα και συνδέοντάς ανθρώπους μεταξύ τους στο πεδίο της έρευνας της συνείδησης. Και ανά πάσα στιγμή, μπορεί κανείς να δει τον Έντγκαρ Μίτσελ, τον Σουάμι Μουκτανάντα ή τον Γιούρι Γκέλερ, για να μην αναφέρουμε τη συνήθη συλλογή από μέντιουμ, μυστικιστές και φυσικούς - ή απλώς φίλους φίλων. Σε έναν επισκέπτη που επισκέπτεται το χώρο για πρώτη φορά, φαίνεται θαύμα το γεγονός ότι μια τόσο μικροκαμωμένη κυρία μπορεί να τα κρατάει όλα αυτά ταυτόχρονα, και επιπλέον να μαγειρεύει και να κάνει το τραπέζι συχνά στους συγκεντρωμένους.

Εξίσου μεγάλο θαύμα, εκείνη την εποχή του 1975, ήταν ο τρόπος με τον οποίο η Τζούντι κατάφερνε να καλύπτει το αυξανόμενο κενό και την έλλειψη ικανοποίησης που ένιωθε. Επιφανειακά, η ζωή της ήταν ό,τι θα μπορούσε να επιθυμεί - η δουλειά της ήταν ενδιαφέρουσα και συναρπαστική, όλοι στην οικογένειά της είχαν τα ίδια ενδιαφέροντα και οι υπηρεσίες και οι συμβουλές της είχαν ζήτηση από ανθρώπους σε όλη τη χώρα. Αλλά κάτι ζωτικό έλειπε και αυτό της προκαλούσε τεράστιο συναισθηματικό πόνο.

Είχε επίσης αρχίσει να μου προκαλεί σωματικό πόνο, καθώς εμφάνισα σοβαρό έλκος στομάχου. Γνώριζα πολύ καλά την επίδραση που μπορούν να έχουν τα συναισθήματα στη σωματική ευεξία κάποιου, αλλά η γνώση αυτή δεν βοηθούσε καθόλου τα συμπτώματα. Στην πραγματικότητα η γνώση ότι το έκανα εγώ αυτό στον εαυτό μου με έκανε να νιώθω ακόμα χειρότερα. Έψαχνα ξανά και ξανά για τις απαντήσεις που θα με βοηθούσαν να βγω από τη φυλακή που είχα χτίσει μόνη μου, αλλά τίποτα δεν φαινόταν να βοηθάει. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι στην δουλειά που έκανα, δεν υπήρχε ούτε ένα πρόγραμμα που να μην με άφηνε με την αίσθηση ότι οι απαντήσεις ήταν ελλιπείς - ότι κάτι έλειπε. Σεβόμουν την επιστημονική προσέγγιση, την υποστήριζα και πίστευα ότι ήταν απολύτως απαραίτητη, αλλά δεν αγγίζαμε καθόλου τον πνευματικό παράγοντα, παρόλο που είχαμε επίγνωση ότι σε όλα μας τα προγράμματα -και ειδικά στα θεραπευτικά προγράμματα στα οποία συμμετείχαμε- υπήρχαν επανειλημμένες πνευματικές εκδηλώσεις.

Εκείνη την εποχή άρχισα να βλέπω όνειρα που αποτελούσαν συνέχεια της πρώτης μου μουσικιστικής εμπειρίας. Αυτή τη φορά φαινόταν να υπάρχει σε αυτά ένα μήνυμα, που με άφηνε με μια αίσθηση μιας πανανθρώπινης συμπαντικής αγάπης που άγγιζε τα όρια της έκστασης. Αλλά αυτό το συναίσθημα ήταν φευγαλέο και δεν μπορούσα να το διατηρήσω.

Η αντίθεση μεταξύ των συναισθημάτων που βίωνα στα όνειρά μου και των συναισθημάτων που είχα όταν ήμουν ξύπνια και ενεργή ήταν, το λιγότερο οδυνηρή. Και παρόλο που ούτε ο σύζυγός μου ούτε τα παιδιά μου παραπονέθηκαν ποτέ, ήξερα ότι η ψυχική μου κατάσταση προκαλούσε πόνο στην οικογενειακή μας ζωή.

Νιώθοντας τόσο καταθλιπτική όσο ένιωθα, δεν ήταν περίεργο που ήθελα να υπαναχωρήσω από μια δέσμευση που είχα αναλάβει δύο μήνες νωρίτερα. Είχα συμφωνήσει να εμφανιστώ ως κεντρική ομιλήτρια σε ένα συνέδριο για τη φωτογραφία Κίρλιαν που γινόταν στην Ακαδημία Ιατρικής της Νέας Υόρκης, και τώρα που η ημερομηνία έφτασε, ήθελα απεγνωσμένα να ακυρώσω την εμφάνισή μου, κι όμως ήξερα ότι δεν υπήρχε περίπτωση να το κάνω. Και έτσι έσυρα τον εαυτό μου στην άλλη άκρη της πόλης όπου γινόταν το συνέδριο, και έδωσα μια εικοσιπεντάλεπτη ομιλία σχετικά με τη θεραπεία και την συνεισφορά μη παραδοσιακών θεραπευτικών μεθόδων στην άσκηση της ιατρικής θεραπείας.

Μετά το συνέδριο πήγα κατευθείαν στο σπίτι και έπεσα στο κρεβάτι. Ένιωθα ότι βρισκόμουν στο χαμηλότερο σημείο της ζωής μου. Είχα τα πάντα... έναν αγαπημένο σύζυγο, δύο υπέροχα, ταλαντούχα παιδιά, μια εμπνευσμένη δουλειά που με έφερνε σε επαφή με τους πιο ενδιαφέροντες ανθρώπους· και όμως ένιωθα ένα τεράστιο κενό μέσα μου σαν να διαλυόμουν. Και τότε, σε μια συναισθηματική κατάρρευση, μόνη στο δωμάτιό μου άρχισα να κλαίω, και χωρίς καν να ξέρω πώς ή από πού μου ήρθαν οι λέξεις, άφησα μια απελπισμένη, σπαρακτική κραυγή: «Άς με βοηθήσει κάποιος εκεί πάνω παρακαλώ!». Οι λέξεις με εξέπληξαν, γιατί δεν τις είχα ποτέ άλλοτε διατυπώσει, ούτε καν είχα κάνει παρόμοιες σκέψεις στο παρελθόν.

Δύο ημέρες αργότερα, γύρω στις εννέα το πρωί, χτύπησε το τηλέφωνό μου. Μια φίλη μου από το Ντιρόιτ βρισκόταν στη Νέα Υόρκη και μου είπε ότι ήταν πολύ σημαντικό να τη δω και ότι θα μπορούσα ενδεχομένως να τη συναντήσω για μεσημεριανό γεύμα

σε ένα εστιατόριο στο κέντρο της πόλης. Όταν έφτασα την καθορισμένη ώρα, με περίμενε και συνοδευόταν από έναν άνδρα περίπου σαράντα πέντε ετών. Μου τον σύστησε ως δάσκαλό της στη μεταφυσική και μου είπε ότι είχε αξιοσημείωτο ταλέντο ως αριθμολόγος. Μη γνωρίζοντας τίποτε για την αριθμολογία, καθώς ήταν ένας τομέας που δεν με ενδιέφερε ιδιαίτερα, άκουσα μόνο κατά το ήμισυ τις ιστορίες που μου διηγήθηκε για τις εκπληκτικές ικανότητές του στην πρόβλεψη και πόσο την βοήθησε να βρει μια πιο ειρηνική θεώρηση της ζωής. Μετά το γεύμα, καθώς φεύγαμε, η φίλη μου μού έδωσε την επαγγελματική κάρτα του άνδρα και επέμεινε να πάω να μου κάνει το χάρτη μου. Ο άνδρας με κοίταξε κατευθείαν και μου είπε: «Θέλω πραγματικά να κάνω τον χάρτη σας· θα είναι δώρο.»

Η συζήτηση με προβλημάτισε, αλλά πίστευα πραγματικά ότι δεν υπάρχουν τυχαίες συναντήσεις στη ζωή, και ένιωσα ότι κατά κάποιο τρόπο έπρεπε να συμμορφωθώ με τις επιθυμίες της φίλης μου. Εκλογικεύοντας το, είπα στον εαυτό μου ότι οι αριθμολόγοι, όπως αυτοί που διαβάζουν κάρτες ταρώ και άλλοι που διαβάζουν το μέλλον, μπορεί να είναι πολύ προικισμένοι και ευαίσθητοι και απλώς χρησιμοποιούν τα εργαλεία του επαγγέλματός τους ως μέσο για να εκδηλωθεί το ταλέντο τους. Ως εκ τούτου, σκέφτηκα ότι ίσως αυτό το μεταφυσικό άτομο «στάλθηκε» σε μένα για να μου πει κάτι για τον εαυτό μου που θα με βοηθούσε να ξεπεράσω το άγχος μου. Μέσα στην αγωνία μου, οτιδήποτε άξιζε μια προσπάθεια.

Και έτσι το επόμενο πρωί τηλεφώνησα και έκλεισα ραντεβού για να τον δω το ίδιο απόγευμα. Ο αριθμολογικός χάρτης που είχε ετοιμάσει, με βάση το όνομά μου και την ημερομηνία γέννησής μου που του είχα δώσει την προηγούμενη μέρα, περιέγραφε με ακρίβεια μερικά από τα πιο σημαντικά γεγονότα που είχαν συμβεί στη ζωή μου. Στη συνέχεια είπε ότι σύντομα θα συναντούσα μια πολύ μεγαλύτερη γυναίκα που θα γινόταν δασκάλα μου για το υπόλοιπο της ζωής της και ότι μέσα σε ένα χρόνο θα δημοσίευα ένα από τα πιο σημαντικά πνευματικά κείμενα που είναι γνωστά στην ανθρωπότητα. Όταν του είπα ότι σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται να γράψω κάτι, μου είπε: «Δεν είπα ότι θα το γράψεις- είπα ότι θα το δημοσιεύσεις- ». Του είπα ότι αυτό ήταν γελοίο, καθώς δεν είχα καμία σχέση με τις εκδόσεις. Εκείνος χαμογέλασε πλατιά και είπε απλώς: «Θα δεις».

Το επόμενο πρωί με ξύπνησε ένα τηλεφώνημα από τον φίλο μου Ντάγκλας Ντιν, ο οποίος ήταν πρόεδρος του συνεδρίου στο οποίο είχα μιλήσει λίγες μέρες πριν. Ο Ντάγκλας είπε ότι είχε δύο λόγους για να μου τηλεφωνήσει: πρώτον, ήθελε να μάθει αν αισθανόμουν καλύτερα και, δεύτερον, ήθελε να μου πει ότι ένας καθηγητής ψυχολογίας που συνδεόταν με το Κολέγιο Ιατρών και Χειρουργών του Πανεπιστημίου Κολούμπια, με τον οποίο είχε γνωριστεί στο συνέδριο, είχε προσκαλέσει τον Ντάγκλας να έρθει στο Πανεπιστήμιο για γεύμα την επόμενη Τρίτη, προκειμένου να συζητήσουν κάποια θέματα αμοιβαίου ενδιαφέροντος. «Θα έρθεις μαζί μου, Τζούντι;» ρώτησε.

Παρόλο που δεν αισθανόμουν καλά, ο Ντάγκλας επέμενε να τον συνοδεύσω. Είπα ότι θα πήγαινα, γιατί αν και ο καθηγητής του Κολούμπια δεν είχε διευκρινίσει τι ήθελε να συζητήσουν, ήξερα ότι για πολύ καιρό ήμουν εξαιρετικά διστακτική να μιλήσω με εκπροσώπους της ορθόδοξης ιατρικής κοινότητας για ολιστικές θεραπευτικές προσεγγίσεις. Και αυτή φαινόταν ιδανική ευκαιρία να παρουσιάσουμε τις ιδέες μας σε έναν επαγγελματία που συνδεόταν με ένα από τα πιο διάσημα ιατρικά ιδρύματα της χώρας. Είπα στον Ντάγκλας ότι είχα ήδη ραντεβού για το γεύμα της Τρίτης, αλλά αν ο καθηγητής τα κατάφερνε την Τετάρτη, θα ήμουν ευτυχής να τους συναντήσω. Αφού έκλεισα το τηλέφωνο, άρχισα να σκέφτομαι τι υλικό θα μπορούσα να φέρω μαζί μου που θα μπορούσε να κινηήσει αρκετά το ενδιαφέρον του καθηγητή ώστε να μας βοηθήσει να διαμορφώσουμε κάποιου είδους σύνδεση μεταξύ των επαγγελματιών του ιατρικού κλάδου και των ατόμων που είχαν θεραπευτικές ικανότητες.

Στις 29 Μάϊου 1975, ο Ντάγκλας και εγώ φτάσαμε στο Ιατρικό Κέντρο στο άνω Μπροντγουέι στο Μανχάταν για να συναντήσουμε τον καθηγητή, δρα Μπιλ Θέντφορντ. Ένιωθα κάπως νευρική πριν την συνάντηση, γιατί δεν είχα ιδέα τι είδους άνθρωπο να περιμένω, αφού ο Ντάγκλας του είχε μιλήσει μόνο για λίγα λεπτά στο συνέδριο και δεν είχε τον χρόνο να καταλάβει το παραμικρό για τον χαρακτήρα ή τα ενδιαφέροντά του. Ο Ντάγκλας με διαβεβαίωσε ότι θα μαθαίναμε πολύ σύντομα, αφού ο κ. Θέντφορντ του είπε ότι μας περίμενε και θα πηγαίναμε κατευθείαν για το γεύμα.

Καθώς πλησιάζαμε την γεμάτη κόσμο είσοδο του Μαύρου Κτιρίου στο Ιατρικό Κέντρο, είπα στον Ντάγκλας, «Κοίτα, εκεί είναι,

περιμένει έξω στα σκαλιά», καθώς έδειχνα έναν ψηλό, λεπτό άνδρα. Ο Ντάγκλας έμεινε άναυδος. 'Ναι, αυτός είναι ο Δρ. Θέντφορντ· αλλά Τζούντι, πώς το ξέρεις; Δεν τον έχεις δει ποτέ!

Δεν μπορούσα να απαντήσω στον Ντάγκλας λογικά, γιατί δεν το είχα καν σκεφτεί πριν το πω. Ωστόσο, αφού είπα τις λέξεις, με κατέκλυσε η σκέψη ότι ήδη το γνώριζα αυτό το άτομο.

Μετά τις συνηθισμένες συστάσεις, ο Δρ. Θέντφορντ είπε ότι είχε κατέβει από το γραφείο του για να μας συναντήσει, ώστε να μην υπάρχει περίπτωση να καθούμε στον λαβύρινθο των διαδρόμων και των τμημάτων που αποτελούσαν το συγκρότημα που ήταν γνωστό ως Ιατρικό Κέντρο. Στη συνέχεια μας οδήγησε στην καφετέρια της σχολής. Στο σαλόνι, μας σύστησε σε μια από τις συναδέλφους του, τη Δρ. Έλεν Σάκμαν, μια λεπτή, κοντή, προχωρημένης μεσήλικα γυναίκα που δεν μπορούσε να ζυγίζει πολύ περισσότερο από σαρανταπέντε κιλά και η οποία ήταν συνεργάτιδα του Δρ. Θέντφορντ. Οι τέσσερις μας μπήκαμε στην καφετέρια, και αφού και οι δύο καθηγητές μας είπαν να τους αποκαλούμε με τα μικρά τους ονόματα, ο Μπιλ μας οδήγησε σε ένα σχετικά απομονωμένο τραπέζι.

Όταν ολοκληρώθηκε η απαιτούμενη κουβεντούλα, ανέφερα το θέμα που ήθελα να συζητήσω μαζί τους, αλλά κατά κάποιο τρόπο κανείς τους δεν έδειξε ενδιαφέρον να συζητήσει το θέμα της ολιστικής υγείας. Τόσο ο Μπιλ όσο και η Έλεν συνέχισαν να μιλούν για την έρευνα γενικά, και όσο περισσότερο μιλούσαν τόσο περισσότερο αναρωτιόμουν τι έκανα εκεί. Καθώς η συζήτηση συνεχιζόταν, ωστόσο, άρχισα να αισθάνομαι ότι υπήρχε κάτι στο μυαλό της Έλεν που δεν αποκάλυπτε, αν και δεν μπορούσα να φανταστώ τι θα μπορούσε να είναι αυτό. Το μόνο που ήξερα ήταν ότι δεν είχε καμία σχέση με τα ερευνητικά σχέδια που συζητούσε. Και τότε, καθώς τρώγαμε το γλυκό μας, άκουσα τον εαυτό μου να λέει κάτι που δεν μπορούσα να πιστέψω ότι είπα. Γύρισα προς την Έλεν και από το στόμα μου βγήκε: «Ακούς μια εσωτερική φωνή, έτσι δεν είναι;».

Πριν προλάβω να ζητήσω συγγνώμη για κάτι που ήταν φανερό ότι δεν μπόρεσα να ελέγξω, παρατήρησα ότι η Έλεν είχε χλοιάσει και υπήρχε μια σφιγμένη έκφραση στο πρόσωπό της καθώς είπε, πολύ αχνά, «Τι είπες;».

Ο Μπιλ μας διέκοψε σπρώχνοντας την καρέκλα του προς τα πίσω και λέγοντας: «Γιατί δεν πάμε όλοι μαζί στο γραφείο μας; Νομίζω ότι θα είμαστε πολύ πιο άνετα εκεί».

Δεν ήξερα αν έπρεπε ή όχι να επαναλάβω αυτό που είχα πει στην Έλεν, αλλά αμέσως συνειδητοποίησα ότι δεν χρειαζόταν να ασχοληθώ με το θέμα, γιατί καθώς ο Μπιλ μας έπαιρνε από την καφετέρια, κατάλαβα ότι ήθελε να προχωρήσουν με την Έλεν οι δυο τους και ότι ο Ντάγκλας και εγώ να τους ακολουθήσουμε. Παρατήρησα επίσης ότι έμοιαζαν να μιλούν έντονα μεταξύ τους, μέχρι που τελικά φτάσαμε στο γραφείο του, όπου μας σύστησε τον συνεργάτη τους, τον δρα Κένεθ Γουάπνικ. Στη συνέχεια ο Μπιλ έκλεισε την πόρτα, την κλείδωσε και ρώτησε ήσυχα: «Θα κρατήσετε εμπιστευτικά όσα λέμε σε αυτό το δωμάτιο, έτσι δεν είναι;».

Τόσο ο Ντάγκλας όσο και εγώ του δώσαμε τις διαβεβαιώσεις μας, αν και δεν μπορούσα να μαντέψω τι θα μπορούσε να είναι ένα τέτοιο μυστικό.

Ο Μπιλ και η Έλεν πέρασαν τις επόμενες δύο ώρες λέγοντας στον Ντάγκλας και σε μένα την ιστορία των τελευταίων δέκα ετών. Τα γεγονότα που περιέγραφαν δεν μου φάνηκαν παράξενα και δεν ένιωσα ότι αυτοί οι άνθρωποι ήταν ξένοι. Με έναν τρόπο που δεν μπορούσα να εξηγήσω, μου φάνηκε σαν να ξανασυναντιόμουν με παλιούς φίλους, και αυτά που μου έλεγαν μου φάνηκαν πολύ φυσικά, σαν να ήταν συνέχεια γεγονότων με τα οποία είχα ήδη συνδεθεί.

Όλη η σκηνή ήταν εξαιρετικά ενορχηστρωμένη. Καθόμουν σε ένα ιατρικό κέντρο αναγνωρισμένου κύρους με ανθρώπους που ήταν σαφώς αξιόπιστοι για την επιστημονική τους σταδιοδρομία. Και αντί να συζητάμε για ολιστικές πρακτικές υγείας, κρατούσα την αναπνοή μου περιμένοντας να δω ένα μεταφυσικό κείμενο που είχαν γράψει κρυφά. Ρώτησα αν μπορούσα να το διαβάσω.

Ο Μπιλ ξεκλείδωσε τη συρταριέρα του και έβγαλε επτά μεγάλα μαύρα ντοσιέ, από αυτά που χρησιμοποιούν οι υποψήφιοι διδάκτορες για να κρατούν τις διατριβές τους, και τα έβαλε πάνω στο γραφείο. «Ορίστε», είπε, «χίλιες πεντακόσιες σελίδες. Τα Μαθήματα Θαυμάτων».

Ένωσα ηλεκτρισμένη. Άπλωσα το χέρι μου στο υτοσιέ που περιείχε το κείμενο, και καθώς το άνοιξα, τα μάτια μου επικεντρώθηκαν στην εισαγωγή:

Αυτά είναι μαθήματα θαυμάτων. Είναι υποχρεωτικά μαθήματα. Μόνο ο χρόνος που θα τα κάνεις επαφίεται σε σένα.

Όταν διάβασα αυτό το πρώτο απόσπασμα, ένας μεγάλος αναστεναγμός ανακούφισης αναδύθηκε από μέσα μου, καθώς άκουσα την εσωτερική φωνή να αναγγέλλει: «Αυτός είναι ο χάρτης για το σπίτι σου». Και ήξερα απόλυτα ότι αυτή ήταν η απάντηση στο αίτημά μου για βοήθεια.

Καθώς η Έλεν και ο Μπιλ είχαν προγραμματίσει να συμμετάσχουν σε ένα συνέδριο εκείνο το απόγευμα, αναγκάστηκαν να τερματίσουν τη συνάντησή τους με την Τζούντι και τον Ντάγκλας πολύ νωρίτερα από ό,τι ήθελαν. Πριν φύγει όμως, η Τζούντι είπε ότι έπρεπε να μάθει τι εννοούσε ο Μπιλ όταν είχε πει ότι αυτά που της έλεγαν η Έλεν και ο ίδιος της τα έλεγαν εμπιστευτικά.

«Αυτό σημαίνει ότι δεν θέλετε να δείξω τα Μαθήματα σε κανέναν από τους φίλους μου;» ρώτησε.

«Όχι», είπε ο Μπιλ. «Είμαστε σίγουροι ότι τα Μαθήματα δεν πρέπει να μείνουν κρυφά. Απλώς δεν θέλουμε να συνδεθεί το όνομά μας με αυτά με κανέναν τρόπο».

«Βλέπεις, αγαπητή μου», πρόσθεσε η Έλεν, «θα ήταν αρκετά δυσάρεστο να προσπαθήσουμε να εξηγήσουμε στους συναδέλφους μας πώς συνέβησαν όλα αυτά. Ο Μπιλ κι εγώ...» Η Τζούντι διέκοψε. «Φυσικά. Καταλαβαίνω».

«Πιο σημαντικό από αυτό όμως», είπε ο Μπιλ, «είναι το γεγονός ότι αυτό το κείμενο στέκεται εντελώς από μόνο του. Δεν χρειάζεται καμιά προσωπικότητα που να συνδέεται με αυτό. Υπάρχουν ήδη αρκετές αιρέσεις προσωπικοτήτων και αυτά τα Μαθήματα δεν χρειάζεται να αποτελέσουν τη βάση για μια ακόμη. Η Έλεν και εγώ δεν αισθανόμαστε ότι μπορούμε να εκπροσωπήσουμε αυτό το υλικό, αφού δεν το βιώνουμε ικανοποιητικά. Όπως θα δεις, Τζούντι, το κείμενο είναι ένα

πρόγραμμα αυτοδιδασκαλίας και η Έλεν κι εγώ δεν είμαστε τίποτα περισσότερο από μαθητές».

Όταν η Τζούντι επέστρεψε στο διαμέρισμά της, είχε μόλις περάσει τη μισή πόρτα όταν φώναξε στον Μπομπ: «Περίμενε να δεις τι έχω». Συνέχισε προσπαθώντας να του πει ολόκληρη την ιστορία των Μαθημάτων, όπως ακριβώς της την είχαν πει νωρίτερα το απόγευμα. Ο Μπομπ την άκουσε με ενδιαφέρον. Η απόδειξη των Μαθημάτων γι' αυτόν, θα ήταν στο περιεχόμενο και όχι στη μορφή, διότι ο ίδιος έκανε ένα είδος αυτόματης γραφής τα τελευταία τρία χρόνια και δεν υπήρχε τίποτα ασυνήθιστο γι' αυτόν στο να χρησιμοποιείται κάποιος ως κανάλι για την καταγραφή πληροφοριών κάθε είδους. Όσον αφορά το περιεχόμενο, αισθανόταν ότι δεν είχε κανένα ιδιαίτερο κίνητρο για να βυθιστεί σε ένα μάθημα χιλίων πεντακοσίων σελίδων αυτή τη στιγμή.

Η Τζούντι άρχισε να διαβάσει το Κείμενο αμέσως μετά το δείπνο, και καθώς προχωρούσε όλο και περισσότερο σε αυτό, ένα κύμα ευγνωμοσύνης την κατέκλυε, γιατί ήξερε ότι η ζωή της επρόκειτο να αλλάξει με τρόπο που ξεπερνούσε τις πιο τρελές της προσδοκίες. Η χριστιανική ορολογία των *Μαθημάτων* δεν αποτελούσε πολύ μεγάλο πρόβλημα γι' αυτήν, αφού ο Μπιλ είχε εξηγήσει νωρίτερα εκείνο το απόγευμα ότι θεωρούσε ότι τα Μαθήματα χρησιμοποιούσαν τέτοια ορολογία επειδή ο Χριστιανισμός ήταν η κυρίαρχη θρησκεία της Δύσης και ότι μια τέτοια γλώσσα θα ήταν η πιο εύκολη για τους περισσότερους ανθρώπους να ταυτιστούν μαζί της. Είχε επίσης πει στην Τζούντι ότι κάποια από την παραδοσιακή χριστιανική γλώσσα είχε επανερμηνευτεί στα *Μαθήματα*. «Για παράδειγμα», της είχε πει, «η λέξη εξιλέωση στα *Μαθήματα* μεταφέρει ένα διαφορετικό μήνυμα από ό,τι στον παραδοσιακό χριστιανισμό. Στα Μαθήματα, σημαίνει τη διόρθωση της λανθασμένης αντίληψης ότι είμαστε ξεχωριστοί ο ένας από τον άλλον και από τον Θεό. «Το Άγιο Πνεύμα», είχε προσθέσει, «ορίζεται ως η Φωνή του Θεού μέσα στον καθένα μας. Είναι ο οδηγός μας και η σύνδεση με τον Δημιουργό μας».

Ήταν πέντε το πρωί όταν η Τζούντι άφησε κάτω τα μαύρα ντοσιέ για διατριβές για να πέσει για ύπνο. Είχε διαβάσει για σχεδόν οκτώ ώρες χωρίς διακοπή, και παρόλο που ήξερε ότι δεν ήταν αυτός ο τρόπος με τον οποίο έπρεπε να διαβάσει κανείς τα

Μαθήματα, αν ήθελε να τα μελετήσει πραγματικά, ένιωθε την ανάγκη να πάρει μια όσο το δυνατόν πληρέστερη γεύση και από τους τρεις τόμους. Χωρίς να είναι σε θέση να εξηγήσει διανοητικά στον εαυτό της πώς ακριβώς το ήξερε, ήταν σίγουρη ότι τα Μαθήματα επρόκειτο να αποτελέσουν το θεμέλιο του τρόπου με τον οποίο θα προσπαθούσε να ζήσει το υπόλοιπο της ζωής της.

Πριν κοιμηθεί, το μυαλό της επαναλάμβανε συνεχώς φράσεις από τα Μαθήματα και ένιωθε να την κυριεύει η αλήθεια και η επίγνωση αυτών που είχε διαβάσει. Ιδιαίτερα έμεινε σε μια φράση που είχε διαβάσει και απομνημονεύσει στο κεφάλαιο με τίτλο «Θεραπεία και Ολότητα»: «Ο αθώος νους δεν μπορεί να υποφέρει. Όντας υγιής, ο νους θεραπεύει το σώμα επειδή ο ίδιος έχει θεραπευτεί». Όταν το διάβασε αυτό, αισθάνθηκε πεπεισμένη ότι το έλκος από το οποίο υπέφερε σύντομα θα αποτελούσε παρελθόν γι' αυτήν. Και τώρα, λίγο πριν την κυριεύσει ο ύπνος, ένιωθε την απόλυτη βεβαιότητα αυτής της γνώσης.

Το επόμενο πρωί η Τζούντι τηλεφώνησε στην Έλεν για να της πει πόσο συγκλονιστικά όμορφο και ουσιαστικό ήταν το κείμενο και τη ρώτησε αν αυτή και ο Μπιλ θα μπορούσαν να περάσουν από εκεί καθώς επέστρεφαν στο σπίτι τους, καθώς υπήρχαν ορισμένες ερωτήσεις που ήθελε να τους κάνει σχετικά με τα Μαθήματα. Η Έλεν είπε ότι θα χαιρόταν να περάσει, και αν ο Μπιλ ήταν ελεύθερος, ήταν σίγουρη ότι θα την ακολουθούσε.

Και έτσι άρχισε η πρώτη από μια σειρά σχεδόν καθημερινών συναντήσεων που είχε η Τζούντι με την Έλεν και τον Μπιλ, καθώς και τον Κεν, ο οποίος είχε γίνει πλέον τόσο αναπόσπαστο κομμάτι των *Μαθημάτων* όσο και η Έλεν και ο Μπιλ. Από αυτές τις πολλές συναντήσεις κατά τη διάρκεια των επόμενων τριών ετών, αναπτύχθηκε μεταξύ τους ένα αίσθημα βαθιάς αγάπης, σύνδεσης και δέσμευσης.

Δέκα ημέρες αφότου πήρε τα Μαθήματα από την Έλεν και τον Μπιλ, η Τζούντι είχε προγραμματίσει να πάει στην Καλιφόρνια για να παρευρεθεί σε ορισμένες συναντήσεις που αφορούσαν το έργο του ιδρύματός της και να συναντηθεί με τη σύμβουλο του διδακτορικού της, τη Δρ. Έλενορ Κρίσγουελ. Ρώτησε την Έλεν και τον Μπιλ αν θα ήταν σύμφωνοι να πάρει το κείμενο μαζί της

και να το δείξει σε ορισμένους φίλους της που ήξερε ότι θα ενδιαφέρονταν.

«Η Καλιφόρνια είναι τρεις χιλιάδες μίλια μακριά», είπε χαλαρά ο Μπιλ. «Κανείς δεν μας ξέρει εκεί πέρα».

Τα επτά μαύρα ντισκέ διατριβών που περιείχαν τις χίλιες πεντακόσιες σελίδες των Μαθημάτων ζύγιζαν σχεδόν είκοσι κιλά, και παρόλο που η Τζούντι δεν τα είχε βγάλει από το διαμέρισμά της από τότε που τα παρέλαβε, ήξερε καλά πόσο βαριά και δυσκίνητα ήταν στη μεταφορά τους. Όταν ετοιμαζόταν να πάει στο αεροδρόμιο, ο μόνος τρόπος που μπορούσε να σκεφτεί για να τα μεταφέρει ήταν σε μια τσάντα για ψώνια, αλλά ακόμη και πριν τα σηκώσει, ήξερε ότι κάτι έπρεπε να γίνει για να τα κάνει πιο εύκολα στην μεταφορά.

Στο αεροπλάνο είχε έξι ώρες ησυχίας για να σκεφτεί τα Μαθήματα και να αναλογιστεί πόσοι από τους φίλους της θα ήθελαν αντίγραφα μόλις τους έλεγε γι' αυτά. Δεν είχε ιδέα πώς θα μπορούσε να ικανοποιήσει τα αιτήματά τους, αλλά θυμήθηκε την πρώτη αρχή των θαυμάτων στο Κείμενο, «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα», και αποφάσισε ότι αν οι φίλοι της ήταν γραφτό να τα έχουν, με κάποιο τρόπο θα τα αποκτούσαν.

Ένας από τους πρώτους ανθρώπους στους οποίους έδειξε τα Μαθήματα ήταν ο Τζέιμς Μπόλεν, εκδότης και διευθυντής του Περιοδικού για την Μεταφυσική, ένα ποιοτικό περιοδικό που ήταν ίσως το πιο σεβαστό στον τομέα του. Το περιοδικό είχε μια ευρεία βάση ενδιαφέροντος, και μεταξύ των θεμάτων που είχαν τυπωθεί ήταν συνεντεύξεις με γνωστές προσωπικότητες, από τον Δρ. Τζέι Μπι Ράιν μέχρι τον Ρίτσαρντ Μπαχ, συγγραφέα του βιβλίου «Ο Γλάρος Τζόνναθαν Λίβινγκστον».

Ο Τζιμ Μπόλεν ενδιαφέρθηκε φυσικά για τον τρόπο με τον οποίο το υλικό είχε παραληφθεί από την «γραφέα», αλλά όταν η Τζούντι του μίλησε για το περιεχόμενο των Μαθημάτων και του έδειξε κάποια συγκεκριμένα αποσπάσματα, συνειδητοποίησε ότι είχε περιέλθει στην κατοχή της το πιο ιδιαίτερο χειρόγραφο που είχε δει ποτέ - ένα χειρόγραφο με το οποίο ήθελε διακαώς να ασχοληθεί σε προσωπικό επίπεδο.

Τότε προέκυψε το πρόβλημα σχετικά με το πώς θα μπορούσε να δουλέψει με τα Μαθήματα, αν η Τζούντι είχε μόνο ένα αντίγραφο μαζί της, και ο Τζιμ αποφάσισε ότι το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να φτιάξει ένα αντίγραφο με φωτοτυπία. Λόγω των εκδοτικών του διασυνδέσεων, μπόρεσε να κάνει τη δουλειά μέσα σε είκοσι τέσσερις ώρες και με «μόνο σαράντα οκτώ δολάρια».

Προφανώς αυτή δεν ήταν μια πολύ πρακτική λύση. Όχι μόνο το υλικό σε αυτή τη μορφή ήταν υπερβολικά δυσκίνητο, αλλά και η Τζούντι δεν μπορούσε να συνεχίσει να δανείζει το αντίγραφο της για είκοσι τέσσερις ώρες σε όποιον το ήθελε. Ωστόσο ήταν απόλυτα σίγουρη ότι οι επαγγελματικοί της φίλοι που δίδασκαν και ασχολούνταν με το αντικείμενο της μεταφυσικής, θα ήθελαν να μελετήσουν το υλικό προσεκτικά. Τότε είναι που μια δημιουργική λύση στο πρόβλημα άρχισε να αναπτύσσεται.

Λίγο μετά την άφιξή της στο Σαν Φρανσίσκο, η Τζούντι έδειξε τα Μαθήματα στην Έλενор Κρίσγουελ, τη σύμβουλο διδακτορικής της διατριβής στο Ινστιτούτο Ανθρωπιστικής Ψυχολογίας. Η Έλενор δεν άργησε να αναγνωρίσει τη σημασία του χειρόγραφου. «Πάρα πολλοί άνθρωποι θα το θέλουν αυτό, Τζούντι», είπε, «και αργά ή γρήγορα θα πρέπει να το κάνεις πιο εύχρηστο- μπορείς κάλλιστα να το κάνεις τώρα».

«Βέβαια, Έλενор, αλλά πώς; Κοστίζει πολλά χρήματα για να το κάνεις βιβλίο».

«Εξαρτάται από το πώς θα το κάνεις. Έχω μια μικρή εκδοτική εταιρεία που λέγεται Freeperson Press και είμαι εξοικειωμένη με την αναπαραγωγή και τη βιβλιοδεσία εγγράφων. Μπορούμε να κάνουμε φωτοτυπίες από τις δακτυλογραφημένες σελίδες που έχετε, και στη συνέχεια να τις δέσουμε σε χάρτινο εξώφυλλο, και θα είναι τέλειες για τους σκοπούς σας, τουλάχιστον προς το παρόν».

«Όλα αυτά θα χωρούσαν σε έναν τόμο;» ρώτησε η Τζούντι με δυσπιστία.

«Όχι, -θα χρειαστείτε μάλλον τρεις ή τέσσερις τόμους. Και τα γράμματα θα είναι μάλλον μικρά. Αλλά θα μπορεί να διαβαστεί».

«Πόσο θα κόστιζε να το κάνεις;» ρώτησε η Τζούντι.

Η Έλενор είπε ότι δεν ήξερε σίγουρα, αλλά σε μια περιορισμένη ποσότητα των εκατό σεντ, πίστευε ότι το κόστος θα ήταν μεταξύ τριάντα και σαράντα δολαρίων ανά σεντ.

«Αυτό σημαίνει ότι θα πρέπει να τα πουλήσουμε για πενήντα δολάρια, γιατί θα πρέπει να δώσω μερικά σε ανθρώπους που δεν έχουν την οικονομική δυνατότητα να πληρώσουν τόσα πολλά».

Η Έλενор της είπε ότι ακόμη και με πενήντα δολάρια, θα ήταν καλύτερα από το να πρέπει να πληρώσει πενήντα δολάρια για είκοσι δύσχρηστα κιλά φωτοτυπίες.

Η Τζούντι σκέφτηκε ότι ήταν καλύτερα να ρωτήσει την Έλεν και τον Μπιλ τι γνώμη είχαν για την ιδέα, και όταν τους τηλεφώνησε, η απάντηση του Μπιλ ήταν προβλέψιμη: «Ας κάνουμε αυτό που μας λένε συνέχεια τα Μαθήματα να κάνουμε... Ας ρωτήσουμε».

Και οι τρεις τους κάθισαν ήσυχοι εκείνο το βράδυ και ζήτησαν μια απάντηση. Ο καθένας έλαβε την ίδια καταφατική απάντηση. Επιπλέον, πήραν την συμβουλή να αποκτήσουν τα πνευματικά δικαιώματα για να συμμορφωθούν με τις εκδοτικές πρακτικές.

Και έτσι μπήκαν τα γρανάζια για την εκτύπωση της «πρώτης έκδοσης» των «Μαθημάτων Θαυμάτων» .

Πριν κλείσει το τηλέφωνο, η Τζούντι είπε ότι στην περιοχή του Σαν Φρανσίσκο υπήρχε ήδη τόσο μεγάλος ενθουσιασμός για τα Μαθήματα και τέθηκαν τόσες πολλές ερωτήσεις που η ίδια δεν αισθανόταν ικανή να απαντήσει, ώστε σκέφτηκε ότι θα ήταν εξαιρετικά χρήσιμο αν η Έλεν, ο Μπιλ και ο Κεν μπορούσαν να έρθουν για μια-δύο εβδομάδες. Ο Μπιλ και η Έλεν αποφάσισαν ότι θα μπορούσαν να μιλήσουν ανεπίσημα για τα Μαθήματα σε μερικούς ανθρώπους τρεις χιλιάδες μίλια μακριά από το νοσοκομείο, και δεδομένου ότι είχαν διακοπές μπροστά τους, ταίριαζε καλά με το πρόγραμμά τους.

Η Τζούντι ενημέρωσε μερικούς φίλους ότι η Έλεν και ο Μπιλ θα έρχονταν στην περιοχή του Μπέϊ για σύντομη διαμονή και ότι ήταν πρόθυμοι να μιλήσουν για τα Μαθήματα σε μερικούς ανθρώπους. Μέσα σε μια εβδομάδα έγινε φανερό ότι πολλοί ενδιαφέρονταν να έρθουν σε μια τέτοια συνάντηση, και μέχρι να οριστεί η ημερομηνία, πάνω από εκατό άτομα είχαν δηλώσει

ότι θα παρευρεθούν. Για να χωρέσουν όλοι, η Τζούντι κανόνισε να νοικιάσει μια δημόσια αίθουσα συνεδριάσεων στο ξενοδοχείο όπου επρόκειτο να μείνει η Έλεν.

Από την αρχή αυτής της πρώτης συνάντησης, ήταν σαφές ότι οι άνθρωποι που είχαν ακούσει για τα Μαθήματα αντιμετώπισαν με μεγάλη σοβαρότητα την εργασία και τη συζήτηση του υλικού. Οι ερωτήσεις και οι απαντήσεις συνεχίστηκαν μετά τα μεσάνυχτα και παρόλα αυτά η Έλεν δεν έδειξε κανένα σημάδι κόπωσης ή ανησυχίας. Όταν τελικά έφυγε, είπε στην Τζούντι: «Το ενδιαφέρον αυτών των ανθρώπων είναι πολύ πιο συγκινητικό απ' ό,τι θα μπορούσα να φανταστώ».

Μέχρι το τέλος του μήνα που κράτησε η παραμονή τους, είχαν συναντήσει πάνω από πεντακόσιους ανθρώπους και ήταν προφανές για την Τζούντι ότι η ικανοποίηση που έλαβαν η Έλεν και ο Μπιλ βλέποντας πόσο πολύ τα Μαθήματα επηρέαζαν τους ανθρώπους, αντιστάθμισε και με το παραπάνω το προσωπικό άγχος που εξακολουθούσε να έχει ο καθένας τους σχετικά με την προστασία της ανωνυμίας του.

Κεφάλαιο 8

Τα πρώτα εκατό σελών "Μαθημάτων Θαυμάτων » παραδόθηκαν στην Τζούντι επτά εβδομάδες αργότερα. Οι τόμοι ήταν τέσσερις: δύο το πλήρες Κείμενο, ενώ σε ξεχωριστούς τόμους ήταν το Βιβλίο Εργασίας και το Εγχειρίδιο για Δασκάλους. Οι τόμοι είχαν τη διάσταση ενός τυπικού χαρτόδετου βιβλίου -περίπου δώδεκα εκατοστά πλάτος και είκοσι εκατοστά ύψος- αλλά το μέγεθος της γραμματοσειράς ήταν περίπου τριάντα τοις εκατό μικρότερο από το αρχικό δακτυλογραφημένο υλικό, καθιστώντας έτσι δύσκολη την ανάγνωση. Ωστόσο, τα Μαθήματα σε αυτή τη μορφή ήταν τουλάχιστον εύκολα στη μεταφορά, και μέσα σε μια εβδομάδα ογδόντα από τα σελ διανεμήθηκαν σε ανθρώπους στην περιοχή του Σαν Φρανσίσκο, ενώ τα άλλα είκοσι τα επέστρεψε η Τζούντι στη Νέα Υόρκη.

Διανεμήθηκαν μέσα σε τέσσερις ημέρες, και η Τζούντι έστειλε SOS στην Έλενор για να τυπώσει άλλα εκατό. Πριν ακόμα προλάβουν να παραδοθούν, η Τζούντι είχε σχεδόν εκατό νέες παραγγελίες.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η Τζούντι είπε στην Έλεν, τον Μπιλ και τον Κεν σε μια από τις τακτικές τους συναντήσεις ότι δυσκολευόταν να κατανοήσει κάποια από την ορολογία του μαθήματος και ότι θα ήθελε να υπάρχει ένα γλωσσάριο.

Ο Μπιλ είπε ότι η Έλεν, ότι είχαν συζητήσει αυτή την ιδέα αρκετές φορές με τον Κεν, αλλά δεν φαινόταν να βγαίνει τίποτα. «Δεν θα μπορούσατε να ζητήσετε από τη Φωνή βοήθεια για την αποσαφήνιση κάποιων όρων;» ρώτησε η Τζούντι την Έλεν.

Η Έλεν είπε ότι σίγουρα θα μπορούσε να ρωτήσει, αλλά αυτό δεν σήμαινε απαραίτητα ότι θα έπαιρνε απάντηση. «Και αν η απάντηση είναι κάτι σαν το υπόλοιπο υλικό -σε έκταση, δηλαδή- δεν είμαι σίγουρη ότι θέλω να την ακούσω».

Εκείνο το βράδυ η Έλεν κάθισε ήσυχα στο σπίτι και ζήτησε βοήθεια. Η Φωνή επέστρεψε, και αυτό που άκουσε ήταν η αρχή της «Αποσαφήνισης των Όρων» που τελικά θα περιλάμβανε έντεκα διαφορετικούς όρους που χρησιμοποιούνται συχνά στα Μαθήματα. Αυτή η σύντομη ενότητα, που αργότερα

συμπεριλήφθηκε ως μέρος του Εγχειριδίου για Δασκάλους, χρειάστηκε λιγότερο από εννέα εβδομάδες για να γραφτεί.

Αυτές οι εννέα εβδομάδες, ωστόσο, κάθε άλλο παρά ειρηνικές ήταν για την Έλεν. Λόγω μιας σειράς έκτακτων συνεδριάσεων στις οποίες έπρεπε να συμμετάσχει και της συνακόλουθης εργασίας που συνδεόταν με αυτές, το επαγγελματικό της περιβάλλον ήταν ιδιαίτερα πιεστικό.

Αργά ένα απόγευμα ήταν ασυνήθιστα εξαντλημένη καθώς καθόταν στο γραφείο της με τον Μπιλ και τον Κεν και άρχισε να τους διαβάζει κάποιο από το νέο υλικό που είχε καταγράψει, εμφανώς κουρασμένη. Ξαφνικά σταμάτησε και άρχισε να παραπονιέται για το πόσο πολύ τα Μαθήματα παρεμβαίνουν στη ζωή της και πόσο χάσιμο χρόνου ήταν.

«Δεν πιστεύεις στ' αλήθεια ότι είναι χάσιμο χρόνου, έτσι δεν είναι, Έλεν;» ρώτησε ο Κεν.

«Σίγουρα το πιστεύω».

«Αλλά ξέρεις πόσο όμορφο είναι το υλικό - και πόσο σημαντικό είναι».

«Για ποιον;» γκρίνιαξε.

«Για όποιον επιλέξει να το διαβάσει».

«Λοιπόν, εγώ δεν επιλέγω πλέον να το γράφω», απάντησε. «Και δεν επιλέγω πλέον ούτε να το διαβάζω».

Ο Κεν δοκίμασε μια άλλη προσέγγιση. «Λοιπόν, σ' αυτή την περίπτωση δεν υπάρχει πραγματικά λόγος να κουβαλάς πια μαζί σου το τετράδιο στενογραφίας. Γιατί δεν το πετάμε στα σκουπίδια;» ρώτησε και καθώς την πλησίασε, της πήρε το τετράδιο και με την ακρίβεια επαγγελματία μπασκετμπολίστα, πέταξε το τετράδιο κατευθείαν μέσα στο κοντινό καλάθι απορριμμάτων. «Λοιπόν», είπε καθώς σηκωνόταν, «αυτό σίγουρα θα απλοποιήσει τη ζωή σου». Και χωρίς να περιμένει απάντηση, βγήκε από το γραφείο, με τον Μπιλ να τον ακολουθεί.

Το επόμενο πρωί στις έξι και τέταρτο χτύπησε το τηλέφωνο στο διαμέρισμα του Κεν, την ώρα που ξεκινούσε μια πρωινή συνεδρία με έναν από τους ασθενείς του. Σήκωσε το τηλέφωνο-ήταν η Έλεν· πανικόβλητη.

«Κεν, δεν μπορώ να βρω το τετράδιό μου- έψαξα παντού!»

«Κάπου εκεί γύρω πρέπει να υπάρχει, Έλεν· κοίταξε στα χαρτιά που έφερες σπίτι χθες το βράδυ».

«Τα έχω κοιτάξει ήδη τρεις φορές», είπε ταραγμένη· «πού μπορεί να είναι;»

«Έλεν, έχω πελάτη τώρα», είπε ο Κεν, “γιατί δεν...”.

«Ω, Θεέ μου!» είπαν και οι δύο, σχεδόν ταυτόχρονα. «Το καλάθι των ακρήστων!» Ο Κεν κράτησε την αναπνοή του.

«Ξέχασα να το πάρω.. Μίλησα στο τηλέφωνο και... τι θα κάνουμε;»

«Πάρε τηλέφωνο τον Μπιλ», της είπε ο Κεν, «ίσως μπορεί να επικοινωνήσει με τον επιστάτη».

Η Έλεν έκλεισε το τηλέφωνο, τηλεφώνησε αμέσως στον Μπιλ και του είπε τι είχε συμβεί.

Ο Μπιλ ήταν καθησυχαστικός. «Μην ανησυχείς, Έλεν· θα τηλεφωνήσω στον επιστάτη και θα του πω να μην πετάξει τα σκουπίδια μέχρι να πάω εγώ».

«Πώς μπορέσα να κάνω κάτι τέτοιο;» ρώτησε η Έλεν καθώς ο Μπιλ έκλεινε το τηλέφωνο.

Τηλεφώνησε αμέσως στο νοσοκομείο και προσπάθησε να επικοινωνήσει με τον επιστάτη. Δεν ήταν τυχερός. Το μόνο που έμαθε ήταν ότι τα σκουπίδια μαζεύονταν κάθε βράδυ μέχρι τα μεσάνυχτα και μεταφέρονταν στον αποτεφρωτήρα του νοσοκομείου για να καούν το επόμενο πρωί στις έξι.

Ο Μπιλ έκλεισε το τηλέφωνο, ντύθηκε και βγήκε τρέχοντας στο δρόμο όπου κάλεσε ένα ταξί. Η διαδρομή μέχρι το νοσοκομείο φαινόταν ατελείωτη, αλλά στην πραγματικότητα έφτασε σε λιγότερο από είκοσι λεπτά.

Αν και δεν μπόρεσε να εντοπίσει τον επιστάτη του κτιρίου, βρήκε έναν βοηθό, ο οποίος επιβεβαίωσε ότι ο άνθρωπος που φρόντιζε να καούν τα σκουπίδια το έκανε συνήθως μέχρι τις έξι το πρωί, αλλά ότι δεν τον είχε δει ακόμα τη συγκεκριμένη μέρα. Ο Μπιλ έπεισε τον βοηθό για το επείγον του θέματος και ο βοηθός πήγε τον Μπιλ στο σημείο όπου αποθηκεύονταν τα σκουπίδια πριν καούν. Άνοιξαν την πόρτα και ο Μπιλ αναστέναξε με ανακούφιση καθώς είδε ένα ολόκληρο δωμάτιο γεμάτο πλαστικές σακούλες σκουπιδιών, όλες γεμάτες.

Πρέπει να υπήρχαν σαράντα από αυτές, και επειδή όλες έμοιαζαν μεταξύ τους, ήταν αδύνατο να καταλάβει από πού να αρχίσει να ψάχνει. Δεν του άρεσε καθόλου η ιδέα να ψάξει στα σκουπίδια των εργαστηρίων έρευνας σε ζώα, αλλά ήξερε ότι έπρεπε να γίνει. Ζήτησε σιωπηλά βοήθεια και στη συνέχεια διάλεξε δύο σακούλες. Ο βοηθός άνοιξε τη μία και την άδειασε ανάποδα. Ο Μπιλ έψαξε μέσα στο χάος, αλλά δεν είδε πουθενά το τετράδιο. Βοήθησε τον βοηθό να βάλει πίσω τα σκουπίδια και στη συνέχεια άνοιξε τη δεύτερη σακούλα. Καθώς ο βοηθός την γύρισε ανάποδα, ο Μπιλ εντόπισε το σημειωματάριο σχεδόν αμέσως και είπε ένα σιωπηλό ευχαριστώ για το θαύμα. Καθώς τακτοποιούσαν, έφτασε βιαστικά ο άνθρωπος που συνήθως έκαιγε τα σκουπίδια. «Συγγνώμη που άργησα», είπε· “δεν αισθανόμουν καλά”.

Εκείνο το επεισόδιο είχε ζωτικό αντίκτυπο στην Έλεν, καθώς την εντυπωσίασε η αληθινή δέσμευση που είχε στα Μαθήματα. Γιατί δεν μπορούσε να αρνηθεί το αίσθημα απώλειας που ένιωσε όταν νόμιζε ότι το τετράδιο είχε καταστραφεί.

Λίγο μετά την παραγγελία των τριακοσίων σει της χαρτόδετης έκδοσης, η Τζούντι δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από έναν φίλο που είχε μια μικρή εκδοτική εταιρεία και ήθελε να της μιλήσει για το ενδεχόμενο να εκδώσει τα Μαθήματα Θαυμάτων. Η Τζούντι ήξερε ότι καμία απόφαση σχετικά με την έκδοση -ή οτιδήποτε σχετικό με αυτό το θέμα - δεν μπορούσε να ληφθεί χωρίς την συμμετοχή του Μπιλ, της Έλεν και του Κεν. Αυτό σήμαινε, φυσικά, ότι οι όποιες προτάσεις επρόκειτο να εξεταστούν θα αποφασίζονταν μόνο αφού και οι τέσσερις τους ζητούσαν βοήθεια από τη δική τους εσωτερική καθοδήγηση, ή όπως αναφέρουν τα Μαθήματα, το «Άγιο Πνεύμα».

Στην επόμενη συνάντησή τους οι τέσσερις τους κάθισαν ήσυχοι και ρώτησαν. Αυτό που άκουσε ο καθένας τους ήταν ότι ο φίλος εκδότης της Τζούντι δεν έπρεπε να εκδώσει τα Μαθήματα.

Αυτό ήταν μια διαδικασία που επρόκειτο να επαναληφθεί μισή ντουζίνα φορές μέσα στους επόμενους τρεις μήνες, γιατί όσο περισσότεροι άνθρωποι γνώριζαν τα Μαθήματα και όσο περισσότεροι άνθρωποι τα ήθελαν, τόσο περισσότεροι εκδότες εκδήλωναν ενδιαφέρον. Η Τζούντι ήξερε ότι το υλικό έπρεπε να εκδοθεί σωστά, αλλά δεν είχε ιδέα πώς θα γινόταν αυτό.

Ο αριθμός των ανθρώπων που τηλεφωνούσαν στο Ίδρυμα για να μιλήσουν με την Τζούντι για τα Μαθήματα αυξανόταν συνεχώς. Πολλοί ήταν άνθρωποι που είχε συναντήσει στο παρελθόν, αλλά υπήρχαν εξίσου πολλοί που ήταν εντελώς άγνωστοι και είχαν ακούσει για τα βιβλία από «κάποιο φίλο». Άνθρωποι από τους οποίους δεν είχε ακούσει τίποτα εδώ και χρόνια άρχισαν να τηλεφωνούν και να ρωτούν πώς θα μπορούσαν να αποκτήσουν τα βιβλία που είχαν δει σε «έναν φίλο ενός φίλου». Το πιο απορίας άξιο ήταν ότι ο αριθμός των τηλεφωνημάτων ήταν πολύ μεγαλύτερος από τα βιβλία που είχαν διανεμηθεί. «Τα φωτοτυπικά μηχανήματα πρέπει να δουλεύουν υπερωρίες», είπε η Τζούντι στον Μπομπ. Και όλα αυτά τα τηλεφωνήματα συνέχιζαν να έρχονται από κάθε είδους ανθρώπους: ψυχολόγους, εκπαιδευτικούς, ιερείς, επιχειρηματίες, φοιτητές, καθολικούς, προτεστάντες, εβραίους, μαύρους, λευκούς και κάθε εθνικότητας· φαινόταν να υπάρχει πλήρης οικουμενικότητα στη ζήτηση των Μαθημάτων.

Τον Φεβρουάριο του 1976 και πάλι, δεν υπήρχαν άλλα βιβλία. Τα τριακόσια σέτ είχαν διανεμηθεί βάση μιας λίστας αναμονής που είχε σχεδόν γεμίσει πριν ακόμη παραδοθούν τα βιβλία στην Τζούντι.

Όταν οι τέσσερις τους ρώτησαν αν έπρεπε να παραγγελθούν άλλα εκατό, η απάντηση που έλαβε ο καθένας ήταν «Όχι». Δεν καταλάβαιναν, δεδομένου ότι η ζήτηση προφανώς αυξανόταν, δεν μειωνόταν, και δεν υπήρχε άλλος τρόπος να καλυφθεί η ζήτηση από το να τυπωθούν περισσότερα βιβλία.

«Ίσως οι άνθρωποι που έρχονται να μας δουν σήμερα να είναι αυτοί», πρότεινε η Τζούντι.

Με την ομάδα τους έφερε σε επαφή ο Τζον Γουάιτ, ένας παλιός φίλος της Τζούντι, ο οποίος ήταν ένας καταξιωμένος συγγραφέας και εκδότης. Καθώς περιέγραφε ο καθένας τους τα ενδιαφέροντα, τις στάσεις και τις πεποιθήσεις του, ήταν προφανές σε όλους ότι επρόκειτο για βαθιά πνευματικά άτομα - άτομα που θα μπορούσαν να οδηγήσουν τα Μαθήματα στην πορεία τους με υπεύθυνο και αξιοπρεπή τρόπο. Και οι τέσσερις αισθάνθηκαν όχι μόνο θετικά, αλλά και ενθουσιασμένοι με την ιδέα ότι τους στάλθηκαν τόσο καλοί άνθρωποι για να βοηθήσουν

να γίνουν τα Μαθήματα Θαυμάτων διαθέσιμα στον κόσμο με όσο το δυνατόν πιο «μη εμπορικό» τρόπο.

Ευχαρίστησαν τον Τζον που έφερε τους συνεργάτες του και η Τζούντι του είπε ότι θα επικοινωνούσε μαζί του αφού ζητούσαν καθοδήγηση για το θέμα.

Αφού έφυγε η ομάδα, οι τέσσερις τους κάθισαν ήσυχοι μαζί και αναρωτήθηκαν αν αυτοί ήταν οι άνθρωποι που θα έπρεπε να εκδώσουν τα Μαθήματα.

Μετά από λίγα λεπτά κοίταξαν ο ένας τον άλλον. Στο πρόσωπο όλων υπήρχε δυσπιστία και χωρίς να πουν λέξη ήξεραν ότι ο καθένας τους είχε λάβει την ίδια απάντηση: «Όχι». Μόνο που αυτή τη φορά, είπαν, «ας ρωτήσουμε ποιος είναι αυτός που πρέπει να το εκδώσει».

Κάθισαν σιωπηλοί. Μετά από πέντε λεπτά ούτε η Τζούντι, ούτε ο Μπιλ ούτε ο Κεν είχαν λάβει απάντηση. Η Έλεν όμως είχε πάρει. Είπε: «Δεν νομίζω ότι θα σας αρέσει αυτό...».

«Τι άκουσες;» ρώτησε η Τζούντι.

«Η απάντηση ήταν ότι πρόκειται να εκδοθεί από εκείνους που έχουν ως μέλημά τους μόνο τα Μαθήματα Θαυμάτων και τίποτε άλλο».

«Αυτό είναι γελοίο», είπε η Τζούντι. «Δεν υπάρχει τέτοιος εκδότης».

«Ναι, υπάρχει», είπε ήσυχα η Έλεν.

«Ποιος;» ρώτησε η Τζούντι.

«Ποιος εξέδωσε τα χάρτινα αντίτυπα;»

«Η Έλεν, αλλά...»

«Όχι», είπε η Έλεν. «Η Έλεν τα τύπωσε- το Ίδρυμα τα εξέδωσε».

Η Τζούντι έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Το Ίδρυμα θα εκδώσει τα βιβλία;»

«Το Ίδρυμα έχει τα πνευματικά δικαιώματα», παρενέβη ο Μπιλ.

«Ναι, αλλά...έχεις ακούσει πόσο θα κοστίσει. Το Ίδρυμα δεν έχει σχεδόν καθόλου χρήματα».

«Ας ρωτήσουμε από πού θα βρεθούν τα χρήματα», είπε η Έλεν. Καθώς έκλειναν τα μάτια τους, η Τζούντι άκουσε καθαρά την εσωτερική της φωνή να λέει: «Ανάλαβε πρώτα τη δέσμευση».

Όταν άνοιξαν τα μάτια τους, η Τζούντι ρώτησε τι είχαν ακούσει οι άλλοι- κανείς δεν είχε ακούσει τίποτα. Της ήταν αμέσως σαφές ότι έπρεπε να κάνει η ίδια αυτή τη δέσμευση. Υπολογίζοντας νοερά τον τρέχοντα αποταμιευτικό της λογαριασμό, δεσμεύτηκε σιωπηλά να δώσει ολόκληρο το ποσό και ενημέρωσε τους άλλους για την απόφασή της.

Και όπως ακριβώς η Έλεν και ο Μπιλ είχαν αναλάβει τη δέσμευση δέκα χρόνια νωρίτερα να βρουν έναν καλύτερο τρόπο ζωής στο σύμπαν, έτσι και η Τζούντι ανέλαβε τη δέσμευση να εκδώσει με κάποιον τρόπο το «Μαθήματα Θαυμάτων».

Όταν ο Μπομπ επέστρεψε από το γραφείο του εκείνο το απόγευμα, η Τζούντι του είπε τι είχε συμβεί. Αν και είχε αρχίσει να διαβάζει το κείμενο στην πρώτη έντυπη έκδοση, δεν είχε διάθεση να το συνεχίσει, και το βιβλίο αναπαυόταν στο κομοδίνο δίπλα στο κρεβάτι του, με τον σελιδοδείκτη σταθερά στη σελίδα εξήντα δύο. Παρ' όλα αυτά, παρόλο που αυτή τη στιγμή δεν ενδιαφερόταν να μελετήσει το υλικό, υποστήριζε απόλυτα την συμμετοχή της Τζούντι και στην πραγματικότητα ανυπομονούσε να δει πώς ακριβώς το Ίδρυμά τους επρόκειτο να καταφέρει να εκδώσει το βιβλίο. Έχοντας εργαστεί στον τομέα της διαφήμισης πριν ασχοληθεί με τον σημερινό του τομέα, γνώριζε κάποιους ανθρώπους στους οποίους θα μπορούσε να απευθυνθεί για συμβουλές.

Νωρίς το επόμενο πρωί χτύπησε το τηλέφωνο και το σήκωσε ο Μπομπ. Η φωνή του τηλεφωνητή είπε ότι υπήρχε μια προσωπική κλήση για την Τζούντι από το Μεξικό. Όταν ο Μπομπ ρώτησε ποιος καλούσε, μια φωνή στην άλλη άκρη συστήθηκε ως Ριντ Έρικσον.

Ο Μπομπ θυμήθηκε ότι ο Έρικ ήταν ο ιδρυτής του Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Έρικσον, στο οποίο εργαζόταν η Ζέλντα, φίλη της Τζούντι. Η Ζέλντα Σούπλι είχε φέρει τον Έρικ να συναντήσει τη Τζούντι ένα βράδυ πριν από δύο χρόνια, και αυτή ήταν η μόνη φορά που είτε η Τζούντι είτε ο Μπομπ τον συνάντησαν ή μίλησαν μαζί του. Ο Μπομπ άφησε το τηλέφωνο και είπε στη Τζούντι ότι είχε ένα υπεραστικό τηλεφώνημα από τον Ριντ Έρικσον.

«Έρικ;» Εκείνη φάνηκε μπερδεμένη καθώς σήκωσε το τηλέφωνο, αλλά ο Έρικ μπήκε κατευθείαν στο θέμα. Η Ζέλντα του είχε στείλει ένα αντίγραφο του πρωτότυπου χειρόγραφου του βιβλίου «Μαθήματα Θαυμάτων» πριν λίγους μήνες, και ήθελε να γνωρίζει η Τζούντι ότι η ζωή του δεν ήταν ίδια από τότε. Συνέχισε να εκθειάζει την ομορφιά της γλώσσας, την αλήθεια των ιδεών και την πρακτικότητα των μαθημάτων και είπε ότι ήδη μελετούσε τα Μαθήματα με μια ομάδα φίλων. Στη συνέχεια ζήτησε να εκδοθεί αμέσως το υλικό αυτό, και μάλιστα σε έκδοση με σκληρό εξώφυλλο και με τον σεβασμό που του αξίζει. Η Τζούντι του είπε ότι η ίδια και οι συνεργάτες της είχαν κατά σύμπτωση καταλήξει στην ίδια απόφαση μόλις την προηγούμενη ημέρα, αλλά λυπόταν που δεν είχε αρκετά χρήματα για να το εκδώσει σε σκληρό εξώφυλλο.

«Δεν καταλαβαίνεις, Τζούντι», απάντησε ο Έρικ. «Τηλεφωνώ για να σου πω ότι καθοδηγήθηκα να πουλήσω πρόσφατα ένα ακίνητο και με τα έσοδα θέλω να χρηματοδοτήσω την πρώτη έκδοση με σκληρό εξώφυλλο πέντε χιλιάδες αντίτυπα των «Μαθημάτων Θαυμάτων». Πρέπει να γίνει σωστά και το συντομότερο δυνατό».

Η Τζούντι έμεινε έκπληκτη. Τηλεφώνησε αμέσως στην Έλεν και τον Μπιλ για να τους πει τα νέα.

«Βλέπεις, Τζούντι», είπε ο Μπιλ με ένα χαμόγελο στη φωνή του, «πραγματικά δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα».

Όταν η Τζούντι συναντήθηκε με την Έλεν, τον Μπιλ και τον Κεν μετά το Σαββατοκύριακο, η Έλεν είπε ότι πίστευε έντονα ότι, εφόσον το Ίδρυμα επρόκειτο να εκδώσει τα Μαθήματα Θαυμάτων, τότε το όνομα του Ιδρύματος θα έπρεπε να αλλάξει. «Εξωαισθητηριακή Έρευνα» είπε, «είναι παραπλανητικό και ακατάλληλο για την ουσία των Μαθημάτων».

Η σκέψη αυτή δεν είχε περάσει από κανέναν από τους άλλους, αλλά μόλις η Έλεν το ανέφερε, όλοι συνομολόγησαν ότι είχαν την αίσθηση ότι είχε δίκιο. Και έτσι το επόμενο πράγμα που έπρεπε να κάνουν ήταν να ρωτήσουν πώς θα έπρεπε να μετονομαστεί το Ίδρυμα.

Εκείνο το απόγευμα, καθώς κάθονταν ήσυχια και ρωτούσαν, δεν έλαβαν καμία απάντηση. Η Τζούντι και ο Μπιλ συμφώνησαν ότι

είχαν ακούσει ότι το όνομα θα έπρεπε να αλλάξει, αλλά ούτε αυτοί ούτε ο Κεν είχαν λάβει άμεση απάντηση στο ερώτημα. Αποφάσισαν λοιπόν ότι θα ρωτούσαν ξανά κάποια άλλη στιγμή.

Την επόμενη μέρα ο Μπιλ τηλεφώνησε στην Τζούντι για να της πει ότι η Έλεν είχε λάβει απάντηση σχετικά με το όνομα το προηγούμενο βράδυ. Δεν είχε ρωτήσει, αλλά της είχε έρθει η εικόνα μιας σφυρήλατης σιδερένιας πύλης που είχε πάνω της μια πλάκα. Όταν κοίταξε προσεκτικά, η πλάκα έγραφε: «Ίδρυμα για...» και μετά υπήρχε ένα κενό που περιείχε γράμματα που δεν μπορούσε να διαβάσει- μετά τη δυσανάγνωστη γραφή υπήρχε η λέξη «Ειρήνη». «Δεν ξέρω τι σημαίνει η σιδερένια πύλη», είπε ο Μπιλ, “ούτε και η Έλεν ξέρει, αλλά και οι δύο πιστεύουμε ότι αυτό που είδε έχει σχέση με το νέο όνομα για το Ίδρυμα”.

Εκείνο το απόγευμα η ομάδα συναντήθηκε για να συζητήσει την πληροφορία που είχε λάβει η Έλεν. Ήταν ξεκάθαρο στον καθένα τους ότι το «Ίδρυμα για την Ειρήνη» δεν έπρεπε να είναι το όνομα, γιατί αυτό δεν φαινόταν αρκετά συγκεκριμένο. «Ο σκοπός των Μαθημάτων», είπε η Έλεν, «είναι να σας βοηθήσει να βρείτε την εσωτερική ειρήνη». Σχεδόν ταυτόχρονα, ο Μπιλ, ο Κεν και η Τζούντι είπαν ο καθένας «εσωτερική ειρήνη» και ήταν σαφές ότι το νέο όνομα θα ήταν «Ίδρυμα για την Εσωτερική Ειρήνη».

* * * * *

Τα πρώτα σει της πρώτης έκδοσης με σκληρό εξώφυλλο των Μαθημάτων Θαυμάτων παραδόθηκαν στις 22 Ιουνίου, και εκείνο το βράδυ έγινε ένα πάρτι στο διαμέρισμα της Τζούντι και του Μπομπ. Συμπωματικά ήταν ένα πάρτι για την έκδοση του βιβλίου και για τα γενέθλια-του Ντάγκλας Ντιν, του καθηγητή που ήταν υπεύθυνος για την πρώτη συνάντηση της Τζούντι με την Έλεν, τον Μπιλ και τον Κεν. Η περίπτωση προκάλεσε κατάπληξη και απορία για την ταχύτητα με την οποία είχε ολοκληρωθεί η εκτύπωση, και κατά διαστήματα, όλοι στο πάρτι έπιαναν τα βιβλία και τα χάιδευαν απαλά, σαν να ήθελαν να βεβαιωθούν απόλυτα ότι είχαν πράγματι τυπωθεί. Όταν έφεραν την τούρτα γενεθλίων, η Τζούντι εκφώνησε έναν σύντομο ευχαριστήριο λόγο για όλα τα θαύματα που είχαν συμβεί και επέτρεψαν στα βιβλία να γεννηθούν με τον τρόπο που είχαν

γεννηθεί. Ξεκινώντας από τις εικόνες της Έλεν και τη Φωνή, μέχρι το θαύμα του τρόπου με τον οποίο χρηματοδοτήθηκε η έκδοση των βιβλίων. Και καθώς κρατούσε τους τρεις τόμους στα χέρια της, τόσο εκείνη όσο και όλοι οι υπόλοιποι στην αίθουσα-ήξεραν χωρίς αμφιβολία ότι επειδή άκουσαν την εσωτερική τους φωνή, τα Μαθήματα Θαυμάτων είχαν οδηγηθεί με όμορφο τρόπο στην τέλεια γέννησή τους.

* * * * *

Τα πρώτα αντίτυπα των Μαθημάτων στάλθηκαν ως δώρα από τον Ριντ Έρικσον του Εκπαιδευτικού Ιδρύματος Έρικσον σε πάνω από διακόσιους προσωπικούς φίλους και γνωστούς, οι οποίοι πίστευε ότι θα ωφελούνταν από την απόκτηση των βιβλίων. Αυτοί οι άνθρωποι ζούσαν σε όλα τα σημεία της χώρας και πολλοί από αυτούς ήταν κορυφές στους τομείς τους. Σαν αποτέλεσμα, τα Μαθήματα άρχισαν να αποκτούν εξαιρετική προβολή σχεδόν αμέσως.

Και άλλοι στην ομάδα έστειλαν επίσης δωρεάν αντίτυπα, και ο Μπιλ έστειλε ένα στον Χιου Λιν Κέϊσι, ο οποίος είχε βοηθήσει τόσο πολύ την Έλεν και τον ίδιο λίγα χρόνια νωρίτερα.

Και φυσικά υπήρχαν πάνω από διακόσια ονόματα που είχε συγκεντρώσει το Ίδρυμα, από ανθρώπους που είχαν ζητήσει πληροφορίες για τα Μαθήματα· αυτοί οι άνθρωποι ενημερώθηκαν ότι μπορούσαν τώρα να αγοράσουν τα βιβλία με σκληρό εξώφυλλο.

Το πρόγραμμα της Τζούντι περιλάμβανε ένα ταξίδι στην Καλιφόρνια εκείνο το καλοκαίρι. Όταν έφυγε, πήρε μαζί της εξήντα τέσσερα σει και έστειλε εκεί άλλα εξήντα τέσσερα, ώστε να έχει αρκετά βιβλία για όλους τους ανθρώπους που θα ήθελαν να τα αγοράσουν εκεί. Δεν είχε ιδέα πώς θα πωλούνταν τα βιβλία ή σε ποιον, αλλά ήξερε ότι αν απλώς τα είχε διαθέσιμα, οι άνθρωποι που έπρεπε να τα έχουν θα οδηγούνταν σε αυτά.

Όταν η Τζούντι έφτασε, ήρθε αμέσως σε επαφή με τον Τζιμ Μπόλεν, τον εκδότη του Περιοδικού για την Παραψυχολογία, ο οποίος επέμενε να συντονίσει μια ομαδική συζήτηση για τα Μαθήματα κάποιο απόγευμα σύντομα. Δεδομένου ότι ο Μπιλ, η Έλεν και ο Κεν είχαν συμφωνήσει και πάλι να περάσουν λίγο

χρόνο στην Καλιφόρνια μαζί με την Τζούντι, και δεδομένου ότι θα έφταναν σε λίγες μέρες, η Τζούντι είπε ότι θεωρούσε καλύτερο να οργανώσει μια τέτοια συζήτηση όταν θα είχαν φτάσει και οι άλλοι, ώστε να μπορέσουν και αυτοί επίσης να συμμετάσχουν.

Η ομάδα που συγκέντρωσε ο Τζιμ αποτελούνταν από περίπου είκοσι πέντε άτομα που είχαν ασχοληθεί με τα Μαθήματα. Υπήρχε μια τεράστια αίσθηση αφοσίωσης στα Μαθήματα, και οι προσωπικές ιστορίες που ειπώθηκαν εκείνο το βράδυ για την μεταμόρφωση τόσων πολλών σχέσεων, ήταν απόδειξη της αδιαμφισβήτητης λειτουργικότητας των αρχών πάνω στις οποίες βασίζονται τα Μαθήματα. Για την Έλεν και τον Μπιλ αυτή ήταν, φυσικά, η πιο ικανοποιητική πλευρά εκείνης της συνάντησης, καθώς και των συναντήσεων που ακολούθησαν κατά τη διάρκεια της υπόλοιπης παραμονής τους στην περιοχή του Σαν Φρανσίσκο εκείνο το μήνα. Πολύ ευχάριστη ήταν επίσης η ευκαιρία για την ομάδα να συναντήσει τον Ριντ Έρικσον, ο οποίος επισκεπτόταν το Σαν Φρανσίσκο εκείνη την περίοδο. Παρουσιάστηκε μια ευτυχής ευκαιρία τόσο για να γιορτάσουν τα γενέθλια της Έλεν στις 14 Ιουλίου, όσο και για να τιμήσουν τον Έρικ για τον πολύ ιδιαίτερο ρόλο του στην έκδοση των Μαθημάτων.

Μετά την πρώτη συνάντηση της ομάδας, όλοι οι παρευρισκόμενοι ήθελαν να αγοράσουν την σκληρόδετη έκδοση. Η Τζούντι συνειδητοποίησε αμέσως ότι τα εκατόν είκοσι οκτώ σελιδιαστά που είχε φέρει δύσκολα θα κάλυπταν όσους ήθελαν τα βιβλία. Έτσι, το επόμενο πρωί τηλεφώνησε στη Νέα Υόρκη και ζήτησε να της σταλούν επιπλέον εκατό.

Οι ταχυδρομικές παραγγελίες για τα Μαθήματα άρχισαν να φτάνουν στο Ίδρυμα στα μέσα Ιουλίου και κάθε μέρα ο Μπομπ άνοιγε τρεις ή τέσσερις φακέλους που περιείχαν παραγγελίες για τα βιβλία. Εκείνη την εποχή διόρισε τον εαυτό του επικεφαλής του «τμήματος ταχυδρομικών παραγγελιών» του Ιδρύματος. Αυτό σήμαινε ότι αφού επέστρεφε στο σπίτι από τη δουλειά του στην επενδυτική εταιρεία, άνοιγε την αλληλογραφία, δακτυλογραφούσε τις ετικέτες αποστολής και τις κάρτες αρχείων και έστελνε τις πρώτες στο Long Island, όπου ήταν αποθηκευμένα τα βιβλία και από όπου αποστέλλονταν. Η πιο απορίας άξια πλευρά της όλης κατάστασης για τον Μπομπ

ήταν το πώς άνθρωποι από περιοχές όπου δεν είχαν «συστηθεί» τα Μαθήματα είχαν μάθει για τα βιβλία τόσο γρήγορα. Στις πρώτες έξι εβδομάδες, οι παραγγελίες έφτασαν από είκοσι τρεις διαφορετικές πολιτείες, μεταξύ των οποίων η Φλόριντα, το Τέξας, η Λουϊζιάνα, η Μινεσότα και η Ουάσιγκτον, καθώς και από αρκετές μικρές πόλεις του Καναδά.

Εν τω μεταξύ, ο Τζιμ Μπόλεν, ο οποίος είχε δουλέψει με το υλικό για σχεδόν ένα χρόνο, αναγνωρίζοντας πόσο βαθιά επηρέασαν τα Μαθήματα τη ζωή του, καθώς και τη ζωή τόσων άλλων ανθρώπων, αποφάσισε ότι θα έπρεπε να γράψει ένα άρθρο για τα Μαθήματα για το Περιοδικό για την Παραψυχολογία.

Όταν είχε γνωρίσει την Έλεν και τον Μπιλ το προηγούμενο καλοκαίρι, είχε δημιουργηθεί μεταξύ τους αμέσως οικειότητα και εκτίμηση. Ειδικά η Έλεν έδειξε ασυνήθιστη συμπάθεια για τον Τζιμ και καιρόταν να περνάει χρόνο μαζί του. Ωστόσο, όταν ο Τζιμ είπε στην Έλεν και τον Μπιλ ότι θα ήθελε να γράψει ένα άρθρο για τα Μαθήματα, και ότι θα ήθελε να τους συμπεριλάβει, η αντίσταση της Έλεν ήταν άμεση. Ο Μπιλ αναγνώρισε ότι η Έλεν αντιδρούσε από φόβο, αλλά έπρεπε να παραδεχτεί ότι ούτε αυτός είχε θετικά συναισθήματα για την ιδέα. Η Τζούντι, από την άλλη πλευρά, αισθανόταν ότι οι αναγνώστες του Τζιμ ήταν ακριβώς το είδος που θα ενδιαφερόταν εξαιρετικά να διαβάσει για τα Μαθήματα.

Και έτσι έκαναν αυτό που τα Μαθήματα ζητούν από κάποιον να κάνει συνεχώς - κάθισαν ήσυχα και ρώτησαν τον εσωτερικό τους εαυτό αν θα έπρεπε να γραφτεί το άρθρο. Προς έκπληξη της Τζούντι, η απάντηση που πήρε ήταν: «Όχι», και χωρίς καν να ρωτήσει, ήξερε ότι και οι άλλοι είχαν ακούσει την ίδια απάντηση.

Στην Τζούντι δεν άρεσε η απάντηση που έλαβε, γιατί ο Τζιμ ήταν φίλος της και η λογική της της έλεγε ότι έπρεπε να μπει το άρθρο στο περιοδικό. Αυτό που πρότεινε στους άλλους, όμως, ήταν ότι ίσως θα ήταν χρήσιμο αν ρωτούσαν ξανά -αυτή τη φορά ρωτώντας γιατί δεν έπρεπε να γραφτεί το άρθρο. Η απάντηση ήταν πολύ ξεκάθαρη και η Έλεν την εξέφρασε με τον πιο συνοπτικό τρόπο.

«Άκουσα ότι τα Μαθήματα δεν πρέπει να συνδέονται με κανέναν τρόπο με οτιδήποτε παραψυχολογικό», είπε. "Η κατεύθυνσή τους είναι πνευματική, μεταφυσική και ψυχολογική και δεν πρέπει να συγχέονται με την παραψυχολογία.

Η σαφήνεια του μηνύματος δεν άφηνε περιθώρια για διαφωνίες, και παρόλο που τόσο η Τζούντι όσο και ο Τζιμ απογοητεύτηκαν, ο καθένας τους ήξερε ότι η απάντηση που τους είχε δοθεί ήταν σωστή.

Κατά τη διάρκεια των επόμενων πέντε εβδομάδων, η Τζούντι προσκλήθηκε να μιλήσει για τα Μαθήματα σε διάφορες συναντήσεις που έγιναν στην περιοχή του κόλπου του σαν Φρανσίσκο. Οι προσκλήσεις προέρχονταν από προγράμματα εκπαίδευσης ενηλίκων, ομάδες ψυχολογίας, πνευματικές οργανώσεις και από μαθητές των Μαθημάτων που είχαν σχηματίσει τις δικές τους ομάδες μελέτης. Όπως και με τη συνάντηση που είχε οργανώσει ο Τζιμ Μπόλεν νωρίτερα το καλοκαίρι, όλες αυτές οι συζητήσεις χαρακτηρίζονταν από μια αφοσίωση σκοπού που η Τζούντι δεν είχε βιώσει ποτέ τα προηγούμενα χρόνια, όταν έδινε διαλέξεις για θέματα σχετικά με την παραψυχολογία.

Μέχρι τη στιγμή που η Τζούντι επέστρεψε στη Νέα Υόρκη στα τέλη Αυγούστου, σχεδόν τετρακόσια σει βιβλίων είχαν παραγγελθεί ταχυδρομικώς· καθημερινά έφταναν τρεις ή τέσσερις παραγγελίες, και ενώ υπήρχαν περισσότερες παραγγελίες από την περιοχή της Καλιφόρνιας μετά την επίσκεψη της Τζούντι, του Μπιλ, της Έλεν και του Κεν, ήταν προφανές ότι οι πληροφορίες για τα βιβλία διαδίδονταν από στόμα σε στόμα σε όλη τη χώρα. Μια παραγγελία ερχόταν ξαφνικά από μια μικρή πόλη στο Όρεγκον για παράδειγμα, και μέσα σε λίγες εβδομάδες άρχισαν να καταφθάνουν και άλλες παραγγελίες από την ίδια πόλη.

Εν τω μεταξύ, ομάδες μελέτης των Μαθημάτων Θαυμάτων άρχισαν ξαφνικά να ξεφυτρώνουν αυθόρμητα σε πολλά μέρη της χώρας. Η Νέα Υόρκη, το Λονγκ Άιλαντ, το Τσάπελ Χιλ, το Χιούστον, η Ουάσινγκτον, το Σικάγο και τόσο η βόρεια όσο και η νότια Καλιφόρνια ήταν μερικές από τις πρώτες περιοχές όπου άτομα που μελετούσαν τα Μαθήματα άρχισαν να συναντιούνται με άλλους μαθητές των Μαθημάτων προκειμένου να

μοιραστούν τις εμπειρίες τους και να βοηθήσουν ο ένας τον άλλον να μάθουν πώς να ζουν σύμφωνα με τις αρχές του Μαθημάτων Θαυμάτων.

Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου η Τζούντι λάμβανε προσκλήσεις από διάφορες ομάδες στη Νέα Υόρκη για να παρουσιάσει τα Μαθήματα. Κάθε φορά που λάμβανε ένα αίτημα ρωτούσε τον Μπιλ και την Έλεν αν θα ήθελαν να την ακολουθήσουν- η κοινή απάντηση ήταν πάντα ένα προβλέψιμο «όχι ευχαριστώ».

Ωστόσο, τον Νοέμβριο, όταν ζητήθηκε από την Τζούντι να μιλήσει για τα Μαθήματα στη Λέσχη Παραψυχολογίας των Ηνωμένων Εθνών, ο Μπιλ συμφώνησε τελικά να πάει μαζί της, λέγοντας ότι εφόσον επρόκειτο για μια μικρή ομάδα δεν τον πείραζε, αφού αμφιβάλλει αν κάποιο μέλος των Ηνωμένων Εθνών είχε σχέση με το Ιατρικό Κέντρο όπου εργαζόταν.

Κατά τη διάρκεια του ίδιου μήνα ο Μπιλ δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από τον Χιου Λιν Κέϊσι, ο οποίος τον ευχαρίστησε για το βιβλίο των Μαθημάτων που έλαβε ως δώρο, και ο οποίος είπε ότι πραγματικά αισθανόταν ότι ήταν ένα από τα πιο σημαντικά μεταφυσικά κείμενα που είχε δει ποτέ. Συνέχισε λέγοντας στον Μπιλ ότι το βιβλιοπωλείο της οργάνωσής του θα ήθελε να διαθέτει τα βιβλία, και ρώτησε τον Μπιλ αν θα μπορούσε να κανονίσει να σταλούν δέκα βιβλία στη Βιρτζίνια Μπιτς.

Έτσι τα «Μαθήματα Θαυμάτων» τοποθετήθηκαν στο πρώτο τους σημείο λιανικής πώλησης.

* * * * *

Μια από τις πιο ικανοποιητικές πλευρές της δουλειάς του ως «επικεφαλής αλληλογραφίας» στο Ίδρυμα, ήταν η ευθύνη του Μπομπ να διαβάζει και να απαντά στη συνεχή ροή επιστολών από εκείνους που είχαν επηρεαστεί πολύ βαθιά συναισθηματικά μέσα από την εργασία τους με τα Μαθήματα. Τα γράμματα προέρχονταν από ανθρώπους κάθε θρησκείας και προέλευσης και ως επί το πλείστον, εξιστορούσαν πώς, διάφορες οδυνηρές σχέσεις στην ζωή τους άρχισαν να θεραπεύονται εφαρμόζοντας τις αρχές των Μαθημάτων. Πολλές

από τις επιστολές αναφέρονταν στα «θαύματα» που είχαν συμβεί όταν οι γράφοντες άρχισαν να εφαρμόζουν τα Μαθήματα - θαύματα που άλλαξαν τελείως την κατεύθυνση της ζωής τους... θαύματα που είχαν πάντα σαν βάση τους τη καινούργια αντίληψη μιας αγάπης που ήταν πάντα εκεί.

Μερικές φορές οι επιστολές περιείχαν πραγματικά εντυπωσιακές αφηγήσεις για το πώς συνέβη το «αδύνατο», ενώ άλλες απλώς εξέφραζαν την ευγνωμοσύνη τους προς το Ίδρυμα που «διαθέτει στο κοινό αυτά τα εξαιρετικά βοηθητικά βιβλία».

Οι επιστολές άρχισαν να φθάνουν στα τέλη του φθινοπώρου του 1976 και μέχρι σήμερα εξακολουθούν να φθάνουν κανονικά.

Ενώ ο Μπομπ φρόντιζε τα διοικητικά θέματα, η Τζούντι περνούσε μεγάλο μέρος του χρόνου της βλέποντας ανθρώπους που είχαν ακούσει για τα Μαθήματα Θαυμάτων και ήθελαν να μάθουν περισσότερα γι' αυτά. Παρόλο που οι αιτήσεις για ραντεβού με τη Τζούντι προέρχονταν από άτομα με κάθε είδους υπόβαθρο, η πλειονότητα αυτών που έβλεπε ήταν ψυχολόγοι, εκπαιδευτικοί και άτομα με πνευματικό προσανατολισμό. Αυτού του είδους τα άτομα ενδιαφέρονταν σοβαρά για τα βιβλία όχι μόνο για τον εαυτό τους, αλλά και για εκείνους με τους οποίους έρχονταν σε επαφή στην επαγγελματική τους ζωή. Το ενδιαφέρον αυτών των θεραπευτών ήταν ένας προάγγελος όσων θα ακολουθούσαν, γιατί καθώς τα Μαθήματα εξαπλώνονταν σε όλη τη χώρα, υπήρχε μεγάλος αριθμός παραγγελιών από ανθρώπους με το ίδιο υπόβαθρο.

Τρία απογεύματα την εβδομάδα εξακολουθούσαν να είναι ιερά και απαραβίαστα για τις συναντήσεις της Έλεν, του Μπιλ, του Κεν και της Τζούντι. Ένα από τα θέματα που συζητούσαν σχεδόν κάθε φορά, ήταν ο συνεχιζόμενος φόβος της Έλεν ότι κάποιος στο νοσοκομείο θα ανακάλυπτε τι είχε κάνει, γιατί όσο καλά κι αν γνώριζε τις ασκήσεις των Μαθημάτων - συμπεριλαμβανομένου του μαθήματος σαράντα οκτώ, «Δεν υπάρχει τίποτα να φοβάσαι», εξακολουθούσε να βρίσκει την πιθανότητα να την ανακαλύψουν μεγάλη απειλή γι' αυτήν. Στην πραγματικότητα, ήταν αξιέπαινη η επαγγελματική της συνέπεια δεδομένου ότι με αυτούς τους φόβους που την κυρίευαν, εξακολουθούσε να είναι σε θέση να πηγαίνει στο

νοσοκομείο κάθε μέρα και να λειτουργεί με απόλυτα παραγωγικό τρόπο.

Ένα απόγευμα, ενώ συνεδρίαζαν, η Τζούντι δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από τον Τζιμ Μπόλεν, ο οποίος ακουγόταν να ξεχειλίζει από ενθουσιασμό. Είπε στην Τζούντι πώς τα Μαθήματα τον βοήθησαν να ανοιχτεί σε τόσες πολλές νέες ιδέες που προηγουμένως φοβόταν και ότι ήθελε να μοιραστεί αυτόν τον νέο, υπέροχο και πλούσιο κόσμο με τους αναγνώστες του. Συζητούσε, λοιπόν, με τη συνεργάτιδά του την ιδέα να διευρύνει την θεματολογία του περιοδικού, ώστε να περιλαμβάνει και άλλα θέματα, και ήθελε να ξέρει ότι η σκέψη που είχε αναφέρει στη Τζούντι και τον Μπιλ όταν ήταν στην Καλιφόρνια -να αλλάξει το όνομα του περιοδικού- ήταν πλέον μια ξεκάθαρη πιθανότητα. «Πες στον Μπιλ», πρόσθεσε, «ότι το όνομα που πρότεινε αυθόρμητα όταν συζητούσαμε το θέμα, είναι αυτό που έχουμε επιλέξει για την νέα έκδοση του περιοδικού».

«Εννοείτε το «Νέες Πραγματικότητες»;» ρώτησε η Τζούντι.

«Ναι, αυτό», απάντησε ο Τζιμ. «Και θα θέλαμε να εγκαινιάσουμε τη νέα έκδοση με την πρώτη δημόσια παρουσίαση των Μαθημάτων Θαυμάτων».

Όταν η Τζούντι, η Έλεν, ο Μπιλ και ο Κεν συναντήθηκαν για να ρωτήσουν σχετικά με την ιδέα ενός άρθρου για τα Μαθήματα στις Νέες Πραγματικότητες, η απάντηση που έλαβε ο καθένας τους αυτή τη φορά ήταν καταφατική. Η Έλεν, ωστόσο, δεν ήταν καθόλου ενθουσιασμένη και άρχισε να παραθέτει τη γνωστή απαρίθμηση των αντιρρήσεων που είχε. Ο Μπιλ μπόρεσε όμως να τη διαβεβαιώσει ότι η ανωνυμία της θα παρέμενε ασφαλής, ότι ο Τζιμ δεν θα τύπωνε τίποτα χωρίς την έγκρισή τους, και ότι τα Μαθήματα ήταν βέβαιο ότι έτσι κι αλλιώς σύντομα θα άρχιζαν να παίρνουν δημοσιότητα. «Με αυτόν τον τρόπο», είπε, «ξέρουμε ότι θα παρουσιαστούν με ακρίβεια και όχι με εντυπωσιασμό».

Ένας από τους ανθρώπους που είχαν αρχίσει να ασχολούνται με τα Μαθήματα το φθινόπωρο του 1975 ήταν ένας φίλος της Τζούντι, ο 30χρονος δημοσιογράφος Μπράιαν Βαν ντερ Χορστ. Ο Μπράιαν έγραφε μια τακτική στήλη για τη Village Voice, μια δημοφιλή εβδομαδιαία εφημερίδα στη Νέα Υόρκη που

ειδικευόταν στη μη παραδοσιακή ειδησεογραφία και στα ερευνητικά ρεπορτάζ. Η Τζούντι είχε γνωρίσει τον Μπράιαν στις αρχές του 1975, όταν είχε έρθει να της πάρει συνέντευξη για ένα άρθρο που ετοίμαζε σχετικά με τα μεταφυσικά φαινόμενα. Αν και μετά από αυτό έβλεπαν ο ένας τον άλλον σπάνια, μιλούσαν στο τηλέφωνο περιστασιακά και είχαν αναπτύξει στενή φιλία.

Όταν ο Τζιμ Μπόλεν ρώτησε την Τζούντι αν είχε προτάσεις για το ποιος θα μπορούσε κατά τη γνώμη της να γράψει το άρθρο για τα Μαθήματα Θαυμάτων για τις Νέες Πραγματικότητες, εκείνη σκέφτηκε αμέσως τον Μπράιαν. Ήξερε ότι είχε δουλέψει συστηματικά με τις ασκήσεις των Μαθημάτων και ήξερε ότι είχε βιώσει πολλές θετικές αλλαγές στις σχέσεις του από τότε. Αν και ο Τζιμ δεν γνώριζε προσωπικά τον Μπράιαν, γνώριζε την εξαιρετική φήμη του ως δημοσιογράφου, και έτσι συμφώνησε να τηλεφωνήσει στον Μπράιαν και να συζητήσει μαζί του το προτεινόμενο άρθρο.

Η αντίδραση του Μπράιαν στην πρόταση του Τζιμ ήταν άμεση και ενθουσιώδης: ένα άρθρο για τα Μαθήματα ήταν μια ουσιαστική πρόκληση στην οποία θα μπορούσε πραγματικά να αφοσιωθεί με ενθουσιασμό.

Με τη βοήθεια της Τζούντι, ο Μπράιαν συγκέντρωσε μια λίστα με είκοσι άτομα - καθένα από τα οποία είχε εξαιρετική φήμη στον τομέα του. Μεταξύ αυτών που συμπεριλήφθηκαν στη λίστα ήταν εκπαιδευτικοί, ψυχολόγοι, επιχειρηματίες, συγγραφείς και ένας γιατρός. Το άρθρο θα γραφόταν γύρω από κάποιους από αυτούς τους ανθρώπους και θα αφορούσε την επίδραση που είχαν τα Μαθήματα στη ζωή τους μέχρι στιγμής.

Ενώ ο Μπράιαν άρχιζε να κάνει την έρευνά του για το άρθρο, ο Τζιμ Μπόλεν τηλεφώνησε στη Τζούντι και της είπε ότι είχαν αποφασίσει ότι ήθελαν το πρώτο τεύχος του περιοδικού Νέες Πραγματικότητες να περιλαμβάνει και μια ολοκληρωμένη συνέντευξη μαζί της.

«Έλα τώρα, Τζιμ, το περιοδικό σου παίρνει συνεντεύξεις από ανθρώπους όπως ο Ρίτσαρντ Μπαχ -όχι από την Τζούντι Σκατς».

Ο Τζιμ εξήγησε ότι, αν και η ίδια μπορεί να μην το αναγνώριζε, το έργο της στον τομέα της παραψυχολογίας είχε κάνει το όνομά της αρκετά γνωστό στους αναγνώστες του περιοδικού και ότι μια ξεχωριστή αναφορά στον ρόλο που έπαιξε στην έκδοση των Μαθημάτων θα είχε μεγάλο ενδιαφέρον για τους συνδρομητές του περιοδικού. Της είπε επίσης ότι μια τέτοια συνέντευξη θα προσέδιδε επιπλέον αντίκτυπο στο άρθρο που έγραφε ο Μπράιαν.

Χρειάστηκε να περάσει σχεδόν μια ώρα με τα πιο πειστικά επιχειρήματα του Τζιμ για να συμφωνήσει τελικά η Τζούντι ότι θα ρωτούσε τη φωνή μέσα της τι θα έπρεπε να κάνει.

Η Τζούντι είπε στην Έλεν και τον Μπιλ τι ήθελε να κάνει ο Τζιμ και συμφώνησαν να ρωτήσουν μαζί της. Προς έκπληξή της, η απάντηση της Τζούντι ήταν ένα emphatic «ναι», ενώ τόσο η Έλεν όσο και ο Μπιλ άκουσαν μια εξίσου καταφατική απάντηση.

Εν τω μεταξύ, στις αρχές Μαρτίου, η οργάνωση του Χίου Λιν Κέϊσι, η Ένωση για την Έρευνα και τη Διαφώτιση, ταχυδρόμησε το τεύχος Μαρτίου του περιοδικού A.R.E. Journal. Σε αυτό ήταν τυπωμένη η πρώτη βιβλιοκριτική για τα Μαθήματα. Έλεγε, μεταξύ άλλων:

Τα τρία βιβλία αποτελούν ένα από τα πιο αξιόλογα συστήματα πνευματικής αλήθειας που υπάρχουν σήμερα στον κόσμο της μεταφυσικής... Πρόκειται για ένα βιβλίο αποκάλυψης του 20ού αιώνα, το εύρος του οποίου είναι σχεδόν απεριόριστο. Όποιος αναζητά τον Θεό και έχει μελετήσει τη βιβλιογραφία της μεταφυσικής, της νέας σκέψης ή των θρησκευτικών μυστηρίων Ανατολής και Δύσης, πρέπει να διαβάσει τα «Μαθήματα Θαυμάτων».

Λίγο μετά τη δημοσίευση της κριτικής, το βιβλιοπωλείο A. R. E. στη Βιρτζίνια Μπιτς έστειλε παραγγελία για πενήντα σει βιβλίων. Αυτό, αισθάνθηκε ο Μπιλ, ήταν ένα μήνυμα για να συζητηθεί η επανέκδοση των Μαθημάτων. Από τις πέντε χιλιάδες σειρές που είχαν αρχικά τυπωθεί, είχαν απομείνει περίπου δυόμισι χιλιάδες, που θα επαρκούσαν για τους επόμενους έξι μήνες ή και περισσότερο, αν οι παραγγελίες δεν αυξάνονταν. Όμως με την βιβλιοκριτική της A.R.E. και με την κάλυψη του περιοδικού που αναμενόταν να έχει κάποια θετική

επίδραση στην ζήτηση, ο Μπιλ αισθάνθηκε έντονα ότι έπρεπε να παραγγελθεί άλλη μια εκτύπωση.

Για άλλη μια φορά συζητήθηκαν τα «λογικά» πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα. Προφανώς κανείς δεν είχε ιδέα για το πόσο μεγάλη επίδραση θα είχαν το άρθρο και η συνέντευξη στις παραγγελίες, αλλά ο Μπιλ πίστευε ότι μπορούσαν να περιμένουν «περίπου χίλιες» από τους αναγνώστες του περιοδικού. Ο Μπομπ θεώρησε ότι αυτή ήταν πολύ αισιόδοξη εκτίμηση για ένα περιοδικό που είχε κυκλοφορία μόλις δεκατεσσάρων χιλιάδων, και έτσι, μετά τη συνήθη άκαρπη συζήτηση, ρώτησαν όλοι εσωτερικά.

Όλοι άκουσαν ότι πρέπει να παραγγελθούν πέντε χιλιάδες ακόμη σελ, αλλά ο Μπιλ άκουσε ότι πρέπει να παραγγελθούν αμέσως.

Όταν ο Μπομπ τηλεφώνησε για να παραγγείλει τα βιβλία, του είπαν ότι θα χρειαζόταν τρεις μήνες για να παραδοθούν.

«Αυτό είναι τέλειο», είπε ο Μπομπ, «έτσι θα φτάσουμε στα μέσα Ιουνίου. Δεν θα τα χρειαστούμε πριν από τουλάχιστον δύο μήνες μετά από αυτό».

Δεν ήξερε.

Στο τέλος του άρθρου του Μπράιαν, το περιοδικό είχε τυπώσει σε ένα μικρό πλαίσιο, πληροφορίες για το πώς να αποκτήσει κανείς τα Μαθήματα, και πέντε ημέρες μετά την αποστολή του τεύχους στη λίστα συνδρομητών, το Ίδρυμα άρχισε να κατακλύζεται από παραγγελίες.

Αυτό ήταν το σήμα για τον Μπομπ να παραιτηθεί από το «μονοπρόσωπο τμήμα ταχυδρομικών παραγγελιών» και το Ίδρυμα προσέλαβε μια γραμματέα για να χειρίζεται την αλληλογραφία και τις παραγγελίες, οι οποίες δεν φαινόταν ότι θα μειώνονταν.

Μέχρι τα μέσα Ιουνίου ο Μπομπ έμαθε ότι τα βιβλία τους τελείωναν, ότι το βιβλιοδετικό στο εργοστάσιο είχε πρόβλημα, και ότι η παράδοση επρόκειτο να καθυστερήσει τέσσερις έως έξι εβδομάδες. Δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτα, παρά να κρατάνε τις παραγγελίες μέχρι να τους παραδοθεί η δεύτερη έκδοση.

Πάνω από χίλιες καθυστερημένες παραγγελίες είχαν συσσωρευτεί μέχρι το τέλος Ιουλίου, όταν τα νέα βιβλία ήταν

τελικά έτοιμα να ταχυδρομηθούν. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψει τι είχε συμβεί. Ένα περιοδικό με κυκλοφορία μόλις δεκατεσσάρων χιλιάδων ήταν τελικά υπεύθυνο για πάνω από τρεις χιλιάδες πεντακόσιες παραγγελίες που ταχυδρομήθηκαν σε διάστημα τεσσάρων μηνών.

Μια τρίτη έκδοση επτά χιλιάδων πεντακοσίων σει παραγγέλθηκε αμέσως μόλις παραδόθηκε η δεύτερη και έφτασε τον Οκτώβριο. Μέχρι τότε οι παραγγελίες έφταναν τις είκοσι πέντε την ημέρα και πολλά βιβλιοπωλεία ρωτούσαν αν μπορούσαν να έχουν τα βιβλία. Η τέταρτη εκτύπωση -δέκα χιλιάδες βιβλία- παραδόθηκε τον Ιανουάριο του 1978, οπότε και δόθηκε η δυνατότητα στα βιβλιοπωλεία που ασχολούνταν με την μεταφυσική να διαθέτουν τα Μαθήματα.

Τα Μαθήματα προφανώς διαδίδονταν από στόμα σε στόμα. Τρεις μήνες μετά τα άρθρα του περιοδικού Νέες Πραγματικότητες, είχαν ληφθεί παραγγελίες και από τις πενήντα πολιτείες καθώς και από πολλές χώρες του εξωτερικού, συμπεριλαμβανομένης της Αυστραλίας, της Ινδίας και της Νότιας Αφρικής. Επιπλέον, έφταναν καθημερινά επιστολές ευγνωμοσύνης από εκείνους που διηγούνταν πώς τα Μαθήματα τους είχαν «ήδη βοηθήσει να θεραπεύσουν σχέσεις που προηγουμένως θεωρούσαν ότι δεν ήταν δυνατόν να θεραπευτούν. Για την Έλεν και τον Μπιλ, αυτό ήταν το λεγόμενο «τελικό αποτέλεσμα». Οι επιστολές ήταν η ανταμοιβή τους για τα δέκα ολόκληρα χρόνια που χρειάστηκαν για να λάβουν, να καταγράψουν και να επεξεργαστούν το υλικό.

Μέχρι σήμερα δεν έχει γίνει καμία πληρωμένη διαφήμιση των Μαθημάτων. Υπάρχουν, ωστόσο, πολλοί άνθρωποι σε διάφορα επαγγέλματα που εργάζονται με τα Μαθήματα και οι οποίοι μιλούν γι' αυτά σε πολλές από τις διαλέξεις που δίνουν. Έτσι, ένας ψυχίατρος μπορεί να μιλήσει σε ένα συνέδριο ολιστικής υγείας, ένας μελλοντολόγος μπορεί να μιλήσει μπροστά σε κυβερνητικούς αξιωματούχους ή ένας ψυχολόγος μπορεί να μιλήσει σε ένα σεμινάριο για την προσωπική μεταμόρφωση - ο καθένας περιγράφοντας πόσο τα Μαθήματα επηρέασαν τη ζωή του· συνεχίζοντας έτσι ο καθένας να μιλάει στον κόσμο για αυτό που είναι όπως ένας ομιλητής αναφέρει, «ένα από τα πιο σημαντικά κείμενα του αιώνα».

Κεφάλαιο 9

Έχει η ιστορία πίσω από τα Μαθήματα Θαυμάτων κάποιο ιδιαίτερο νόημα από μόνη της; Ή μήπως είναι απλώς άλλη μια επεισοδιακή εξιστόρηση κάποιου εκπληκτικού γεγονότος που συνέβη σε δύο ανθρώπους που μπορεί να ήταν κατά κάποιο τρόπο «διαφορετικοί» από εμάς τους υπόλοιπους; Η γέννηση των Μαθημάτων μπορεί πραγματικά να θεωρηθεί θαύμα, όπως ορίζεται από τα ίδια τα Μαθήματα, γιατί ήρθε στη ζωή μέσα από δύο ανθρώπους, φαινομενικά εγκλωβισμένους σε μια αφόρητη σχέση, οι οποίοι ζήτησαν έναν «καλύτερο τρόπο» και, ενωμένοι σε αυτόν τον στόχο, εργάστηκαν με απόλυτη αρμονία. Η γέννηση των Μαθημάτων λοιπόν αποτυπώνει με καίριο τρόπο μία από τις «πενήντα αρχές των θαυμάτων» του Κειμένου, η οποία αναφέρει: «Τα θαύματα συμβαίνουν φυσικά ως εκφράσεις της αγάπης... οτιδήποτε προέρχεται από την αγάπη είναι ένα θαύμα».

Και δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι η απόλυτη αγάπη ήταν η βάση γι' αυτή τη μία πλευρά της σχέσης του Μπιλ και της Έλεν.

Το Ίδρυμα για την Εσωτερική Ειρήνη έχει λάβει εκατοντάδες επιστολές από ανθρώπους που διηγούνται πώς άλλαξε η ζωή τους όταν άρχισαν να ζουν με αγάπη, αντί να λειτουργούν μέσα από το φόβο. Κάθε επιστολή είναι διαφορετική. Και όμως όλες είναι ίδιες.

Πώς λειτουργεί;

Αν περιγράψουμε μόνο ένα περιστατικό στη ζωή ενός ατόμου που προσπαθεί να ζήσει σύμφωνα με τις αρχές των Μαθημάτων, ίσως μπορέσουμε να δούμε μια εικόνα του τι σημαίνουν τα θαύματα και τι είδους θαύματα μπορεί κανείς να περιμένει όταν πιστεύει πραγματικά, όπως αναφέρει το Μάθημα 77 στο Βιβλίο των Ασκήσεων: «Δικαιούμαι θαύματα».

Το 1975, ο Δρ. Τζέραλντ Γ. Τζαμπόλσκι, από το Τίμπουρον της Καλιφόρνια, ήταν ένας πενήντάχρονος ψυχίατρος με μια εξαιρετικά επιτυχημένη κλινική άσκηση. Ως στενός συνεργάτης

και θερμός προσωπικός φίλος της Τζούντι, ο Τζέρι ήταν ένας από τους πρώτους παραλήπτες του χειρόγραφου σε φωτοτυπία. Του ήρθε σε μια ιδιαίτερα κατάλληλη στιγμή, καθώς είχε πρόσφατα περάσει ένα οδυνηρό διαζύγιο και έπινε πολύ. Είχε αρχίσει να αμφισβητεί τον σκοπό της ζωής του και να επανεκτιμά σοβαρά τον τρόπο ζωής και τις αξίες του. Αναγνώρισε αμέσως ότι αυτό το υλικό θα μπορούσε να του προσφέρει μια πιο ευτυχισμένη εναλλακτική λύση από τον δρόμο που ακολουθούσε. Σαν αποτέλεσμα, από το 1975 έως σήμερα εργάζεται συνεχώς με τα Μαθήματα και τόσο η επαγγελματική όσο και η προσωπική του ζωή αντικατοπτρίζουν την ριζική αλλαγή μέσα του.

Ο Τζέρι, όπως είναι γνωστός σε φίλους και ασθενείς, είναι αναμφίβολα ο πιο γνωστός γιατρός που έχει δώσει τις περισσότερες δημόσιες ομιλίες για τα Μαθήματα Θαυμάτων, και που έχει χρησιμοποιήσει με συνέπεια τις αρχές των Μαθημάτων στην επαγγελματική του εργασία.

Λίγο αφού πήρε στα χέρια του τα Μαθήματα, ο Τζέρι ίδρυσε στην πόλη του έναν μη κερδοσκοπικό οργανισμό, τον οποίο ονόμασε «Κέντρο Συμπεριφορικής Θεραπείας». Στο Κέντρο, οι αρχές των Μαθημάτων Θαυμάτων χρησιμοποιούνται για να βοηθήσουν παιδιά με σοβαρές ασθένειες να αλλάξουν την αντίληψή τους για την ασθένειά τους. Μεγάλο μέρος της συμβουλευτικής και της ανταλλαγής απόψεων βασίζεται στις ασκήσεις του Βιβλίου Εργασίας και σχεδόν κάθε μέρα ενήλικες και παιδιά κάθονται μαζί και συζητούν πώς να απελευθερώσουν τους φόβους τους προκειμένου να βρουν ειρήνη.

Μια μέρα ο Τζέρι δέχτηκε ένα τηλεφώνημα από μια μητέρα της οποίας ο γιος είχε πάθει ένα τρομερό ατύχημα. Του είπε ότι ο γιος της είχε παρασυρθεί από ένα τρακτέρ, βρισκόταν σε κώμα για σαράντα μία ημέρες και τώρα, αν και βγήκε από το κώμα, ήταν τυφλός και εντελώς παράλυτος εκτός από το αριστερό του χέρι. «Ο Τζόι είναι σε τρομερή κατάθλιψη», είπε, «και δεν ξέρουμε τι να κάνουμε. Μπορείτε να μας βοηθήσετε;»

«Πού είναι τώρα;» ρώτησε ο Τζέρι.

«Είναι στο σπίτι μαζί μας», απάντησε η μητέρα, «αλλά πρόκειται να μεταφερθεί σε ένα νοσοκομείο στο Λος Άντζελες, όπου θα του χορηγήσουν μία διαφορετική θεραπεία».

Παρόλο που το «οπίτι» ήταν πάνω από τριακόσια μίλια βόρεια, ο Τζέρι άκουσε την εσωτερική του φωνή να λέει ότι έπρεπε να δει αυτή την οικογένεια, και έτσι πέταξε στην Εύρηκα, νοίκιασε ένα αυτοκίνητο στο αεροδρόμιο και οδήγησε άλλα ογδόντα πέντε μίλια προκειμένου να περάσει λίγο χρόνο με τον Τζόι και τους γονείς του ... μόνο και μόνο για να διαπιστώσει αν θα μπορούσε να τους βοηθήσει.

Δεδομένου ότι ο Τζέρι θεωρούσε ότι τόσο η μεταμόρφωση του τρόπου που ασκούσε πλέον την ιατρική, καθώς και η μεταμόρφωση ολόκληρης της ζωής του, είναι αποτέλεσμα της προσήλωσής του στα Μαθήματα, άρχισε να μοιράζεται με την οικογένεια κάποιες από τις ιδέες των Μαθημάτων. Συζήτησε λεπτομερώς το νόημα του μαθήματος 108, «Το να δίνεις και να παίρνεις είναι ένα σ' αλήθεια», και προσπάθησε να τους βοηθήσει να κατανοήσουν την έννοια ότι βοηθώντας τους άλλους, στην πραγματικότητα βοηθάς τον εαυτό σου.

«Ακόμα κι αν τα πράγματα μπορεί να σου φαίνονται τρομερά ζοφερά», είπε στον Τζόι, «είναι πάντα δυνατό να βρεις άλλους ανθρώπους να βοηθήσεις. Και θα ανακαλύψεις», πρόσθεσε, «ότι καθώς βρίσκεις ανθρώπους που μπορείς να βοηθήσεις, θα μάθεις να βοηθάς τον εαυτό σου».

Την επόμενη ακριβώς μέρα ο Τζόι μεταφέρθηκε σε νοσοκομείο στο Λος Άντζελες, και όταν ο Τζέρι τηλεφώνησε στη μητέρα του για να ενημερωθεί για την πορεία της υγείας του, αυτή του είπε ότι οι προγνώσεις των γιατρών δεν ήταν αισιόδοξες. Περίπου δέκα ημέρες αργότερα, όμως, ο Τζέρι έλαβε ένα τηλεφώνημα από τη μητέρα του Τζόι.

«Πρέπει να σου πω για το θαύμα», του είπε, και συνέχισε περιγράφοντας πόσο βαθιά καταρρακωμένος ήταν ο Τζόι όταν έφτασαν στο νοσοκομείο, που νόμιζαν ότι θα πεθάνει. «Ήταν σε φοβερή κατάσταση», είπε, «τίποτα δεν μπορούσε να τον ευθυμήσει».

«Δεν ήξερα τι να κάνω», συνέχισε. «Καθόμουν απελπισμένη δίπλα στο κρεβάτι του, κι ένιωθα απόλυτη απογοήτευση προσπαθώντας να σκεφτώ τι θα μπορούσα να κάνω για να βοηθήσω τον γιο μου. Και τότε ξαφνικά θυμήθηκα αυτά που μου είχες πει για να βοηθάμε τους άλλους. Το μόνο που

μπόρεσα να σκεφτώ ωστόσο, ήταν ένα δίκχρονο αγοράκι, πέντε κρεβάτια μακριά από του Τζόι, που δεν είχε σταματήσει να κλαίει όλο το πρωί. Ήταν προφανώς πολύ άρρωστο, και οι νοσοκόμες δεν μπορούσαν να το ανακουφίσουν. Μάλιστα το παιδί είχε υποτροπιάσει σε σημείο που έμοιαζε περισσότερο με βρέφος, παρά με ένα παιδί δύο ετών. Οι νοσοκόμες είχαν προσπαθήσει να το πάρουν αγκαλιά, να το χαϊδέψουν, αλλά τίποτα δεν είχε βοηθήσει και το κλάμα του ενοχλούσε όλον τον θάλαμο.

«Λοιπόν, χωρίς στα αλήθεια να το πολυσκεφτώ, πήγα πάνω από το κρεβάτάκι του, και χωρίς να ξέρω τι κάνω, το σήκωσα, το έφερα στο κρεβάτι του γιου μου και ενώ ούρλιαζε και έκλαιγε, το ξάπλωσα πάνω στο στήθος του Τζόι. Στην αρχή ο Τζόι ξαφνιάστηκε, αλλά σχεδόν αμέσως, σήκωσε το μόνο μέλος του που μπορούσε να κουνήσει -το αριστερό του χέρι- το έβαλε στην πλάτη του παιδιού και άρχισε να το χαϊδεύει μέχρι που το κλάμα σταμάτησε και το παιδί αποκοιμήθηκε.

Και ο Τζόι χαμογελούσε. Και το μωρό φαινόταν να χαμογελάει στον ύπνο του, και οι νοσοκόμες που ήρθαν και είδαν τους δυο τους ξαπλωμένους μαζί, είπαν: «Είναι θαύμα, γιατί δεν το σκεφτήκαμε ποτέ;» Και μέσα σε λίγες μέρες εφάρμοσαν ένα καινούργιο πρόγραμμα σε αυτή την πτέρυγα του νοσοκομείου, αφήνοντας τα παιδιά να βοηθάει το ένα το άλλο. Όλη η πτέρυγα μετατράπηκε σε μέρος χαράς.

Απίθανο; Καθόλου, εφόσον τα Μαθήματα ισχυρίζονται ότι «τα θαύματα συμβαίνουν φυσικά ως εκφράσεις της αγάπης». Οι λεπτομέρειες, συμπεριλαμβανομένης της εν τέλει σημαντικής βελτίωσης στον λόγο και στην κινητικότητα του Τζόι, μπορεί να μην ήταν σε θέση να τις προβλέψει ούτε ο ίδιος ο Τζόι ούτε κανείς άλλος, αλλά η τελική εξέλιξη δεν ήταν ασυνήθιστη σε όσους μελετούν και εφαρμόζουν τα Μαθήματα. Γιατί το σύστημα πεποιθήσεων των Μαθημάτων, δημιουργεί μια ψυχική κατάσταση όπου τα θαύματα είναι αναμενόμενα, γιατί είναι φυσιολογικά.

Με βάση το πλαίσιο των Μαθημάτων Μαθήματα, θα μπορούσε κάποιος να ρωτήσει «Τι ακριβώς είναι θαύμα;»

Οι παρατηρήσεις του Μπιλ Θέντφορντ έχουν φανεί πάρα πολύ χρήσιμες σε πολλούς μαθητές των Μαθημάτων. Λέει: «Οι πενήντα αρχές στην αρχή του Κειμένου είναι στην πραγματικότητα στοιχεία που οδηγούν στην κατανόηση του τι είναι θαύμα. Οι πενήντα αρχές είναι η σύνοψη του τι λένε τα Μαθήματα. Για μένα, θαύμα είναι απλώς η δημιουργική λύση σε ένα πρόβλημα. Όταν τα Μαθήματα λένε «Δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στα θαύματα», εννοούν ότι δεν υπάρχει βαθμός δυσκολίας στην επίλυση των προβλημάτων. Και εφόσον όλα μας τα προβλήματα πηγάζουν από την άρνησή μας στην ύπαρξη της αγάπης, τότε ο καλύτερος ορισμός του θαύματος είναι «μια αλλαγή στην αντίληψη που επιτρέπει την άρση των εμποδίων στην επίγνωση της παρουσίας της αγάπης.»

Όσοι μελετούν τα Μαθήματα αναγνωρίζουν νωρίς στις ασκήσεις ότι αυτό που στην πραγματικότητα μαθαίνουν είναι έναν νέο τρόπο αντίληψης. Πρέπει να ξεμάθουν ένα σύστημα που είναι βασισμένο στην πίστη σε μια υλική πραγματικότητα, γιατί τα Μαθήματα διδάσκουν ότι η μόνη πραγματικότητα είναι το Πνεύμα, και η σύγκρουσή μας προέρχεται από την αμφιταλάντευσή μας ανάμεσα στα δύο συστήματα σκέψης. Το ένα σύστημα πιστεύει ότι γεννηθήκαμε μέσα σε σώματα για λίγο καιρό- για να έχουμε την εμπειρία της χαράς, του πόνου, της ευτυχίας, του πένθους και τελικά του θανάτου. Το άλλο σύστημα – των Μαθημάτων- θεωρεί ότι δημιουργηθήκαμε κατ' εικόνα του Δημιουργού μας, που είναι Πνεύμα. Στην πραγματικότητα δεν είμαστε σώματα· είμαστε προέκταση της Σκέψης του Θεού. Αν και η φυσική μας κληρονομιά είναι μια κατάσταση αγάπης, επιλέξαμε να ονειρευτούμε ότι έχουμε διαχωριστεί από την Πηγή μας, και για αυτό τον λόγο, νομίζουμε ότι έχουμε αμαρτήσει. Από αυτή την εσφαλμένη αντίληψη προέρχεται όλη η ενοχή μας και η ενοχή φέρνει φόβο. Μπορούμε να απελευθερώσουμε τον φόβο και την λανθασμένη αίσθηση της αμαρτίας και της ενοχής, μόνο μέσω της συγχώρεσης, γιατί συγχωρώντας τους άλλους μαθαίνουμε να συγχωρούμε τον εαυτό μας, και έτσι οι ψευδαισθήσεις μας περί διαχωρισμού θεραπεύονται. Όπως λένε και τα Μαθήματα, «Όλη η θεραπεία είναι αντικατάσταση του φόβου με αγάπη».

Η Φωνή που άκουγε η Έλεν να της υπαγορεύει, ήταν όντως του Ιησού; Και η Έλεν και ο Μπιλ πίστευαν ότι τα Μαθήματα μπορούν να σταθούν από μόνα τους, ανεξάρτητα από τον συγγραφέα τους. Σε ένα βαθύτερο επίπεδο η Έλεν ήταν σίγουρη ότι η Φωνή ήταν του Ιησού, εντούτοις είχε αντικρουόμενα συναισθήματα πάνω σε αυτό το ζήτημα.

Μη πιστεύοντας στον Θεό, απεχθανόμουν το υλικό που κατέγραφα, και είχα την τάση να του επιτεθώ και να το αποδείξω λάθος. Από την άλλη μεριά, ξόδευα αρκετό χρόνο όχι μόνο στην καταγραφή, αλλά και στην υπαγόρευσή του στον Μπιλ, έτσι ήταν φανερό ότι το έπαιρνα αρκετά στα σοβαρά. Στην πραγματικότητα έφτασα στο σημείο να αναφέρομαι σε αυτό σαν το έργο της ζωής μου, παρόλο που δεν πείστηκα ποτέ για την αυθεντικότητά του, ούτε έπαψε ποτέ να μου προκαλεί νευρικότητα. Όπως επεσήμανε κάποτε ο Μπιλ, πρέπει να το πίστευα, αν όχι για άλλο λόγο, τουλάχιστον επειδή το αμφισβητούσα τόσο πολύ. Αν και αυτό ήταν αλήθεια, δεν με βοήθησε πολύ. Ήμουν στην απίστευτη κατάσταση να μην πιστεύω στο έργο της ζωής μου. Η όλη κατάσταση ήταν εμφανώς γελοία όσο και οδυνηρή.

Αλλά από πού προήλθε η υπαγόρευση; Σίγουρα το θέμα αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα για το οποίο θα περίμενα να γράψω, εφόσον δεν γνώριζα απολύτως τίποτα για όλα αυτά τα θέματα. Μετά την ολοκλήρωση του γραψίματος, έμαθα ότι πολλές από τις ιδέες και τους όρους του κειμένου βρίσκονται τόσο στην Ανατολική όσο και στη Δυτική μυστικιστική σκέψη, αλλά τότε δεν ήξερα τίποτα απολύτως για όλα αυτά. Ούτε καταλάβαινα την ήρεμη αλλά επιβλητική εξουσία με την οποία η Φωνή υπαγόρευε. Ήταν κυρίως λόγω της παράξενα επιτακτικής φύσης αυτής της εξουσίας που αναφέρομαι στη Φωνή με κεφαλαίο Φ. Δεν καταλαβαίνω ποιος είναι ο πραγματικός συγγραφέας του κειμένου, αλλά ο ιδιαίτερος συνδυασμός βεβαιότητας, σοφίας, ευγένειας, διαύγειας και υπομονής που χαρακτήριζε τη Φωνή, κάνει αυτή τη μέθοδο αναφοράς να φαίνεται απολύτως κατάλληλη.

Σε διάφορα σημεία του κειμένου η ίδια η Φωνή αναφέρεται χωρίς υπεκφυγές στην ταυτότητα του Συγγραφέα. Οι δικές μου αντιδράσεις σε αυτές τις αναφορές, που με άφηναν κυριολεκτικά άναυδη τότε, μειώθηκαν σε ένταση μέχρι που έφτασαν σε ένα επίπεδο απλής αβεβαιότητας. Δεν καταλαβαίνω τα γεγονότα που οδήγησαν στην υπαγόρευση. Δεν καταλαβαίνω την διαδικασία

και βέβαια δεν καταλαβαίνω την ταυτότητα του συγγραφέα. Θα ήταν μάταιο για μένα να αναζητήσω μια εξήγηση.

Όταν τα Μαθήματα Θαυμάτων άρχισαν να υπαγορεύονται στην Έλεν, κανείς δεν θα μπορούσε να προβλέψει την επίδραση που θα είχαν στον κόσμο. Αλλά είναι φανερό ότι αυτό το υλικό δόθηκε στην Έλεν και τον Μπιλ για έναν ευρύτερο σκοπό από το να βοηθήσει μόνο δύο ανθρώπους να βρουν έναν «καλύτερο τρόπο» να ζουν στον κόσμο. Έχει ήδη επηρεάσει με θετικό τρόπο - πάρα πολλές ζωές για να έχει δοθεί μόνο για έναν τόσο περιορισμένο λόγο. Και έτσι φαίνεται ότι στον δικό χρόνο και με τον δικό του τρόπο, θα φτάσει εκεί που το χρειάζονται.

Οι έννοιες των Μαθημάτων είναι τέτοιες που όποιος μελετά σοβαρά το υλικό θα διαπιστώσει ότι οι αντιλήψεις του αλλάζουν. Όταν κάποιος πιστεύει και ακολουθεί την πνευματική πραγματικότητα που παρουσιάζουν τα Μαθήματα, μόνο γαλήνη του νου μπορεί να είναι το αποτέλεσμα. Γιατί όταν απελευθερώσουμε όλους τους φόβους μας, θα είμαστε και θα αισθανόμαστε αυτό που είμαστε στην πραγματικότητα, που είναι απόλυτη αγάπη. Και τότε θα ξέρουμε ότι το ταξίδι προς τον Θεό ήταν στ' αλήθεια ένα ταξίδι χωρίς απόσταση.

Επίλογος

Το 1977, σε ηλικία 68 ετών, η Έλεν έπρεπε να συνταξιοδοτηθεί από το νοσοκομείο, έχοντας παραμείνει ήδη δυο χρόνια παραπάνω από το όριο συνταξιοδότησης. Πέθανε λιγότερο από τέσσερα χρόνια αργότερα, στις 9 Φεβρουαρίου 1981, στην Νέα Υόρκη.

Την επόμενη χρονιά, το Ίδρυμα για την Εσωτερική Ειρήνη εξέδωσε στην μνήμη της τα *Δώρα του Θεού*, την πλήρη συλλογή των ποιημάτων της Έλεν, τα οποία έγραψε μεταξύ του 1971 και 1978. Αν και τα ποιήματα δεν γράφτηκαν ακριβώς με τον τρόπο που γράφτηκαν τα *Μαθήματα*, πολλά από τα ποιήματα έχουν την ίδια εμπνευσμένη φύση με τα Μαθήματα.

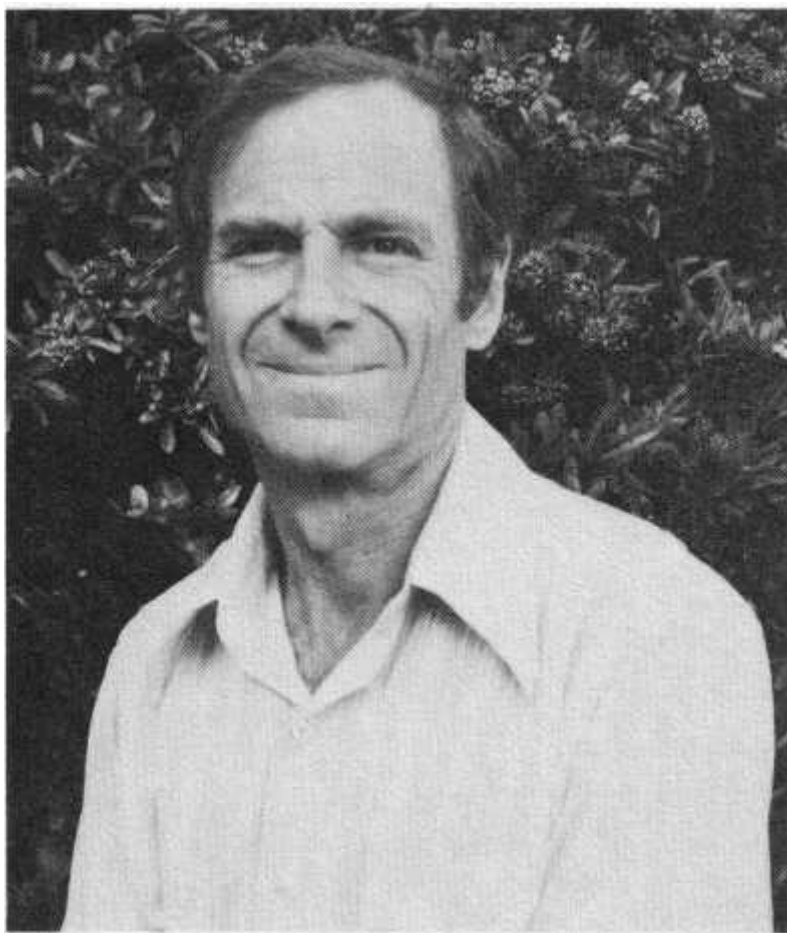
Το 1978 ο Μπιλ συνταξιοδοτήθηκε πρόωρα. Μετακόμισε στην Καλιφόρνια, όπου εργαζόταν με την ασχολήθηκε με την προσωπική συμβουλευτική, καθώς και με την συγγραφή και την επιμέλεια διάφορων βιβλίων του Τζέρι Τζαμπόλοκι. Πέθανε από έμφραγμα το 1988.

Η Τζούντι μετακόμισε στην Καλιφόρνια το 1978. Η κυρίως απασχόλησή της ήταν η συνεργασία με τους μεταφραστές των Μαθημάτων σε άλλες γλώσσες.

Το 1983 ο Κεν δημιούργησε το Ίδρυμα για τα Μαθήματα Θαυμάτων, το οποίο είναι αποκλειστικά αφιερωμένο στην διδασκαλία των ιδεών των Μαθημάτων. Το Ίδρυμα βρίσκεται στην Τεμέκουλα, στην Καλιφόρνια.

Ομάδες ανθρώπων που μελετούν τα Μαθήματα και συναντιούνται τακτικά για να συζητήσουν για αυτά, δημιουργούνται συνέχεια, αυθόρμητα και σε πολλά μέρη του κόσμου. Το Ίδρυμα για την Εσωτερική Ειρήνη δεν έχει τρόπο να γνωρίζει τον ακριβή αριθμό αυτών των ομάδων, αλλά η εκτίμηση είναι ότι λειτουργούν πάνω από δύο χιλιάδες σε όλο τον κόσμο.

Μέχρι την άνοιξη του 2001, βρίσκονταν σε εξέλιξη δεκατέσσερις μεταφράσεις σε ξένες γλώσσες. Το Ίδρυμα για την Εσωτερική Ειρήνη εξέδωσε τα Μαθήματα στα ισπανικά το 1993, στα πορτογαλικά το 1995 και στα ρώσικα και κινέζικα το 1999. Επιπλέον, η γερμανική έκδοση κυκλοφόρησε το 1994, η εβραϊκή το 1996, και η ιταλική και ολλανδική το 2000. Όλες αυτές οι εκδόσεις είναι διαθέσιμες από το Ίδρυμα.

Ρόμπερτ Σκατς, 1955